

Umut dağlardadır, hesap dağlarla!

Şemdinli'de suçüstü yapılan, Susurluk'ta ortaya dökülen ya da Trabzon'da, Rize'de ucuz kahramanlık yaparak salyasını akıtan katiller sürüsü ile baş etmenin asıl yol ve yöntemi, devrim mücadelesini ateşini daha da yükseltmektir. Bu, tek tek faşistlere karşı mücadeleden öte, faşist diktatörlüğe karşı yürütülen halk savaşının dolu dizgin geliştirilmesiyle hayat bulabilecektir. Bunun günümüzdeki özgün biçimi kırlardaki gerilla savaşıdır. Merkezi görev onun güçlendirilmesidir. Ana halkamız budur. Bütün görevler buna tabi olarak şekillenmek durumundadır. Herkes savaşa odaklanmalı,

gelişmesi için bulunduğu mevziyi onun bir parçası haline getirmeyi bilmelidir.

Faşizmi yıkacak, emperyalizmi süpürecek yegane yolun halk savaşı olduğu gerçeğini dünya halkları dün olduğu gibi bugün de çeşitli siperlerden muştuluyorlar. Bu gerçeği aslında en az bizim kadar düşmanlarımız da biliyor. PKK "ekonomizm" adına olsa da ne zaman silaha sarılsa düşmanda yarattığı paniğin cümle alem farkındadır. Değil Şemdinli, Yüksekova, Hakkari'de, bütün Türkiye Kürdistan'ında ve Karadeniz'de korku dağları beklemektedir.

Telekom'un gerçek sahipleri işyerlerini işgal etti!

Türk Telekom'un yüzde 55 hissesinin, İsraili iş adamı Sami Ofer'e devredilmesine ilişkin sözleşme 14 Kasım'da imzalandı. Günlerdir "Telekom halkındır, satılamaz", "Telekom'u satanlar vatan haini" sloganlarıyla eylem yapan Telekom çalışanları da Türkiye'nin birçok ilinde kapıları kapatarak Telekom'un satılmasını protesto ettiler ve sözleşmenin iptalini istediler. 14 Kasım'da Telekom Ankara İl Müdürlüğü'nün kapılarını kapatan işçiler 15 Kasım'da da İstanbul Gayrettepe'de bulunan Telekom İl Müdürlüğü binasında işgal eylemi gerçekleştirdiler.

Sabah işyerlerine giden işçiler işbaşı yapmayarak Telekom'un bahçesinde eyleme geçtiler. Ancak sa-

bahın erken saatlerinden itibaren yoğun yığınak yapan Çevik Kuvvet ve Özel Harekat Timleri işçilere gaz bombalarıyla saldırarak Haber-İş İstanbul Şube Başkanı Levent Doku-yucu, Haber-Sen 9 No'lu şube Başkanı Ali Yıldız, Haber-Sen Disiplin Kurulu Başkanı Enver Işıklı, Türk Haber-Sen İstanbul Şube Başkanı Ahmet Kurt ve İsmail Özbalçık, İsa Çimen, Metin Gündüz, Yener Ünal adlı işçileri eylem başlamadan önce savcılık tarafından hazırlanan talimatnameye dayanarak gözaltına aldı. Saldırıya rağmen geri çekilmeyen Telekom çalışanları ve işkolunda örgütlü sendikalar kendilerini Telekom binasına kapatarak binayı işgal ettiler. Çevrede yoğun önlem

alan polis, işçilere biber gazı ve coplarla saldırdı. Biber gazından dolayı bazı işçiler baygınlık geçirirken, çok sayıda işçi de gözaltına alındı.

Polisin çevrede kurduğu ablukadan içeri kimse alınmazken kimlik kontrolü yapılan işçiler işbaşı yapmaları koşulunda ablukadan içeri alınırken içeri girmeyi başaran işçiler işgal eylemine katıldı. Kapıların arkasında kalan 200 kadar işçi de Telekom önünde oturma eylemi yapıyor.

Polisin saldırısını ve Telekom işçilerinin işgalini duyan demokratik kitle örgütleri de destek vermek için Gayrettepe'ye giderken işçiler içeride ve dışarıda "Yılgınlık yok direniş var", "Bu ülke bu halk satılık değil,

AKP satılmıştır", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarını haykırmaya devam ediyor.

Bu arada eylem yerine gelen aralarında Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak'ın da bulunduğu Türk-İş yöneticileri bir basın açıklaması yaptılar. Gazetemiz yayına hazırlanırken işçilerin eylemi halen devam ediyordu.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi de yaptığı yazılı açıklamayla işine, onuruna, ekmeğine sahip çıkan işçilere yapılan saldırıyı kınarken herkesi Telekom işçilerinin eylemine destek vermeye çağırdı.

İşçi-köylü gazetesi ile dayanışma etkinliği

Zorlu bir sürecin ağır sorumluluklarını yüklenmiş durumda olan, ezilenleri ve sömürülenleri zorlu süreçte doğru bir mücadele çizgisinde, yürümesini sağlayacak olan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı, dahil olmak üzere dünyamızın farklı alanlarında, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci ve komünistlerin mücadelelerini çıplak gerçekliği ile bizlere ileten ve bu sorumluluk bilinci ile yayın yaşamını sürdüren, İşçi-köylü gazetesi ve diğer devrimci basını sahiplenerek, hem okuyucuları, hem de kitlelere ulaştırıcıları olmalıyız.

Ülkemiz coğrafyasında Avrupa ve onun oluşturduğu Avrupa Birliği bir umut olarak, Kürt-Türk ve çeşitli milliyetlerden halkımıza sunulmak isteniyor. Bu emeğe yakın güçler tarafından da öne çıkartılarak destekleniyor. Gerçekler tarumar edilerek, reform paketleri aldatmaları devrimci saflarda da kafa karıştırıyor. Yoksul ve çilekeş halkımız, sözde AB ile birlikte gelecek refahtan, kalkınmadan alacakları paylardan bahsedilerek mücadeleden geri çekilmek isteniyor. Oysa bu birlik emeğin gaspı ve halkların özgürlük mücadelelerinin bastırılması ve yok edilmesi için oluşturulmuş emperyalist bir birliktir.

Bizler Avrupa'da yaşayan emekçiler olarak, sosyal hak gasplarına, anti-terör yasalarına ve yeni çıkarılan ve çıkarılmakta olan gerici yasalarına, buna paralel olarak geliştirilmek istenen iç faşistleşmeye karşı açık duruş sergileyerek uygulanmakta olan bu politikaları teşhir etmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Yaşadığımız ülkede 15-20 senelik bir geçmişi olan Türkiyeli toplumundan kim diyebilir ki; 15 sene öncenin sosyal haklarıyla şimdinin sosyal hakları bir ve

aynıdır.

İşsizlere veya çalışamayanlara verilen işsizlik parası bir kişinin hangi ihtiyaçlarını karşılayabilir.

Geçmişte öğrencilere sunulan geri ödemesiz öğrenci grantlarının yerini alan öğrenci kredileri, onları okulu bitirdiğinde 40 bin pound civarında bir borç olarak sunulmakta.

Sağlık hizmetlerinin bu ülkede ne boyutta bir keşmekeşliği barındırdığı ortada. Ve bu hizmetler yavaş yavaş özelleştirilmeye çalışılıyor.

Bu ekonomik sorunlar daha da artırılabilir. Biliyoruz ki özellikle AB'nin motor gücü sayılan Almanya'da büyük rakamlara ulaşan işsizlik sorunu bu kıtanın hangi sorunlarla karşı karşıya olduğunun ipuçlarını vermektedir.

Bizler burada Brezilyalı bir gencin nasıl yargısız infaz edildiğine şahit olduk. Bizim ülkemizdeki yargısız infazları aratmayacak şekilde polis şeflerinin bu olayı nasıl yalanlarla kamuoyuna anlattığını televizyonlardan izlemedik. 3 aylık gözaltı süresi polis şefleri tarafından bu ülkede talep edilirken bugün bu talep 28 günlük gözaltı süresi olarak Lortlar kamerasından geçmiş bulunmaktadır.

İşte sözde Avrupa demokrasisi ve özgürlükleri bunlardır dostlar.

Biz bunlara her geçen gün tanıklık ediyoruz. Devrimci basının üzerindeki baskı ve devlet teröründen İşçi Köylü gazetesi de üzerine düşen payı alıyor. Yazışları müdürleri hapis cezalarına çarptırılıyor, genel yayın yönetmenleri onlarca yıla mahkum ediliyor, büroları basılıyor, her türlü araç gereci baskınlarda tahrip ediliyor. Böyle bir süreçte bizler de bu gazeteyle dayanışma göre-

vini yerine getirmek zorundayız.

Yeni Terörle Mücadele Yasası ile muhalif basın artık daha da baskı altına alınacak ve susturulmaya çalışılacaktır. Böyle bir süreçte İşçi Köylü gazetesi ile dayanışma gecesi yapmak ve bu geceye katılmak gerçekten çok önemli. Kitlelere gerçek kurtuluşun nerede olduğunu yüksek sesle haykıran, Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden ezilen halkımızın sesi, soluğu olmaya çalışan İşçi-köylü gazetesinin daha gür ve daha sistemli sesini haykırabilmesi için bizler Londra da yaşayan İşçi-köylü gazetesi okurları olarak bu bilinçle hareket edip, gazete-

miz İK ile dayanışma gecesi düzenledik. Düzenlemiş olduğumuz gecede esas olarak İK'nın amaçlarının anlatımının dışında gece programımız içerisinde bulunan sanatçılardan Arzu, Abidin, Serhat Tunç Arıcan ve Grup Haykırış'ın coşkulu ve direniş türküleri ile geceye katılan kitle üzerinde coşku ve olumlu etki bıraktı. Daha sonra sahne alan Nergizcan Halk oyunları ekibinin ardından Sinevizyon gösterimi ile programımız son buldu. Yapmış olduğumuz İK ile dayanışma gecesine 1000'e yakın katılım sağlandı.

Londra İşçi Köylü Okurları

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERANSINA DAVET!

Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!

24-25 ARALIK 2005

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ-İSTANBUL

24 Aralık Cumartesi

10.00 – 11.00 Konferansın açılışı / saygı duruşu / enternasyonal marşı / açılış konuşması

11.00 – 13.00 Demokrasi mücadelesinde gençliğin rolü (50 dakika sunum- 65 dakika serbest kürsü)

13.00 – 14.00 Yemek arası
14.00 – 15.30 Çalışma Gruplarının ilk bölümünün toplantısı

14.30 – 15.30 Söyleşi "Eğitimin Özelleştirilmesi"

16.30 – 20.00 Anti-emperyalist mücadele ve enternasyonal dayanışmanın önemi (1.5 saat sunum-2 saat serbest kürsü)

25 Aralık Pazar

10.00 – 12.00 YDG Programı, kurumsallaşma meselesi ve örgütlenme sorunları (50 dakika sunum – 70 dakika serbest kürsü)

12.00 – 12.45 Yemek

12.45 – 14.15 Çalışma gruplarının ikinci bölümünün toplantısı

14.15 – 15.30 Programın son halinin ve çalışma gruplarının sonuç bildirgelerinin okunması

16.30 – 17.30 Basın açıklaması

19.00 – 20.00 Yemek

20.00 – 22.00 Şenlik

(Yeni Demokrat Gençlik): 0212 521 34 30

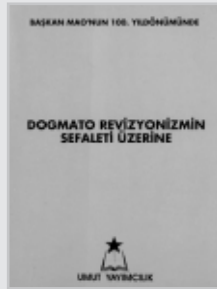
(Tohum Kültür Merkezi): 0212 643 22 33

ADRES: Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No:62/5 Bahçelievler- İST
e-mail: yenedemokratgenclik@hotmail.com

Umut Yayıncılık'tan İNDİRİMLİ KİTAP SETİ

Umut Yayıncılık, yayınladığı kitaplardan seçtikleri ile oluşturduğu eğitim setini devrimci gençliğin ideolojik-politik çalışmasına katkı sunmak için indirimli olarak sunmaktadır.

İNDİRİMLİ KİTAP SETİ= 10 YTL

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İsteddiğiniz süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

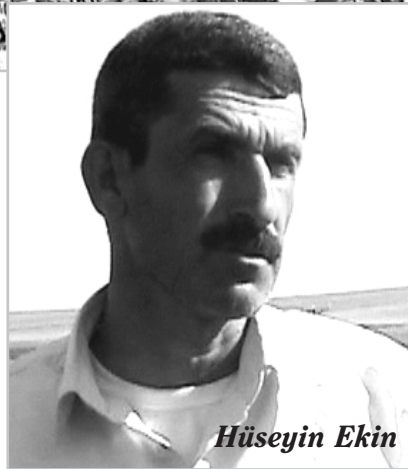
Üretici de, tarım işçisi de devletin elinden çekiyor!

Diyarbakır'ın Bismil ilçesindeki pamuk üreticileri bu yıl ettikleri pamuğun taban fiyatının düşük olması nedeniyle pamuk üretiminden vazgeçme noktasına geldiklerini belirtirken, tarım işçileri ise olumsuz çalışma koşullarına rağmen üreticinin para kazanamaması nedeniyle kendilerinin de haklarını alamadıklarına dikkat çektiler. Üreticinin ve tarım işçilerinin birleştiği nokta ise sorunun çözümü için taban fiyatlarının yükseltilmesi.

DİHA'ya açıklama yapan köylüler yıllardır pamuk ekerek geçimlerini sağladıklarını, ancak son 2 yıldır ettikleri pamuktan zarar ettiklerini söylüyorlar. Bu köylülerden Hüseyin Saruhan, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da pamuk taban fiyatının düşük olduğunu ve zararlarını karşılayamayacağını belirtti.

Ürettikleri pamuktan kendilerine kâr kalmadığını altını çizen Saruhan "Taban fiyatı düşük ve devletin verdiği teşvik az olunca zarar ediyoruz. Elektrik, işçi ve çavuş parasından dolayı elimizde hiçbir şey kalmıyor. Her yıl yeteri kadar işçi

Hüseyin Ekin

alırken, bu yıl günlük ödediğimiz ücret az olduğundan bu sayı yarıya indi" dedi.

Pamuğu toplamak için işçi bulamadıklarına da dikkat çeken Saruhan "Pamuktan zarar ettiğimiz için ve işçilere verdiğimiz yevmiye az olduğu için, tarlada çalışacak işçi bulamıyoruz. Bu yıl işçi bulamadığım için Mardin, Cizre vb. illere kadar gittim, ama sadece 50 işçi bulabildim. İşçilerin az olması ve kışın yaklaşmasıyla pamuğun bir kısmı yerde kalacak" diye konuştu.

Yaklaşık 15 yıldır pamuk tarlalarına iş-

Diyarbakır'ın Bismil ilçesindeki pamuk üreticileri bu yıl ettikleri pamuğun taban fiyatının düşük olması nedeniyle pamuk üretiminden vazgeçme noktasına geldiklerini belirtirken, tarım işçileri ise olumsuz çalışma koşullarına rağmen üreticinin para kazanamaması nedeniyle kendilerinin de haklarını alamadıklarına dikkat çektiler. Üreticinin ve tarım işçilerinin birleştiği nokta ise sorunun çözümü için taban fiyatlarının yükseltilmesi.

çi toplayarak "çavuşluk" yapan Hüseyin Ekin ise, son 3 yıldır pamuğun fiyatının düşmesi nedeniyle para kazanamadıklarını belirtti. İşçilerin günlük yevmiyesinin çapa için 10 milyon, toplanan pamuk için ise kilo başına 100-120 bin lira olduğunu kaydeden Ekin, "Pamuk taban fiyatı yükselmediği için, pamuk sahipleri de işçilerin yevmiyelerini artıramıyor. Her şey devletin elinde" dedi.

İşçilerin emeklerinin karşılığını alamadığına işaret eden Ekin "İşçiler sabahın akşamına kadar güneşin altında, devamlı eğildikleri için hastalanıyor. Sürekli hastalık geçirmelerine rağmen parasızlıktan tedavilerini yaptırıyorlar" dedi. Pamuğun değeri ve taban fiyatı artırılmadığı takdirde birçok köylünün pamuğu bırakacağını vurgulayan Ekin "Pamuk ekilmezse birçok insan işsiz kalacak. Bu koşullar köylüyü zorluyor. Köylüler artık pamuk üretimini bırakmaya başladılar" diye konuştu.

Pamuk taban fiyatının düşük olması nedeniyle emeklerinin karşılığını alamadıklarına dikkat çeken Şenay Akbulut ise "12 kardeşiz ve babam yaşlı olduğu için çalışmıyoruz. Evde ben ve erkek kardeşim çalışıyoruz. 7 yıldır pamuk işçiliği yapıyoruz, ama bugüne kadar emeğimizin karşılığını alamadık. Oysa en zor işi biz yapıyoruz ve büyük emek harcıyoruz. Sabahın akşamına kadar belimiz eğik, pamuk topluyoruz. Ve

ellerimiz yara bere içinde sürekli kanıyor. Kaldıramayacağımız ağırlıktaki pamuk tellerini taşıyoruz" ifadesini kullandı.

Aldıkları yevmiyenin kendilerine yetmediğini ancak çalışmak zorunda olduklarını dile getiren Zeynep Koluman ise, "Bütün gün güneşin altında pamuk topluyor ve 60-70 kilo pamuk taşıyoruz. Günlük yevmiyemiz 10 milyona geliyor. 12 saat çalışmamıza rağmen aldığımız para bize yetmiyor" dedi.

Ailesine maddi katkıda bulunmak için çalıştığını belirten Sevdâ Duman da, geçim kapılarının pamuk tarlaları olduğu için gelmek zorunda olduklarının altını çizerek, "Evin geçimini annemle birlikte çalışarak sağlıyoruz. Maddi durumumuz iyi olmadığı için okuyamadım, çalışmak zorunda kaldım. Ellerimiz pamuk toplamaktan kanıyor ve yara oluyor. Sıcak olduğu için soğuk su yerine sıcak su içmek zorunda kalıyoruz" dedi.

Maddi durumlarının iyi olmadığı için okula gidemediğini ve pamuk tarlasında çalışmak zorunda kaldığına işaret eden Şenay Ekin ise "14 yaşımdayım ve evde 9 kardeşim. Ben ve babam çalışıyoruz. Durumumuz iyi olmadığı için ailem beni okula göndermedi. Yaptığımız iş çok zor. Günlük yevmiyemiz 6-7 milyon ve günde 50-100 kilo arası pamuk topluyoruz" diye konuştu.

(H. Merkezi)

Üretici de, tarım işçisi de devletin elinden çekiyor!

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Genel Başkanı Şemsi Bayraktar, 2006 tarım bütçesinin tarımı ayakta bile tutamayacağını belirterek, "2006 tarım destekleme bütçesi, çiftçi için, 'mesleğini bırak' demektir" dedi.

Tarım bütçesine ilişkin yazılı açıklama yapan Bayraktar, Türkiye'nin tarım sektörü için daha fazla kaynak ayırmayı göze almak durumunda olduğunu belirterek, "Ama görüyorsunuz ki; ülkemiz henüz bu gerçeğin farkında değildir. İşte 2006 Bütçesi; tarıma sadece 4 milyar YTL ödenek ayrılmıştır" dedi. Bütçeden tarım destekleri için ayrılan

kaynağının "Tarıma önem veriyoruz" şeklinde sunulmasının gerçekçi ve samimi olmadığını ifade eden Bayraktar, "Bu bütçe ile tarımın desteklenmesi mümkün değildir" dedi.

TBMM'de bulunan Tarım Kanununun Tasarısı'nda, tarımı destekleme için "Bütçe'den ayrılacak kaynak, Gayri Safi Milli Hâsılanın yüzde 2'sinden az olamaz" hükmünün yer aldığına işaret eden Bayraktar, şunları ifade etti:

"Kanun tasarısındaki büyüklüğü dikkate aldığımızda, tarıma ayrılacak destekleme bütçesinin 10 milyar YTL'nin altına düşmemesi gerekir. Tarım gereği gibi desteklenmediği için, Türkiye ekonomisi büyürken tarım bu büyümeden nasibini alamamaktadır. Çünkü sadece destekler değil, tarımsal yatırımlar için ayrılan kaynaklar da yetersiz kalmaktadır. Tarımda yapısal sorunların çözümü daha fazla kamu yatırımıyla mümkün olacaktır."

Dünyada tarım bütçelerine önem verildiğini belirten Bayraktar, Türkiye'nin de bu sürece ayak uy-

durmak durumunda olduğunu vurgulayarak, "DTÖ anlaşmaları sonucu dünyada tarım ürünleri ticaretinin daha serbest hale geleceği öngörüldüğüne göre, önümüzdeki dönemde korumalar azalacağı için artık iç fiyatlarda gerileme süreci yaşanacaktır. Bu durumu ülkemiz açısından genel olarak değerlendirerek, girdi maliyetlerinin azaltılması, prim ve diğer doğrudan desteklerin artırılarak üreticilerin fiyat düşmelerinden kaynaklanan kayıplarının telafi edilmesi gerekmektedir. Bunu yapabilmek için yeterli ve ihtiyacı karşılayabilecek büyüklükte tarımsal destekleme bütçesine ihtiyaç vardır" dedi.

Türkiye'nin son yıllarda ayırdığı kaynaklarla ne tarımını rekabetçi bir yapıya kavuşturabileceğini, ne de müzakere aşamasına geldiği AB'ye uyum sağlayabileceğini savunan Bayraktar, "Artık, AB raporlarında yer alan 11 milyar Avro rakamlarını tarımı desteklemesi için düşünmeye ve uygulamaya başlama zamanı gelmiştir" dedi.

(H. Merkezi)

Tüm Köy-Sen'in Bismil Şubesi açıldı

Diyarbakır'ın Bismil İlçesi'nde topraklarının ağa tarafından hırsızca ellerinden alındığını belirterek ağaya başkaldıran Si-nan ve Aslanoğlu köylülerinin haklarını aramak için kurdukları sendika şubesi açıldı.

Tüm Köy-Sen'in Bismil Şubesi düzenlenen törenle açıldı. Tüm Köy-Sen Bismil Şube Başkanı Halil Duru, bölgede ve Bismil'de yaşadıkları sorunların çok farklı boyutlarda olduğunu belirterek, bir yandan ağalarla bir yandan da toprakla uğraştıklarını belirtti. Toprak sorununun Türkiye'de ciddi bir sorun olduğunu dile getiren Duru, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Ülkemizde AB uyum yasaları bahane edilerek tarıma verilen yüzde 5'lik desteğin de kesilmesini istiyorlar. AB ülkelerinde yüzde 50'lere varan desteklerle tarım korunmaktadır. Çiftçinin aldığı bile devlet tarafından ödenmektedir. Ülkemizde ise verilen krediler yüzde 150 oranında faizlerle geri alınmakta. Bu du-

rumda biz nasıl komşularımızla rekabet edelim."

Açılışta konuşan Tüm Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur ise, Türkiye'de köylülerin sıkıntılarını ancak birleşerek atlatacağını söyledi. Hiçbir partinin yada kuruluşun kuyrukçuluğunu yapmadıklarını ve yapmayacaklarını belirterek, köy köy dolaşıp örgütlenediklerini ifade etti. Yaptıkları çalışmalar sonucunda 100'ün üzerinde şube açtıklarını ve her geçen gün de bunun arttığına dikkat çeken Konur, "Biz bu köylülere yardımcı olmak zorundayız, yoksa bu köylüler köylerinden olabilecekler. Büyük şehirlerde perişan olacaklar. Bu vatani atalarımız beraber kurdu, Kürdüyle, Türküyle biz bu toprakları yaşantılır kılacağız" dedi.

Aslanoğlu köylülerinin güvenlik gerekçesiyle katılmadıkları açılış töreni, "Bismil köylüsü yalnız değildir", "Topraklar bizindir, bizim olacak", "İşte köylü, işte sendika" sloganları eşliğinde sona erdi.

(H. Merkezi)

Ulusal tarım politikası ve toprak reformu talebi

Kongrenin sonuç bildirisinde tarımın gerçek ve stratejik bir sektör olarak yeniden yapılanması, üretimi ve üreticiyi destekleyen politikalarla yaşanan olumsuz sürecin durdurularak ulusal tarım politikalarının uygulamaya konması gerektiği vurgulandı.

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'ne (TMMOB) bağlı Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası (HKMO) ile Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) tarafından Şanlıurfa'da düzenlenen **Toprak Reformu Kongresi** sona erdi. Kongrenin sonuç bildirisinde tarımın gerçek ve stratejik bir sektör olarak yeniden yapılanması, üretimi ve üreticiyi destekleyen politikalarla yaşanan olumsuz sürecin durdurularak ulusal tarım politikalarının uygulamaya konması gerektiği vurgulandı.

Şanlıurfa'da **11-12 Kasım** tarihlerinde düzenlenen **Toprak Reformu Kongresi**'nin sonuç bildirgesi açıklandı. Bildirgeye göre, üretim yapıları kadar demokratik yaşamı da yakından ilgilendiren ve egemen güçlerce unutturulmaya çalışılan toprak reformu konusunda küreselleşmenin yıkıcı etkileri açıkça görülüyor. Toprak reformu ekonomik, toplumsal ve siyasal boyutları olan ve çok boyutlu bir yaklaşımla çözülebilecek bir sorun değil. Sorunun özünü oluşturan toprak mülkiyeti tarımsal yapıdan soyutlanarak değerlendirilemez. Tarım sektörü yapısal sorun-

larla karşı karşıya. Halen birçok yörede topraksız ya da az topraklı köylü yaşam mücadelesi veriyor. **Kiracılık, ortakçılık ve yarıcılık düzeni belli kurallara bağlanmamış durumda.** Toprak reformu hedefleriyle tutarlı biçimde tapu ve kadastro sorunları da çözülemedi. Toprak reformu kapsamında değerlendirilmesi gereken hazine arazileri ise satılmıyor. **Tarımsal yapıdaki bozukluklar ve toprak mülkiyetindeki dengesizlikler ülke çapında günümüz koşullarını göz önüne alan bir toprak reformunu gerekli kılıyor.** Toprak reformu sorunsalı, kırsal ve kentsel alanı kapsayacak şekilde toprağı ve insanı korumak geliştirmek için doğadan ve emekten yana bir sistem değişikliği şeklinde ele alınmak zorunda. Sonuç bildirgesine göre, toprak reformuna ilişkin şunlar yapılmalı:

* "Yeryüzünde üretilmeyen ve kolayca yok edilebilen tek kaynak olan toprak ile ilgili tüm çalışmalar öncelikli olarak belirlenen stratejik hedefler doğrultusunda yürütülmelidir.

* Tarım gerçek ve stratejik bir sektör olarak yeniden yapılanmalı, üretimi

ve üreticiyi destekleyen politikalarla yaşanan olumsuz süreç durdurulmalı, ulusal tarım politikaları uygulamaya konmalıdır.

* Tarımda toprak mülkiyet yapısı, yoksul halkın çıkarları doğrultusunda yeniden ele alınmalıdır.

* Ülkemizde zorunlu durumlardan dolayı boşalan yada zorla boşaltılan köylerimizdeki insanlarımızın yerinden ve topraklarından göç ederek üretimden ve doğal yaşamından koparılmasının önüne geçilmeli, köye dönüş süreci sorunsuz yürütülmelidir.

* Toprak reformu yalnızca arazi dağıtımına sınırlı kalmamalı, yaşayabilir ve yarışabilir işletme yapıları kurulmalı ve desteklenmelidir.

* Hazineye ait tarım arazileri kullanımını öncelikle topraksız ve az topraklı çiftçilere verilmelidir.

* Mayınlı araziler temizlenerek topraksız ve az topraklı çiftçilerin kullanımına açılmalıdır.

* Belirli büyüklüğün üstündeki topraklar kamulaştırılmalı, kamulaştırılmayan araziler ise artan oranda vergilendirilmelidir.

* Üreticilerin demokratik kooperatiflerde ve üretici sendikalarında örgütlenmesi özendirilmelidir.

* Bölgeler arası dengesizliklerin giderilmesine yönelik sosyal, ekonomik, siyasal ve kültürel politikalar demokratik bir planlama ile yaşama geçirilmelidir." (DİHA)

Yağlı tohum bitkilerindeki ithalat devasa boyutta

kisel yağın tüketildiği Türkiye'de, bu tüketimin yalnızca 415 bin tonu Türkiye'deki üretimden elde edilebiliyor. Geri kalan 935 bin ton ise ithal ediliyor. Yani, yeterli üretimin olmaması nedeniyle Türkiye'nin petrol ve petrol ürünlerinden sonra en fazla döviz kaybettiği ithal mallarının başında yağlı tohumluk ve yağlı tohum bitkileri geldiği kaydedildi. Bu sorunun temel nedenini bu konuda gerekli önlemleri almayan hükümetlere bağlayan Prof. Dr. H. Halis Arıoğlu, dünyada 1960'lı yıllardan sonra yağlı tohum bitkileri üretiminde hızlı bir artış olduğunu belirterek, Türkiye'nin bu büyümenin çok gerisinde kaldığını, hatta gerilediğini söyledi.

Türkiye tarım alanlarının ayçiçeği, soya fasulyesi, susam, kolza ve yer fıstığı gibi yağlı tohum bitkilerinin üretilmesi için çok elverişli olduğunu belirten Arıoğlu, yanlış tarım politikaları nedeniyle bu ürünlerin üretilmediğini söyledi.

Arıoğlu ayrıca yağlı tohum açığının kapatılması için **Çukurova Bölgesi**'nde bulunan sulak alanların yüzde 30'unun yani 180 bin hektarının yağlı tohum bitkilerinin ekimine ayrılması halinde tohum ihtiyacının büyük bir miktarının karşılanabileceğini ifade etti.

Yağlı tohum bitkileri ile ilgili var olan veriler bu konunun ne kadar önemli bir

yer tuttuğunu gösteriyor. Türkiye'de yağ bitkileri üretimine ilişkin tutarlı tarımsal planlamaların yapılmaması nedeniyle Türkiye her yıl bütçesinin büyük bir kısmını ithalata vermek durumunda kalıyor. **2003 yılında yaklaşık 400 bin ton yağlı tohum ithalata ile 400 milyon dolar; 900 bin ton ham yağ ithalatı ile yaklaşık 450 milyon dolar başka ülkelere ödenmiş durumda.**

Ayrıca; yağlı tohum, ham ve rafine

yağ ile yağlı tohum küspesi olarak yaklaşık 1 milyar dolarlık döviz karşılığında ithal yapılmıştır. Buna göre, 2003-2004 verileri ise şöyle:

"Ayçiçeği 820 bin ton üretilmiş 651 bin ton ithal edilmiş, Pamuk çekirdeği 1.370 bin ton üretilmiş 55 bin ton ithal edilmiş, Soya fasulyesi 95 bin ton üretilmiş 574 bin ton ithal edilmiş, Toplam 2.285 bin ton üretilmiş 1.250 bin ton ithal edilmiştir." (H. Merkezi)

Diyarbakır'da 40 köylü icralık

Tarım Kredi Kooperatifi Diyarbakır Müdürlüğü, kredi alan 40 köylünün geri ödeme yapmadığı için icraya verildiği bildirildi.

Tarım Kredi Kooperatifi Diyarbakır Müdürlüğü tarafından **450 köylüye 3 milyar 200 bin YTL kredi** verildi. Kişi başına yaklaşık 10 bin YTL kredi alan 40 köylü geri ödeme yapmadığı için icraya verildi. Tarım Kredi Kooperatifi Diyarbakır Müdürü **Avni Akkuş**, icraya verilen köylülerin geri ödemesini yapmamasının tarımda girdi maliyetlerinin yükselmesine neden olduğunu belirterek, "Akaryakıt, gübre ve tarımda kullanılan araçlara her geçen gün zam geliyor. Bunlara zam gelmesine rağmen köy-

lünün ürettiği ürünlerin satış fiyatı ise her geçen gün geriliyor. Geçen yıl kilosu 450 YKR olan buğday bu yıl 280 YKR'den satıldı. Bu da dolayısıyla köylünün zarar etmesine sebep olurken, köylüler aldıkları kredinin geri ödemelerinde zorluk çektiler ve ödeyemediler" dedi.

Köylülerin kredilerin ve desteklemelerin artırılmasını istediklerini ifade eden Akkuş, "Tarımda girdi maliyetleri fazla, ancak krediler az. Köylü her geçen gün artan akaryakıt ve gübre fiyatları karşısında destek ve kredilerin de artmasını bekliyor. Destekler biraz daha artarsa köylünün de durumu daha iyi olur ve çiftçiler de derin nefes alır" dedi. (H. Merkezi)

Türkiye'nin petrol ve petrol ürünlerinden sonra en fazla ithal ettiği ürünlerin başında yağlı tohumluk ve yağlı tohum bitkileri geliyor. Bu yüzden her yıl milyar dolarların dışarıya akıtıldığını kaydeden **Çukurova Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarla Bitkileri Bölümü Öğretim Görevlisi Prof. Dr. H. Halis Arıoğlu**, GAP Bölgesi'ne gerekli yatırım yapıldığı takdirde Türkiye'nin yağlı tohum ve yağlı tohum ürünleri ithal eden değil ihrac eden bir ülkeye dönüşebileceğini söyledi.

Yılda toplam 1 milyon 350 bin ton bit-

ÇETE İŞİ DEĞİL, DEVLET POLİTİKASI!

İstanbul

Devletin yıllardır yaptığı, kimi zaman açık kimi zaman ise el altından gerçekleştirdiği kontrgerilla faaliyetleri geçtiğimiz günlerde Hakkâri Şemdinli’de gelişen olayla bir kez daha deşifre oldu. Hakkâri-Şemdinli ve Yüksekova’da Temmuz ayı başından itibaren iş merkezleri, dükkanlar ve kişileri hedefleyen saldırı eylemlerinin sorumluları açığa çıktı. 9 Kasım günü Umut Kitabevi’ne bomba atılması sırasında, olayı gören halkın saldırıyı gerçekleştirenleri yakalaması ve kullandıkları aracı açığa çıkarması, devlet tarafından saldırı ve baskıların yoğunlaştırılması olarak karşılandı. Araçtaki delilleri açığa çıkaran halka bir polis aracından ateş edilmesi sonucu bir kişi katledildi. Devletin olay karşısındaki sessizliğini koruma tavrı esas olarak devam ederken, olayla ilgili gözaltına alınan biri itirafçı iki askerden biri serbest bırakıldı. Olayın aydınlatılması ve sorumlularının açığa çıkarılması talebiyle eylem yapan kitleye, gaz bombaları ile saldıran devlet, düştüğü aciz durumdan bu yolla kurtulmayı planlıyor. Devletin özellikle T. Kürdistanı’nda geliştirdiği saldırılara karşı Türkiye’nin birçok ilinde tepki gösterildi.

İSTANBUL

12 Kasım Cumartesi günü saat 12:00’de Taksim Gezi Park’ta bir araya gelen KESK İstanbul Şubeler Platformu, İHD, DTP, TUAD ve ESP’nin örgütlediği ve Partizan’ın da destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. “Paris’ten Şemdinli’ye bin selam”, “Şehit namurım”, “Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla” sloganlarıyla başlayan eyleme geniş bir katılım vardı. Partizan da: “Şemdinli’deki ‘derin devlet’ değil, devletin kendisidir”, “Şemdinli’deki devletin gerçek yüzüdür” vb. dövizleriyle eyleme katılım sağladı. Polisin ise eylemi terörize etmeye hazır bir şekilde maskeli ve gaz bombalı Çevik Kuvvet ekipleri ve köpekleriyle “yoğun” güvenlik önlemi aldığı gözlemlendi.

“Şemdinli Failleri Açıklansın-JİTEM Lağvedilsin” yazılı pankart açan kitle adına kısa bir konuşma yapan Hasan Toprak; yaşanan olayla Türkiye’nin yeni bir kader dönemecinin eşiğine geldiğini belirterek bu karanlığa karşı verilen mücadeleye kimsenin birbirinden bağımsız olmadığını söyledi. Hemen ardından kitle adına ortak basın metnini okuyan Hürri-

yet Şener; geçmişte benzeri yaşanan ve Susurluk olayı ile net olarak açığa çıkan çetelerin halen görev başında olduğunu söyledi. Şemdinli halkının üstüne gündüz vakti ateş açan bu çeteyi ele geçirdiğini ancak halkın gösterdiği sağduyuya rağmen çetenin teslim edildiği polis ekiplerinin zanlıların bir kısmını serbest bıraktığını ve olayın akibetinin belli olmadığını söyledi.

Olay sırasında yakalanan Jandarma Başçavuş Ali Kaya ve diğer suçluların görevlerinin derhal kamuoyuna açıklanması gerektiğini söyleyen Şener, olayın zanlı olanların olaydan hemen sonra Mehmet Açar’ı aramasının gayet anlamlı olduğunu ve Susurluk’ta yargılanmayan Açar’ın yargılanması gerektiğinin altını çizdi. Tüm duyarlı halk kesimlerini, kurumları ve basını bu olayın takipçisi olmaya çağırarak Şener, yeni Susurluk’lara izin vermeyeceklerini ve bu olayların takipçisi olacaklarını da sözlerine ekledi.

Açıklamaya katılan diğer demokratik kitle örgütlerinin de kısa konuşmalar yapacağı belirtilen Şener, Akın Birdal’a söz verdi. Birdal, yaptığı konuşmada Türkiye’nin demokrasi tarihinde yeni bir dönemeç noktasında olduğunu belirtti. Bugüne kadar yargılanmayan bu çetelerin daha da şımartıldığını belirten Birdal, “Dün Ankara’dan yapılan açıklamayı duyudunuz. ‘Kimseyi sorumlu tutamayız’ diyorlar. Peki, sorumlu kimdir?” dedi.

Birdal’dan sonra konuşma yapan Eren Keskin, devletin içinde çete veya başka bir şey olmadığını, çete diye adı geçenlerin zaten Özel Hareket Dairesi aracılığı ile devlete bağlı olduğunu söyleyerek bugüne kadar bu teşkilatın İHD’nin 16 üyesini katlettiğini, pek çok İHD üyesinin bu zamana kadar bu kurumdan tehditler aldığını söyledi. Bölgedeki çatışma ve ölümlerin kaynağı olarak sürekli olarak Kürt halkının suçlu gösterildiğini belirten Keskin, bu çatışma ve ölümlerin sorumlularının bölgede yaşayan insanlar değil bu kontrgerilla birlikleri olduğunu söyleyerek konuşmasını noktaladı. Keskin’in konuşması sık sık “JİTEM halka hesap verecek”, “Katiller belli hesap sorulsun”, “Kürdistan faşizme mezar olacak” sloganlarıyla bölündü.

Keskin’in ardından sözü alan KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü Dursun Yıldız; “Türk ve Kürt halkı demokراسi istiyor mu, istemiyor mu? İstiyorsa işte meydanlar!” dedi.

Hakkâri-Şemdinli ve Yüksekova’da Temmuz ayı başından itibaren iş merkezleri, dükkanlar ve kişileri hedefleyen saldırı eylemlerinin sorumluları açığa çıktı. 9 Kasım günü Umut Kitabevi’ne bomba atılması sırasında, olayı gören halkın saldırıyı gerçekleştirenleri yakalaması ve kullandıkları aracı açığa çıkarması, devlet tarafından saldırı ve baskıların yoğunlaştırılması olarak karşılandı. Araçtaki delilleri açığa çıkaran halka ateş edilmesi sonucu bir kişi katledildi.

Konuya ilişkin bir konuşma yapan DTP’den Cemal Kavak ise kendilerinin de DEHAP olarak geçmişte bunu yapan insanları polise teslim ettiklerini, ancak ifadeleri bile alınmadan “Gidin yarım kalan işinizi bitirin” dercesine bu insanların serbest bırakıldığını anlattı. Konuşması sırasında Genelkurmay’a da seslenen Kavak; “Halkı olur olmaz açıklamalarla linç girişimlerine teşvik etmeye çalıştınız, ama halk sizin çetelerinizi linç etmeye girişti, buyurun şimdi hesap verin” dedi. Kavak’ın açıklamasının ardından EMEP adına Mehmet Kılıçarslan ve ESP adına Figen Yüksekdağ da kısa birer konuşma yaptı.

Kitlenin sık sık hesabı halkın soracağına dair attığı sloganlar içinde son bulan eylemde en son konuşmayı yapan Hürriyet Şener, buna dair eylemliliklerine devam edebileceklerini de ilettiler.

ANKARA

Hakkâri’nin Şemdinli İlçesi’nde yaşanan olayları meşaleli yürüyüşle protesto eden yaklaşık 300 kişi, “Bugüne kadar işlenen bütün suçlar ve failleri açıklan-

madan, suçlular gerekli cezaya çarptırılmadan, devlet töhmet altında kalmaktan kurtulamayacaktır” uyarısında bulundu.

Konur Sokak’ta bir araya gelen Demokratik Toplum Partisi (DTP) Gençliği, Bağımsız Gençlik Hareketi (BAGEH), Ankara Gençlik Kültür Merkezi (AGKM), EMEK Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği (SGD) ve Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) Gençliği’ne mensup yaklaşık 300 kişi, meşalelerle Yüksel Cadesi’nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önüne kadar yürüdü. “Devlet terörüne son, çeteler yargılsın” yazılı pankart ve “Bijî biratiya gelan (Yaşasın halkların kardeşliği)”, “Devlet suçüstü yakalandı”, “Sivil katliamına son” vb. yazılı dövizler açan grup, sık sık “Bijî tevgera azadiya Kurd (Yaşasın Kürt Özgürlük Hareketi)”, “Şemdinli halkı yalnız değildir”, “Çeteler halka hesap verecek”, “Bijî berxwedan a Şemzînan (Yaşasın Şemdinli direnişi)” ve “Terörist devlet, halka hesap verecek” sloganları attı.

Diyarbakır’da miting sonrası YÜRÜYÜŞE POLİS SALDIRISI

Diyarbakır’da düzenlenen “Kürt Sorununa Demokratik ve Barışçıl Çözüm” mitingi sonrası yürüyüşe geçen kitleye polis müdahale etti. Müdahale sonucu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

İstasyon Meydanı’nda düzenlenen mitingin ardından Abdullah Öcalan’ın posterleri eşliğinde yürüyüşe geçen binlerce kişi, Oryıl Petrol Mevkii’nde polis müdahalesiyle karşılaştı. Göz yaşartıcı bomba kullanan ve havaya ateş açan

polise, grup da taşlarla karşılık verdi. Eyleme katılan kitle ile polisler arasında başlayan çatışma, ara sokaklarda da devam etti. Polisin attığı göz yaşartıcı bombadan, göstericilerin yanı sıra çevredeki vatandaşlar ve gazeteciler de etkilendi. Birçok polisin de yaralandığı çatışmanın ardından çok sayıda kişinin gözaltına alındığı belirtildi. Eylemcilerin sokak aralarına dağılmasıyla çatışma sona erdi. (H. Merkezi)

Grup adına konuşan **Tuncay Çiçek**, devletin, yıllardır Kürt halkının demokratik meşru taleplerini baskı ve zor yöntemi ile bastırmaya çalıştığını belirterek, “Devlet ve çetesi bir kez daha iş başında. Ancak devletin çetesi bu kez Kürt halkı tarafından suçüstü yakalanmıştır ve devletin yetkili ağzları Susurluk çetesi ortaya çıkışında olduğu gibi olayın lokal bir olay olduğuna Türkiye ve dünya kamuoyunu inandırmaya çalışıyor” dedi. Devletin yoksulluk ile terbiye edemediği ve taleplerinden vazgeçiremediği Kürtlere bu kez de bombalar ile yöneldiğini ifade eden Çiçek, son 2 ayda Hakkari ve çevresinde yaşanan olaylardan PKK’yi sorumlu tuttuğunu hatırlatarak, şunları dile getirdi:

“Daha birkaç gün önce bombalama eylemlerinin PKK tarafından yapıldığını manşetlerine taşıyan devletin resmi yayın organları, şimdi olayın bütün çıplaklığına rağmen olayın provokasyon olabilme ihtimaline halkı inandırmaya çalışıyor. İşin en vahim yönü Kürtlere karşı bin operasyon ile övünen polis şefi **Mehmet Ağa**’rın çeteyi himaye etmesidir. Zor durumda kalan, üzerlerine kurşun yağdırılan, bombalanan halk mıdır, yoksa bombayı patlatan, kurşunu sıkın devlet görevlileri midir? Çıkıp bütün pişkinliği ile bu durumu kamuoyuna açıklayan Ağa, ‘Demek ki orda kimse yoktu ki beni aradılar’ diyerek kendini devletin yerine koyuyor” dedi. Eylem atılan sloganların ardından son buldu.

HATAY

Hatay Demokrasi Platformu **12 Kasım 2005** tarihinde bir açıklama yaparak Şemdinli’deki saldırıları kınadı. Açıklama saat 13:00’de sloganlarla başladı yaklaşık yüz kişinin olduğu açıklamada kitle “**JITEM dağıtılsın, 1000 operasyon açıklansın**” yazılı pankartı taşıdı. Platform adına açıklamayı Reşat Dal yaptı. Dal yaptığı açıklamada “bölgede kanunların nasıl işlediğine, devlet görevlilerinin halkın mal ve can güvenliğini korumakla görevli olanların hangi karanlık işler peşinde koştuklarına tanık olduk. Terör ve anarşinin kimler tarafından çıkarıldığı, dökülen kanın ve yaşanan acının kimler tarafından kullanıldığı bomba atılan kitap evi ile birlikte daha anlaşılır oldu. Devletin resmi güçlerinin, devletin resmi araçlarının, devletin silah ve bombalarının, devletin güvenlik güçlerinin nasıl ve niçin kullanıldığını bir kez daha gördük ve yaşadık” dedi. Açıklamada kitle sık sık “**Faşizme karşı omuz omuza**”, “**Dün Susurluk, bugün Şemdinli, yarın neresi**” vb. sloganları attı. Eylemde bir kişi provokasyon girişiminde de bulundu ancak başarılı olmadı. Kitle açıklamanın ardından sloganlarla dağıldı.

BURSA

12 Kasım günü Setbaşı Mafel Kafe önünde bir araya gelen **İHD**, **Partizan**, **ESP**, **SDP**, **BDSP**, **Alınteri**, **DTP** “**İrkçılığa, şovenizme, linçlere son-Yaşasın halkların kardeşliği**” pankartını açarak, buradan AVP önüne kadar sloganlar ve dövizlerle yürüdüler.

Burada basın metnini kurumlar adına **İHD** Yönetim Kurulu Üyesi **Yakup Ka-**

rabacak okudu. Okunan metinde; “Ülkemizde 2005 Newroz’unda Mersin’de meydana gelen bayrak olayından sonra geçmişte de hiç yabancı olmadığı b i r

kaos ve Türk-Kürt çatışması ortamı yaratılmaya çalışılmıştır. İlk olarak çeşitli illerde Kürtlere yönelik linç girişimleriyle hızlandırılan süreç Trabzon’da ve son olarak Rize’de TAYAD’lılara yönelik linç girişimleriyle tek hedefin Kürtler değil, toplumsal muhalefetin tüm devrimci bileşenleri olduğunu göstermiştir” denildi.

Şemdinli ilçesinde yaşanan olaya da vurgu yapan Karabacak “**MGK’nın topyekün savaş stratejisinin uygulayıcısı olan saldırganlar bu kez teşhir olmuş, kimlikleri açığa çıkmıştır**” dedi. Kitle “**Dün Susurluk, bugün Şemdinli, katil devlet hesap verecek**”, “**İrkçılığa, şovenizme, linçlere son, yaşasın halkların kardeşliği**”, “**Susma sustukça sıra sana gelecek**”, “**Nerede zulüm, linç, katliam orada isyan, intifada, serhıldan**” vb. sloganlar atıldı.

KARTAL

İstanbul Kartal Meydanı’nda

bir araya gelen DEHAP’lı bir grup, Hakkari’nin Şemdinli İlçesi’nde yaşanan olayların faillerinin ortaya çıkarılıp, cezalandırılmasını istedi.

Kartal Meydanı’nda bir araya gelen DEHAP üyesi bir grup, “**Temiz ve demokratik bir toplum istiyoruz**”, “**Hakkari Valisi istifa**”, “**Suçlular adalete teslim edilsin**” yazılı dövizleri açarak, “**Şemdinli halkı yalnız değildir**”, “**Biji biratiya gelan**”, “**Katiller halka hesap verecek**” sloganları attı. DEHAP Kartal İlçe Başkanı **Gülşehri Emiş**, “**Katiller arabada suçüstü yakalanmıştır. Suç işleyenleri suçüstü yakalayan Şemdinli halkını selamlıyoruz. Bu tür saldırıların tekrarlanması durumunda tepkimizi daha etkili bir biçimde ortaya koyacağız**” dedi.

İZMİR

Aralarında çok sayıda devrimci ve demokrat kurumun bulunduğu yaklaşık 400 kişilik bir kitle **12 Kasım** günü İzmir’de bir eylem yaptı.

Saat 11:30’da **İHD** önünden yürüyüşe geçen kitle sık sık “**Faşizme karşı omuz omuza**”, “**Katil devlet hesap verecek**”, “**Şemdinli halkı yalnız değildir**”, “**Biji biratiya gelan**” vb. sloganlar atarak Ko-

İnşaat işçilerine sivil polis dayacağı!

Diyarbakır’da **2 Kasım Çarşamba** günü halk sokağa döküldü. Halkı sokağa dökense özel bir gün veya bir kutlama değildi. Kısa süre önce sivil polis oldukları belirtilen 5 kişi Konya’dan bayram için **Mardin Kızıltepe** ilçesine gitmekte olan bir minibüsü durdurmuş ve minibüsün içindekilere sopalarla saldırıyordu.

47 AE 128 plakalı minibüs bayram tatili için Konya’da inşaat işçisi olarak çalışanları memleketleri Mardin Kızıltepe’ye götürmek üzereyken Kuruçeşme’de durduruldu. Minibüsü durduran 5 kişi minibüste fuhuş amaçlı olarak kadınların taşındığını iddia ederek bu kadınların neredede olduğunu sordu. Tatil için memleketle-

rine döndüklerini belirten şoför Sadık Öncel ise polis olduklarını iddia eden 5 kişinin saldırısından kurtulamadı. Olaya tanık olan inşaat işçilerinden Tahsin Akdağ, basına yaptığı açıklamada “İkaz üzerine durduğumuzda bize kadınların neredede olduğunu sordular. Bilgimizin olmadığını söyledik. Yine de inanmadılar. Şoför arkadaşla tartıştıktan sonra kavga çıktı. **Ellerindeki sopalarla şoförü dövüp hastanelik ettiler. Polis oldukları ellerindeki telsizlerden ve telsiz konuşmalarından belliydi. Ama sivil giyinimliydim. Konya’da inşaatta çalışıyoruz ve bayram tatili için memleketimize gidiyorduk**” dedi.

Olayın görgü tanıkları arife gününde bile pervasızca devam eden bu saldırı ve baskıları kınamak ve protesto etmek için yolu yaklaşık 1 saat trafiğe kapadı. Emniyet yetkilileri halkı yaklaşık 1 saat boyunca yolu açmaları için ikna etmeye çalışırken Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü yetkilileri de bu sırada olaya karışan polisleri telsiz anonsuyla emniyet müdürlüğüne çağırdı. (H.Merkezi)

Katiller cezalarını buldu!

HPG Basın Bürosu tarafından yapılan bir açıklamaya göre **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz**’ı katleden **JITEM** elemanları ölümle cezalandırıldı. **12** yaşında olan **Uğur Kaymaz** bedenine **13** kurşun sıkılarak katledilmişti. Olayın yaşanmasının ardından açılan dava Eskişehir’e alınmış ve duruşmaya destek için gelen kurumlar saldırıya uğramıştı. HPG Basın Bürosu’ndan yapılan açıklamaya göre **Kaymazları** katleden **JITEM** grubunun içinde bulunan **Şeyhmus Erden** ve **Ahmet Koçhan** HPG tarafından ölümle cezalandırıldı. (H. Merkezi)

lar. Ankara'da yaşanan budur. Ankara'da yaşanan faşizmin, bu kokuşmuş sistemin gerçek yüzüdür.

Gençliğin bu taleplerine karşı polis barikatı kuranlar, bu da yetmiyor jandarma kuvvetlerini de başkentlerinin ortasına sevk ediyorlar. Ve bu ülkenin Cumhurbaşkanı olan "hukukçu" A. N. Sezer, hukuk fakültesinde törene katıldığında alınan geniş güvenlik önlemleriyle gençliğin bu taleplerinden korkusunu ele veriyor. Bir ülkenin "bir numaralı adamı" o ülkenin gençlerinden olağanüstü güvenlik önlemleriyle korunma ihtiyacı hissediyor! Bu onların çaresizliğinin, içine düştükleri zavallı durumun göstergesi değil midir?

Ankara'da yaşananları Vandalizm olarak adlandırıp, öğrenci gençliğin faşizme karşı direnme hakkına kara çalanlar, özellikle kullanılan yöntemle, başvuru şiddete karşı laf ebeliği yapıyorlar. Bunlar bilinen şeyler. Bu bayların en çok ve haklı olarak çekindikleri devrimci şiddettir. Bir gün bu şiddetin kendilerini bulacağını bildiklerinden dolayı en fazla bunun üzerinde duruyorlar. Oysa Ankara'da yaşananlar basit ve yalındır. Faşizmin şiddetine karşı, devrimci şiddet kullanılmıştır. Orada hedeflenen hiçbir zaman esnaf ve halkın malı olmamıştır. Öğrenci gençliğin şiddetinden bahsedilenler, faşizmin şiddetinden, gaz bombasından, saldırısından bahsetmemektedirler. Ancak bu yorumları yaparken de gözyaşlarını tutamamaktadırlar! Faşizmin saldırısına karşı öğrenci gençliğin devrimci

şiddeti meşru ve haklıdır ve hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır!

Son söz yerine; Ankara'da yaşananlar bizlere, devrimci gençliğe bir kez daha bu düzen içinde en doğal hak aramanın şiddetle, gaz bombalarıyla yanıtlandığını göstermektedir. Bunu pratik deneyimlerimizle biliyoruz. Bizleri yanıltmadılar. Sistemin en ufak bir hak aramaya dahi tahammülü olmadığı bir kez daha kanıtlandı. Onlar için hak arayacaksın, "uslu uslu hak arayacaksın", "şarkılı ve türkülü hak arayacaksın", "bir basın açıklaması yapıp dağılacaksın!" Faşizmin mantığı budur. Bu yöntem onlar için en ideal olanıdır. Nitekim bunun örneğini bir gün sonra gerçekleştirilen eylemi "överecek" ve "örnek" göstererek yaptılar. Onlar için "Bir iki üç daha fazla Paris'e selam" böyle yolların. Hem onlar araba yakıyor, polis taşıyorlar "bizimkiler" ise şarkı söyleyip, selam yolluyor.

Paris'e selam 7 Kasım'da halk gençliği tarafından layıkıyla ve onların tarzıyla, emperyalizmin ve faşizmin anladığı dilden yerine getirilmiştir. 7 ve 8 Kasım'da YÖK protestosu vesilesiyle yaşananlar bizlere bir kez daha, hak aramanın, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı mücadele etmenin yolunun nasıl olması gerektiğini göstermektedir. Göstermiştir çünkü, kamuoyuna yansıtılan, haber bültenlerinde döne döne üzerinde durulan nokta şu olmuştur: "Şu 'bizim gençler' ne güzeller ah bir gün öcekiler olmasa...."

Yine vandallık

Baskılar bizi yıldırılmaz!

6 Kasım YÖK eyleminde gözaltına alınan ve sonrasında tutuklanan öğrencilerle dayanışmak amacıyla bir basın açıklaması yapıldı.

11 Kasım günü saat 10:00'da Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen Ankara Gençlik Derneği, Yeni Demokrat Gençlik, Ekim Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği ve Kurtuluş Partisi Gençliği baskılara karşı sessiz kalmayacaklarını haykırdılar. "Ne YÖK ne AKP Demokratik Üniversite" yazılı Gençlik Federasyonu imzalı pankartın yanısıra "Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın" yazılı dayanışma pankartının da açıldığı eylemde "YÖK'e hayır", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Gözaltılar serbest bırakılsın" sloganları atıldı. Okunan basın açıklamasında olay çıkaranların öğrenciler değil, polis olduğu vurgulandı.

(Ankara)

Gençler Ankara'ya uğurlandı!

Ankara'ya gitme karar alan Yeni Demokrat Gençlik, Gençlik Federasyonu, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Devrimci Sosyalist Gençlik bileşenleri 6 Kasım Pazar akşamı Galatasaray Lisesi önünde yapılan kitlesel basın açıklamasıyla uğurlandı.

Saat 20:30'da toplanmaya başlanan kitle dakikalar içinde 250-300 kişiyi buldu. Kitlenin içinde Ankara'ya YÖK protestosu için gidenler haricinde arkadaşlarını, çocuklarını ve yoldaşlarını uğurlamak üzere katılan insanlar da dikkat çekti. "Öğrenciyiz, haklıyız kazanaçacağız!", "YÖK'e hayır", "F tipi üniversite istemiyoruz" sloganlarıyla basın açıklamasını başlatan kitle adına konuşma yapan Ebru Benek; 25 yıl önce bugün ABD emperyalizminin desteği ile bu ülkede bir darbe yapıldığını belirterek, bu süreçte halkın işkenceden geçirildiğini, binlerce insanın işten, binlerce öğrencinin de okullarından atıldığını ve amacın gençliği teslim alarak geleceği teslim almak olduğunu söyledi.

YÖK'e karşı olduklarını söyleyen Benek; YÖK'ün gerçek yüzünü teşhir etmek,

YÖK ve YÖK'e benzer başka kurumları istemediklerini belirtmek için Ankara'ya gittiklerini söyleyerek açıklamasını bitirdi.

Sık sık "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Halk için bilim, halk için eğitim" sloganlarının atıldığı açıklamanın son bulmasıyla kitle Tünel Caddesi üzerinden TRT binasının önüne geldi. Kitle burada kendilerini Ankara'ya götürecek otobüsleri halaylar çekerek ve marşlar söyleyerek bekledi. Uzun süre pankartlarını yola doğru açık tutan ve halaylarla, marşlarla ve sloganlarla coşkusunu gösteren kitle otobüslerin gelmesiyle Ankara'ya gitmek üzere eylemini noktaladı. (İstanbul)

YÖK KALDIRILSIN! EMPERYALİST BAĞIMLILIK DEĞİL HALK DEMOKRASİSİ

YÖK, bu yıl da yapılan militan bir eylemle protesto edildi.

7 Kasım günü Ankara'nın merkezi pekçok yerine barikat kuran polis, metro çıkışlarında kimlik kontrolü yaparken bir gün önce de tren garı, AŞTİ vb. yerlerde yığınak yaptı. Binlerce polisin Kızılay'ın her tarafını işgal ettiği, izinlerin kaldırıldığı 6 Kasım'da öğrencileri yukarıdan izlemek amacıyla bir de helikopter kullanıldı. 7 Kasım günü saat 12:30'da Ziya Gökalp Caddesi'ne çıkan Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Öğrenci Birliği ve Gençlik Dernekleri Federasyonu, "YÖK'e hayır", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak" sloganlarıyla Mithatpaşa Köprüsü'ne kadar yürüdü. Polis panzerlerinin kaldırılmasını isteyen öğrenciler Kızılay Meydanı'nda basın açıklaması yapma hakkını kullanacaklarını açıkladılar. Kısa bir bekleyiştikten sonra kitle Kızılay'a doğru yürümeye başladı. "YÖK kaldırılınsın-Anadilde eğitim hakkımızı istiyoruz" yazılı Diyarbakır YDG, "YÖK kaldırılınsın", "Emperyalist bağımlılık değil, Halk Demokrasisi" yazılı İstanbul YDG imzalı pankartların yanısıra "YÖK'e hayır" yazılı bir pankart ve DÖB pankartı açıldı. Kitlenin yürümesi üzerine polis biber gazlarıyla öğrencilere saldırdı. Polise taşlarla karşılık vreen kitle geri çekilmeye başladı. Yoğun gaz altında kalan öğrenciler Adakale Sokak'tan barikatlar kurarak SSK önüne buradan da Abdi İpekçi Parkı'na doğru çekildi. Öğrencilerin üzerine sayısız gaz bombası atan polis, yoldan geçen insanlara da saldırdı. Parktan uzaklaşarak Sıhhiye yö-

nüne uzaklaşan öğrenciler yolu trafiğe kapatarak Numune Hastanesi'nin önüne kadar çatışarak geri çekildi. Ulucanlar'ın önüne oradan Samanpazarı ve Ankara Kalesi'ne kadar devam eden çatışmada polis gaz bombalarını yoğun olarak kullandı. Yaklaşık 3 saat süren eylemde bir grup genç, Kızılay Meydanı'na girerek YÖK'ü teşhir eden konuşmalar yaptı. Polisin saldırısıyla gözaltına alınan öğrencilere meydandan geçen insanlar da destek verdi. Toplam 49 kişinin gözaltına alındığı eylemde polis terör estirdi. Dolmuşları durdurarak öğrencileri gözaltına alan polis, Kızılay'da öğrenci avına çıktı. Gözaltına alınanlar 2 gün gözaltında tutulduktan sonra Savcılık'a çıkarıldı. Mahkeme 29 kişiyi serbest bırakırken 20 kişiyi ise örgüt üyeliği iddiasıyla tutuklayarak Ulucanlar Hapishanesi'ne sevk etti.

Polisin olağanüstü önlemlerine ve uyguladığı teröre rağmen yaklaşık 300 kişilik bir kitle akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'nde meşaleli bir eylem yaptı. Ardından şehir dışından gelenler geri gönderildi.

(Ankara)

İmha, inkar, tehcir, asimilasyon, soykırım; OSMANLI=TC

İmha, inkar, tehcir, asimilasyon ve soykırım Türk olmayan ulusların Osmanlı ve TC'deki kaderi mi?

Yakın tarihimizin en bildik ve kapsamlı soykırımının, Hitler faşizmince, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinden başlayarak, tüm savaş boyunca Yahudilere dönük gerçekleştirdiği soykırım olduğu söylenir. Oysa aynı yüzyılın başlarında, Hitler'e "ilham" olan kapsamlı soykırımlara sahne olmuştur ülkemiz toprakları. Hem Osmanlı, hem de başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere, TC'nin kurucularının bu topraklarda binlerce yıldır yaşayan Türk olmayan uluslara dönük gerçekleştirdikleri ve sistematik bir politikanın ürünü olan soykırım, sürgün, imha, inkâr olarak tanımlanabilecek uygulamalar söz konusudur.

Çeşitli kesimlerce sıkça gündeme gelen, getirilen **Ermeni Soykırımı**, en son bir süre önce bir kez daha, oldukça tartışmalı bir biçimde gerçekleştirilen bir konferansla ülke gündemine taşındı. Yasaklama tartışmalarının ve de yasaklamaların ardından gerçekleştirilen bu konferans, ırkçı-faşist kesimlerin beklenen tepkisini almakta gecikmedi.

AB görüşmelerinin eşliğinde, kerhen de olsa konferansa izin veren faşist TC devleti, hemen ertesinde, AB görüşmelerinin ardından gelen günlerde, Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hırant Drink'e "Türklüğe hakaretten"** hapis cezası vererek, Osmanlı'nın ve onun devamı olan faşist Kemalist diktatörlüğün soykırımı, imhaya, inkâra, asimilasyona dönük politikalarının sürdürücüsü olduğunu bir kez daha deklare etti.

Biz bu yazıda bu topraklarda yaşanan soykırımın, sadece Ermenileri değil, diğer Türk olmayan ulusları da, hem de geniş bir biçimde kapsadığını koymaya çalışacağız.

Yakın tarihimizin en bildik ve kapsamlı soykırımının, **Hitler faşizmince, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı** öncesinden başlayarak, tüm savaş boyunca Yahudilere dönük gerçekleştirdiği soykırım olduğu söylenir. Oysa aynı yüzyılın başlarında, Hitler'e "ilham" olan kapsamlı soykırımlara sahne olmuştur ülkemiz toprakları. Hem Osmanlı, hem de başta **Mustafa Kemal Atatürk** olmak üzere, TC'nin kurucularının bu topraklarda binlerce yıldır yaşayan Türk olmayan uluslara dönük gerçekleştirdikleri ve sistematik bir politikanın ürünü olan soykırım, sürgün, imha, inkâr olarak tanımlanabilecek uygulamalar söz konusudur. Kitlesel kıyımlar halinde gerçekleştirilen bu uygulamaların, geçmişte olduğu gibi, bugün hala inkâr edilmesi, yok sayılması; bunu dile getirmeye çalışanların ise, her türden yöntemle susturulmaya, sindirilmeye çalışılması, bu "asılsız iddiaların" karşısına hemen karşı "iddialarla" çıkılması, aynı zihni-

yetin hala sürdürülmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir. Çok sıkıştıktıklarında "savaş ortamında karşılıklı olarak öldürmeler olmuştur" vb. söylemlere sığınsalar da, ya da sorumluluğu daha çok Osmanlı'ya yıkmaya çalışsalar da, tarihi belgeler ve tanıklıklar öyle demiyor!

HALK KATLIAMLARINA KARŞI TEK SES OLALIM!

26-28 Nisan 2002 tarihinde Almanya/Berlin'de "**Halk katliamlarına karşı-Tek Ses Olalım**" adı altında bir etkinlik gerçekleştirilir. Bu bir Enformasyon ve kültürel etkinliktir ve konusu 1912-1922 yılları arasında Türkiye topraklarında yaşayan Türk olmayan uluslara yönelik sistematik bir biçimde hayata geçirilen, imhalar ve sürgünlerdir. Yani soykırım politikaları. Yukarıda sözünü ettiğimiz ve tanık anlatımlarını da kapsayan, sayısız belge bu etkinlikte ele alınmıştır.

Peki, soykırım nedir?

"Soykırım"dan anlaşılması gereken şey, bir ulusun veya bir etnik grubun sistematik bir biçimde yok edilmesidir. Ancak genel olarak söylemek gerekirse, soykırım bir ulusun tüm fertlerinin toplu olarak öldürülmesinin dışında, bir ulusun hemen yok edilmesi anlamına gelmez mutlaka. Soykırım aynı zamanda, ulusal grupların, planlı bir biçimde, kendiliğinden imha olmasını getiren, değişik uygulamaları da kapsar.

Geçtiğimiz yüzyıl başlarında Türk olmayan uluslara dönük hayata geçirilen doğrudan ve dolaylı soykırım politikalarının ülkemiz topraklarında sistematik olarak uygulanmasının zemini özde, Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş döneminde, 1878'de, **II. Abdulhamit**'in iktidara gelmesiyle oluşmaya başlamıştır.

O döneme kadar göreceli de olsa "**ta-hammül edilen**" gayri Müslüm ulusların hakları, çıkarılan bir yasayla gasp edilmeye başlanmış, açıkça aşağı dereceden vatandaş ilan edilmişlerdi. Gasp

edilen haklar arasında oturdukları toprağa sahip olamama da vardı. Çeşitli ek vergiler getirilmiş, yasal güvenceleri ortadan kalkmış ve yetkililerin keyfiyetine bırakılmışlardı. **Pan-İslamizm** fikrini ortaya atan ve halklar arasında dini çatışmaları, Müslümanların lehine kışkırtan Abdülhamit, 1894'de bu politikaları İstanbul'da protesto eden binlerce Süryani'yi katletmişti.

Abdülhamit'in pan-islamcı politikalarla gayri Müslüm uluslara dönük gerçekleştirdiği katliam vb. saldırıların, Türk olmayan uluslara ve bununla birlikte de Türkleştirme saldırılarına, kapsamlı ve sistematik soykırımlara dönüşmesi ise, aynı dönemde. Yeni Osmanlı olarak faaliyet gösteren, yasaklanmalarının ardından Jön Türklere dönüşen hareketin oluşturduğu gizli birlik İttihat Terakki ile birlikte gerçekleşmiştir.

Fikir babalığını o dönem, Türkleştirme programını çıkaran **Ziya Gökalp**'in yaptığı İttihat Terakki, aynı zamanda ilk Türk Kontr-gerillasının da kurucusudur. Fidayinler olarak faaliyet yürüten kontrgerilla örgütlenmesi, 1909-1911 yılları arasında **Makedonya** ve **Sırbistan**'da birçok ulusal halk önderini kaybetmiş veya öldürmüş, **Bulgar Partizanlara** karşı kontra faaliyetler gerçekleştirmiştir.

Ziya Gökalp'in tohumlarını ektiği ve sonraları ise Mustafa Kemal'le birlikte **Kemalizm**'de somutlaşan Türkleştirme programının İttihat Terakki tarafından resmi olarak kabul görmesi ise, Jön Türklerin 1911'de **Selanik**'te gerçekleştirdiği kongrede olmuştur. Ancak yine aynı kongre dış kamuoyunu yanıltmak, daha doğrusu gerçek niyeti gizlemek amacıyla, Türkleştirme programını resmi ifadelerde "**Osmanlılaştırma**" olarak kullanmayı tercih ediyor. Bu ise daha "**dikkatli**" olan MK üyelerinin önerisi ile gerçekleşiyor. Bu tarihten itibaren ise Jön Türklerin bilincinde Osmanlılaşma Türkleştirme anlamı taşıyordu. Ve kongre, aynı zamanda "**Türkiye Türk-**

lerindir" anlamına gelen (ki düşüncenin özü de o dönem böyle konuyor) bu politikanın (Türkleştirme) hayata geçirilmesine ilişkin şu kararı alıyor: "Kongre, imparatorlukta halkların er ya da geç Osmanlılaştırılması gerektiğini teyit eder ve eğer bunu barışçıl yollarla elde etmek mümkün olmuyorsa, o zaman zordan, evet hatta askeri araçlar kullanmaktan çekinilmemeli. (...) Türk olmayan halkların ulusal temelde örgütlenme hakları ellerinden alınmalı.(...) Ulusal azınlıkların çapı önemsenerek boyutta değil. Dinlerini koruyabilirler. Ancak ana dilleri yerine, imparatorluğun resmi dilini, Türkçe'yi kullanmalılar."

Bu karar, Osmanlı'nın çöküşe geçmesi ve bununla birlikte de, yüzyıllar boyu Osmanlı boyunduruğu altında olan Balkan halklarının kurtuluş hareketlerini yükseltmeye başlaması ile birlikte, **1. Emperyalist Paylaşım Savaşı** öncesi ve sonrası ve hatta TC'nin kuruluşundan sonraki yıllarda, 1924'lere kadar, kapsamlı bir biçimde hayata geçirildi. Ermeni, Rum ve Süryaniler'in bu topraklar üzerinde 3 bin yıldan fazla bir zamandır süren etkin varlıkları ortadan kaldırıldı.

Türkiye'yi sadece Türklerden oluşan bir ülke yapmayı hedefleyen politikanın ilk kurbanları Rumlar olmuştur.

Balkanlardaki ayaklanmalar bahane edilerek **Doğu Trakya**'da yaşayan Rumlara yönelik başlatılan katliamlar, sonraki yıllarda başta Karadeniz olmak üzere, bu ulusun yaşadığı tüm bölgelerde hayata geçirildi. Trakya'da sadece 1913 yılında 15.690 Rum katledildi, binlercesi aynı dönemde göç adı verilen ölüm yürüyüşlerinde bitkinlikten ve açlıktan vahşice ölüme terk edildi. Bu ölüm yürüyüşleri, belli bir bölgedeki Rum ahalinin bir merkezde toplanarak, ülkenin çok uzak bir bölgesine, hem de kış aylarında, yürüyerek götürülüp, yine yürüyerek geri getirilmeleri biçiminde gerçekleşiyordu.

Tabii ki bu yürüyüşlere zorlanan kitlenin büyük bir bölümünün açlık, bitkinlik, yoksunluk ve de soğuktan ölümü anlamına geliyordu bu.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla birlikte, **Temmuz-Ağustos 1914**'de, 18-40 yaş arası Rumlardan meydana gelen **Amele Taburları** oluşturuldu. Bu taburlardakiler insanlık dışı koşullarda çalıştırılıyorlar ve açlıktan ve bitkinlikten kitleler halinde ölüyorlardı.

Burada sözü bir tanığa bırakalım. O dönem zorla **Amele Taburları**'na alınan ve 1964'de yaşamını yitiren **Dimitris Tsirkandis** anılarında şöyle anlatıyor:

"Eylül 1916'da beni, Pontus'un en güneyinde bulunan Akdağ Madeni yakınındaki köyümden aldılar. 35 günlük bir yürüyüşten ve 300 kişiden 70'ini açlık ve yoksunlukta yitirdikten sonra Kürtlerin, Türklerin ve 1915'de hepsi öldürülene kadar Ermenilerin yaşadığı Hozat'a geldik. 18-50 yaş arası erkeklerdik. **Fırınıcı, nalbant, arabacı vb. tüm zanaatkarları ayırdılar ve geriye kalanımızı, yaklaşık 150 kişiyi başka bir şehre götürdüler.** (...) Durumumuz çok kötüydü. Ayakkabılarımız parçalanmıştı ve biz bunları dağılmasınlar diye ipe bağlıyorduk. Kirliydik ve yürümekten, özellikle de açlıktan bitkindik. (...)

Tüm gıdamız günde iki kez verilen bir parça ekmeğe ve sulu bir çorbadan oluşuyordu. Her gün birileri takatsizlikten veya dayaktan ölüyordu.(...)

Şansımıza bir süre sonra bölgedeki Kürtler ayaklandı. O kargaşada biz, iskelete dönmüş 14 kişi kaçtık. Bir ay dolaştık, üç kişi yolda öldü. Sonra Pontuslu bir Partizan önderine rastladık. İki arkadaşımız Partizan olarak onlarla kaldı. Geriye kalan yedimiz bizi Batum'a götürecek bir Rus donanmasına binmek üzere Sinop'a gittik. (...) **Savaştan sonra memleketime döndüm. Ancak Kemal'in (Mustafa Kemal) terörü başladıktan sonra küçük kardeşimi de yanıma aldım, kaçtık.**

Bir Fransız gemisi bizi Kavala'ya (Yunanistan) götürdü, burada sakalık yaptık."

1919'da Amerika'da yayınlanan bir raporda şöyle deniyor*:

"Türkiye'yi sadece Türklerden oluşan bir ülke yapmayı hedefleyen politika altında ezilen halk bir tek Ermeniler değildi. Ermenilerle ilgili anlatılanlar, birkaç değişiklikte Yunanlılara ilişkin de anlatılabilir. Gerçekte bu ulusallaşma fikrinin ilk kurbanları Yunanlılardı.(...) Herhalde medeni dünya bu uygulamalara karşı bir protesto yükseltmediği için olacak, Türkler aynı uygulamaları, daha kapsamlı olarak, sadece Yunanlılara değil, Ermenilere, Süryanilere ve Türkiye'nin diğer boyunduruk altındaki halklarına karşı da uygulamaya karar verdiler."

Bir kıyaslamalı soykırım araştırmasının kurucusu olan ve toplu öldürmeler anlamına gelen "**Demozid**" deyimini

inceleme literatürüne kazandıran Rudolph J. Rummel, önce Osmanlı, ardından Jön Türkler ve daha sonra ise Kemalistler tarafından gerçekleştirilen soykırımlarda kaç kişinin katledildiğine dair şunları söylüyor: "Demozid Jön Türklerin hâkimiyetinden önce de vardı. Bunların, 1. Dünya Savaşı'nın bitimindeki çöküşlerinden sonra ardından gelen ulusalcı hükümet Yunanlılara ve geride kalan ya da geri dönen Ermenilere karşı kendi Demozid'ini uyguladı. **1900-1923 yılları arasında değişik Türk hükümetleri sayıları 3.500.000 ile 4.300.000 arasında, hatta daha fazla sayıda Ermeni'yi, Yunanlı'yi, Nesturi'yi ve diğer Hıristiyan halkı öldürdü.**"

Dünya Savaşı boyunca azınlık uluslara dönük gerçekleştirilen katliamlar, savaşın bitiminden sonra, Kurtuluş Savaşı denilen süre boyunca da sürüyor. Bu süreçteki katliamlar ise bizzat Mustafa Kemal'in "**izni**" ile gerçekleşiyor.

O süreçte ortaya çıkan çeteler özellikle Karadeniz'de, o dönem Pontus adı verilen bölgede, Rum halkına dönük katliamlar gerçekleştiriyor. Halkın şikâyetleri İstanbul'a ulaşıyor ve Mustafa Kemal bölgede "**asayiş**" sağlamak üzere Samsun'a gönderiliyor. Tarih 19 Ma-

yıs 1919. Mustafa Kemal bölgeye geldiğinde, 29 Mayıs 1919'da bölgenin azınlık çete reisi **Topal Osman**'la ilk görüşmesini yapıyor. Bu görüşmede, ona bölgenin genel komutanlığını veriyor.

Ve şöyle diyor: "... **Sana genç ve soğukkanlı subaylar vereceğiz. Tüm şehri denetimin altına al. Sen kaçacağına, bırak Rumları kaçsın. Eğer bir kanunsuzluk yaparlarsa, onların işini bitiririz.**"

Topal Osman aldığı görevi "**layıkıyla**" yerine getiriyor. Rumlara dönük katliamlar artıyor, köyler, şehirler yerle bir ediliyor, kadınlara tecavüz edilip, erkekler toplu halde kurşuna diziliyor. İnsanlar evlere, kiliselere doldurulup, yakılıyor. Samsun bölgesindeki tüm Rumlara jandarma eşliğinde sürgün yürüyüşüne çıkarılıyor ve yol üstündeki boşaltılmış yerleşim yerlerinde geceye kadar bekletilip, kurşuna diziliyorlar. Aynı uygulama Giresun ve diğer yerlerde de gerçekleşiyor. Topal Osman'ın rütbesi ise bu süreçte giderek yükseliyor!

Çete reislerinin ve rütbeli subayların katliamları her yerde sürüyor.

Nikolaos Tsaiopoulos "Köyüm: Fulaşlı" adlı kitabında köyünün nasıl yıkılıp yıkıldığını şöyle anlatıyor:

"**Cemil Bey ve adamları 21 Haziran**

1920'de köyümüze geldiler. 15 yaşından büyük erkeklerin köy kilisesinde toplanmalarını emretti. İnsanların onun bir konuşma yapacağını zannettiler. **Kilise tıka basa doluydu. Kapıları kapadılar ve binanın etrafına petrol dökerek, ateşe verdiler. Biryandan da içeri ateş ediyorlardı. Üç yüz kişinin öldüğü söyleniyor.** Kiliseden kurtulan bir papazı yakaladılar, sakallarını yoldular ve öldürene kadar işkence yaptılar.

Ben gençlerle ve daha başka erkeklerle birlikte bodruma saklanmıştım. Ancak çeteler bizi buldu. Bizi aydınlık bir yere götürüp, ateş etmeye başladılar. Ben kaçmaya başladım. Üç kurşun sağ kolumun kemiğini kırdı. Kan kaybından bayıldım. (...) Ameliyatla sağ kolum kesildi. O zamanlar 12 yaşındaydım.

Köydeki bir çok kişi çevredeki ormanlara kaçtı... Yerlerini belli etmelerinden korktukları için bebekleri öldürdüler."

Sonuç olarak: Osmanlı'nın katliamcı mirasını devralan ve İttihat ve Terakki'nin (Jön Türkler) ideolojik ve siyasi mirasçısı olan Kemalist rejim, "**Kurtuluş Savaşı**" sürecinde, çeteler ve ölüm timleri üzerinden yükselerek, daha sonraki inşasını böyle sağlamıştır.

Savaş sonrasında ise, katliam tanıklarının ortadan kaldırılması amacıyla çete reisleri, çeşitli vesilelerle birer birer idam edilmiştir. Örneğin Topal Osman, Mart 1923'de TBMM önünde idam edilmiştir. Ancak idam edilen tüm çete reislerinin aileleri "şehit ailesi" kabul edilerek, maaş bağlanmış ve Ermenilerden, Rumlardan kalan mülklerin tapusu, 31 Mart 1926'da çıkarılan bir yasayla bunlara verilmiştir.

26-28 Nisan 2002'de Berlin'de "**Halk Katliamlarına Karşı Tek Ses Olalım**" şiarıyla yapılan etkinliğin sonucunda, Rumlara, Ermenilere ve diğer azınlıklara yönelik katliamların rakamları şöyle veriliyor:

- 1915-1922 yılları arasında katledilen ve ölüm yürüyüşlerine çıkarılan Ermeni sayısı toplam 2.1 milyondur. Bunun 1.5 milyonu 1915-1916 arası gerçekleşmiş.

- Katliamlarda, ölüm yürüyüşlerinde ve sürgünlerde imha edilen Rum (Yunanlı) sayısı toplam 1.5 milyondur. **Bunların 353 bini Pontus Rumudur.**

- 1914-1918 arası katledilen Arami/Asurlu (**Süryani vd.**) sayısı 500 bindir.

Geride kalan binlerce Rum ve Ermeni çocuğu ise, nüfus kütükleri değiştirilip, Türkçe adlar verilerek, korku ve tehditle "**Türkleştirilmiş**"tir.

Aynı imhacı, inkârcı, asimilasyoncu politika, bilindiği gibi sonraki yıllarda Kürt halkına dönük uygulanmıştır ve uygulanmaya devam edilmektedir.

*Not: Tessa Hoffmann'ın, "1912-1922 yıllarında Osmanlı İmparatorluğu'nda Hıristiyanlara dönük katliamlar, sürgünler ve imhalar" kitabının orijinalinden yararlanılmıştır.

Fikir babalığını o dönem, Türkleştirme programını çıkaran Ziya Gökalp'in yaptığı İttihat Terakki, aynı zamanda ilk Türk Kontr-gerillasının da kurucusudur. Fidajinler olarak faaliyet yürüten kontr-gerilla örgütlenmesi, 1909-1911 yılları arasında Makedonya ve Sırbistan'da birçok ulusal halk önderini kaybetmiş veya öldürmüş, Bulgar Partizanlara karşı kontra faaliyetler gerçekleştirmiştir.

Çinli Maoistlerin mücadelesi üzerine gözlemler...

Çin'de Mao'nun ölümünün ardından askeri darbe ile yönetimi ele geçiren revizyonistler 25 yılı aşkın süredir kapitalizmi yeniden inşa etmeye çalışmaktalar. Ancak yaklaşık 30 yıl süren devrimci savaş ve ardından yine yaklaşık 30 yıl süren sosyalist inşa süreci sonucunda yaratılan değerlerin etkilerini silmek revizyonistlerin işini zorlaştırmaktadır. **Çin halkının Başkan Mao'ya sevgisini, emek, can, kan pahasına yaratılan sosyalist sistemin getirilerini tamamen yok ederek, yüzlerdeki maskeyi atmamak kolay olmamaktadır.** Bilhassa Çin halkının yaşadığı Büyük Proleter Kültür Devrimi revizyonizme karşı halkın boyun eğmesini engellemektedir. Sansürden dolayı Çin'deki sınıf mücadelesi üzerine bilgi sahibi olmakta sıkıntı yaşasak da gelen kısıtlı haberlerden dahi Çin'deki sınıf mücadelesinin yüksek olduğu, revizyonizme karşı güçlü bir muhalefe-

tin var olduğu anlaşılmaktadır. Geçtiğimiz aylarda gazetemizde yer verdiğimiz ve 4 Maoist'in yargılandığı duruşma, yasaklanan internet siteleri ve yayınlar, özellikle Mao'nun doğum ve ölüm günlerinde, kimi yerlerde çatışmaların da yaşandığı, kitlesel eylemler bunların örnekleridir. **Yine, zaman zaman burjuva gazetelere yansıyan haberler de muhalefetin etkisini göstermektedir.** Köylerde uygulanan kapitalist politikalara karşı son dönemlerde artan köylü eylemleri ve yaşanan çatışmalar, köy komünlerini koruma amaçlı yapılan direnişler bu haberlerden bir kaçıdır. Çin'den gelen haberlerde ÇKP içinde de bürokratik-revizyonist önder-

liğe karşı, özellikle alt kademelerdeki üye ve kadrolardan oluşan bir muhalefetin var olduğu ve son zamanlarda bu muhalefetin güçlendiği de belirtilmektedir.

Çin'deki Maoist muhalefetin internet siteleri üzerinden örgütlenmeye önem verdiği görülmektedir. Çin'deki ilerici muhalefeti daha yakından tanımak açısından 2003 yılında örgütlenen bir kampanya üzerinden Dong Xulin tarafından yazılan ve "Çin Çalışma Grubu" adlı web sitesinde yayınlanan yazıdan yararlanacağız.

"Mao Zedung Günü" Kampanyası

Başkan Mao'nun 110. doğum yılı olan 2003 yılında ÇKP önderliği tarafından Mao'nun görkemli törenlerle anılacağı ilan edilmiştir. Bunun üzerine Maoist web siteleri bir inisiyatif oluşturarak Mao Ze-

dung'un düşüncelerini yaygınlaştırma ve revizyonist önderliği teşhir etme amaçlı bir kampanya örgütlemiştir. Bu amaçla birleşen 110 web sitesi Mao'nun doğum günü olan 26 Aralık'ın "Mao Zedung Günü" olarak kutlanmasını ve resmi tatil olarak ilan edilmesini önermiş, bu amaçla bir imza kampanyası başlatılmıştır.

Kampanyayı örgütleyen siteler içinde yer alan "Mao Zedung Bayrağı" adlı web sitesinde yayınlanan yoruma göre bu kampanyanın amacı Partinin yeni Genel Sekreteri **Hu Jintao** üzerinde parti içindeki Maoist muhalefetin baskısını güçlendirmek ve partiyi sola doğru çekmektir.

İmza metninde Mao'nun "en büyük ulusal kahraman" olduğu vurgulanmış, Mao'nun "ölümsüz eseri" sayesinde "uyuyan aslanın uyandığı" belirtilmiştir. Bildiride "Başkan Mao'ya teşekkürler. Çin artık yabancı ülkelerin boyunduruğu altında bir ülke olmayacaktır. Mao Zedung, Çin'de karanlık çağın sona erip Çin'in aydınlık geleceğinin başlangıcının simgesidir. Çin işçi sınıfının temsilcisi, Çin'deki sosyalist modernleşmenin mimarıdır. Mao, kavgaya cüret etmede halkımıza ilham olmakta, haklı mücadelemizin zaferi için kararlılığımızı artırmaktadır. Mao, gerici emellere sahip olan halk düşmanlarının yüreklerine korku salmaktadır" denilmektedir. Bildiride ayrıca Mao'nun ölüm yıldönümü olan 9 Eylül'de ve doğum günü olan 26 Aralık'ta Çin halkı ve diğer ülkelerin halkları tarafından zaten anıldığı belirtilerek, bu nedenle Ulusal Halk Kongresi'nin 26 Aralık'ı "Mao Zedung Günü" olarak ilan etmesi talebinde bulunmaktadır.

Bu kampanya ÇKP'nin önderliğini teşhir etmeyi amaçlamaktadır. Popülist söylemlerde bulunan Başkan Hu Jintao ve yardımcısı Wen Jiabo gelir dağılımındaki uçurumdan kendilerinin de rahatsız olduğunu, daha önceki başkanlardan (**Jiang Zemin** ve **Zhu Rongji**) farklı olduklarını ve halkın

büyük önderi Mao Zedung'a bağlı olduklarını gösterme çabalarındalar. Söz konusu metin bu popülist söylemleri teşhir etmeyi amaçlasa da yazının içerisinde Parti otoriteleri doğrudan hedef alınmamıştır. Bu nedenle Parti otoriteleri kampanyaya doğrudan karşı çıkmak yerine süreci yakından takip altına almayı tercih etmişler, "bekle-gör" politikasına uygun davranmışlardır.

Kampanyayı örgütleyen 110 sitenin 15'i ulusalcıyken geri kalanı Maoist-sosyalist sitelerdir.

Maoist-sosyalistler içinde teorik-pratik konularda farklı bakış açıları bulunmasına ve ortak bir program çerçevesinde örgütlenmemiş olmalarına rağmen temel Maoist ilkelerde ortaklaşmaktalar. Mao sonrası reformlar reddedilmekte ve bu reformların ülkeyi sosyalizmden uzaklaştırarak kapitalizmi restore ettiği, Parti önderliğinin yalnızca görünüşte sosyalist olduğu savunulmaktadır.

Bu web sitelerine gönderilen yazılarda genç devrimcilerle Mao döneminin yaşlı solcuları arasında anlayışta farklılıklar gözlemlense de ortak yönleri, **1981'de 11. MK 6. Genişletilmiş Toplantısı**'nda karar altına alınan çözümlerle geçen "Mao büyük bir komünist önder ve ulusal kahramandır ancak onun yıkım getiren kültürel devrime yol açan sürekli devrim teorisi yanlıştır" tespitine karşı olmalarıdır.

Mao'nun Çin halkı içinde etkinliğini artırmayı hedefleyen bu kampanya örgütsüz durumdaki Çin solunda toparlanmanın adımlarını atabilir. Özellikle kampanyanın internet bağlantısı bulunmayan ancak Mao'ya sevgi ve saygı duyan emekçi kitlelere taşınması için daha iyi bir örgütlülük gerekmektedir. **Çin dışından az kişi tarafından bilinse de Büyük İleri Atılım ve Büyük Proleter Kültür Devrimi nedeniyle günümüz Çin'inde halk kitlelerinin Mao'ya duydukları bağlılık devam etmektedir.**

Peru'da Maoistlerin SALDIRILARI ARTIYOR

Peru'da Peru Komünist Partisi önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu'nun yaptığı eylemler medyanın sansürüne uğramakta. Bununla birlikte çeşitli kaynaklardan gecikmeli de olsa edinilen bilgilere göre PKP son süreçte eylem ve devlete yönelik saldırılarına ivme kazandırmış durumda. Bu kaynaklara göre bu yıl HKO tarafından 96'sı Alto Huallaga bölgesinde olmak üzere 217 eylem gerçekleştirilmiş. Bu nedenle de devletin askeri kanadı bu bölgede olağanüstü hal ilan edilmesinin gerekliliğini ve 26 yeni askeri üssün kurulmasını tartışıyor. Askeri yetkililer bu saldırıların panik yarattığını da itiraf etmekten kaçınmıyorlar.

18 Ekim günü yapılan bu açıklamanın ardından 19 Ekim günü Peru ordusunun paniklemede ne kadar haklı olduğu PKP-HKO tarafından yapılan bir saldırıyla görüldü. Peru Ordusunun Albayı **Guillermo Paz Bustamente** Palmapampa bölgesinde Halk Kurtuluş Ordusu'nun saldırısı sonucu öldürüldü, aynı saldırıda birçok askeri personel de yaralandı. Bir tatbikat sırasında helikopterde bulunan albayın yerden

gerillaların açtıkları ateşle öldükleri bildirildi.

11 Kasım günü ise gerillalar tarafından bir ABD şirketine yönelik eylem gerçekleştirildi. Gerillalar, **Kuzey Amerika Uluslararası Şirketinin** yönetici ve işçilerinden oluşan bir grubu durdurarak sorguladı. İşçilere şirkete karşı ajitasyon da yapan gerilla grubunun başında Yoltaş Clay'in olduğu bildirildi.

KOMÜNİST PARTİSİ EKİM DEVRİMİNİ KUTLADI

Rusya'da Ekim Devriminin yıldönümü kutlamalarının iptal edilip yerine "Milli Birlik Bayramı" ilan edilmesi Moskova başta olmak üzere bütün büyük kentlerde protesto edildi. 7 Kasım'da Moskova'da yaklaşık 10 bin Komünist Partili bunu protesto ettiler ve Ekim Devriminin 88. yıldönümünü marşlarla kutladılar. Eylemde "Sosyalist Devrim Bayramı Günü Olarak Kalmalı", "Lenin'in mozolesine dokunmayın" ve "Putin istifa" pankartları, SSCB bayrakları, Lenin ve Stalin posterleri taşındı. Ukrayna'da da Komünist Parti taraftarları gösteri düzenledi. Kırmızı bayraklı göstericiler Devlet Başkanı Viktor Yuşçenko'nun ofisine yürümek istediler, ancak polis tarafından engellendiler.

ASKERİ TATBİKATA KARŞI BİNLER ALANDAYDI

Dünyada "terörizme" karşı savaş adı altında emperyalistler tarafından başlatılan saldırı furyası tüm hızıyla sürerken ülkeler arası ilişkilerin güçlendirilmesi konusunda da somut adımlar atılmaktadır. Geçtiğimiz haftalarda ABD'nin Nepal'de gelişen halk hareketine karşı Nepal kralına verdiği desteğin yanısıra Hindistan'da da ABD ile askeri ilişkilerin güçlendirilmesi için ortak bir anlaşmaya varıldı. **Hindistan** ve **ABD Hava Kuvvetlerinin** ortak yaptığı askeri tatbikat, Batı Bengal eyaletinde on binlerce kişi tarafından protesto edildi. Tatbikatın yapılacağı üssün dışında toplanan 70 bin kişi Amerikan karşıtı sloganlar atarak Bush'un kuklasını yaktılar. Polisin eylemcilere karşı yoğun güvenlik önlemleri aldığı protesto gösterileri sırasında hava üssüne giden yollara da polis tarafından barikatlar kuruldu. Yapılan askeri tatbikata ABD F16 uçaklarından oluşan bir filo ile erken uyarı ve denetim sistemi uçağı da katıldı. ABD ile Hindistan hükümeti arasında geçtiğimiz aylarda sivil nükleer anlaşma imzalanmıştı.

Dünyada binlerce işçi grevde, eylemde

Avrupa'nın ortasında Paris'te göçmenlerin yaktıkları ateş varoşları aydınlatırken diğer yandan başta Avrupa olmak üzere birçok yerde işçilerin grevleri artıyor.

Yunanistan: Yunanistan'da kamu emekçileri, hükümetin önerdiği ücret zamlarının yetersiz olduğu gerekçesiyle genel grev başlattılar. **Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu**'nun (ADEDY) çağrısıyla başlatılan greve, doktorlar, öğretmenler, öğretim üyeleri ve havayolu çalışanları, 24 ile 48 saat arasında değişen sürelerde katıldılar. Devlet hastanelerinde çalışan doktorların 24 saat grev yaptıkları, başkent Atina ile Pire'nin de yer aldığı Atika bölgesindeki devlet hastanelerinde çalışan doktorların ise 4 saatlik iş bırakma eylemiyle greve destek verdikleri açıklandı.

ABD: ABD'nin **Cape Canaveral Hava Kuvvetleri Üssünde** Delta füzeleri programında çalışan Boeing işçileri greve gitti. Uluslararası Teknik Eleman ve Havaçılık İşçileri Konfederasyonu, Boeing fir-

masıyla görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine yaklaşık 100 kişiyle greve çıkıldığını duyurdu. Üç eyaletteki Boeing işyerlerinde de 1400 teknik eleman grevde bulunuyor.

Fransa: Demiryolları işçi federasyonları, 21 Kasım'da özelleştirmeye karşı greve gitme kararı aldı. **Fransa Ulusal Demiryolları Kuruluşu (SNCF)** özelleştirme ile ilgili herhangi bir projenin gündemlerinde olmadığını iddia ederken, grev çağrısında bulunan federasyonlar, kamu kuruluşları için getirilen tedbirlerin SNCF'yi yeniden biçimlendirmeyi dayattığı ve yaygın bir özelleştirme koşulu sağladığını belirtti.

İspanya: Hükümetin kömür madenleriyle ilgili 2006-2012 yıllarını kapsayan planına karşı çıkan işçilerin grevi sürüyor. Maden işçileri, ülkenin kuzeyindeki Asturias ve Katalonya bölgelerinde yolları trafiğe kapattılar. Sanayi Bakanlığı ile Maden İşçileri Sendikası arasındaki görüşmelerde, işçilerin "**emeklilik süresi ve sosyal**

yardımlar" konusunda anlaşma sağlanamadı.

Arjantin: 100 kadar Atendo Barcas (**Arjantin'de Buenos Aires merkezli bir çağrı merkezi şirketi**) işçisi, patronların zorladığı, işten çıkarma, iş programını değiştirme, makinelerin sökülüp 610. Blok-taki bir başka çağrı merkezine yerleştirilmesi ve işçi temsilcilerinin çalıştıkları yerlerin değiştirilmesi gibi çeşitli uygulamalarına karşı şirket merkezini işgal etme kararı aldı.

Almanya: Alman Telekom şirketi gelecek 3 yıl içinde 32 bin işçiyi işten çıkaracak. Özellikle rekabetten dolayı yıllardan bu yana zarar ettiğini iddia eden şirket, T-Com biriminden çok sayıda kişinin işten çıkarılacağını bildirdi.

Romanya: 40 bin kadar öğretmen greve başladı. Realitatea televizyonunun haberine göre, 4 öğretmen sendikasının, maaşlarının artırılması talebinin hükümetçe karşılanmaması üzerine süresiz greve başladı.

İSRAİL, EL AKSA ŞEHİTLERİ TUGAYI LİDERİNİ ÖLDÜRDÜ

İsrail askerleri, Batı Şeria'nın Cenin kenti yakınlarında, Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın El Fetih hareketi bünyesindeki El Aksa Şehitleri Tugayı liderini katletti. İsrail ordusundan bir kaynak, düzenlenen operasyonda 3 silahlı kişinin öldürüldüğünü, daha sonra yakındaki bir evde İsrail tarafından aranan Filistinli bir militan liderin de vurularak öldürüldüğünü bildirdi. İsraili kaynak, ölen kişinin kimliği hakkında bilgi vermedi. Filistinli tıp yetkilileri ise vurulan kişinin, El Aksa Şehitleri Tugayı'nın bölge lideri 26 yaşındaki Şoja'a Bala-vi olduğunu açıkladı.

Evrensel Bakış

DIPTEN GELEN DALGA

"Özgürlük, artık kaybedecek başka hiçbir şey kalmadığında kullanılan bir sözcüktür." Janis Choplin

Emperyalizmin içine girdiği kriz her geçen gün daha da belirginleşirken, Fransa'da son günlerde yaşanan olaylar, Avrupa Birliği'nin, Avrupa egemen sınıflarının söylediği gibi "**demokrasi**", "**özgürlük**" ve "**refah**" anlamına gelen bir birlik olmadığını, aksine Avrupa emperyalist haydutlarının birliği olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Fransız emperyalizminin kalesi olan Paris'te, son günlerde yaşanan olaylar bizlere aynı zamanda, emperyalistler ve dünya ezilen halkları arasındaki çelişkinin her geçen gün biraz daha büyüdüğünü de göstermekte ve bu çelişkinin ifadesi olan ve dünyanın birçok bölgesinde yaşanan şiddetli çatışmaların, emperyalist güçlerde giderek daha fazla panik ve korkuya yol açtığı, gizlenemez bir hal almaktadır.

Emperyalist ideologların yüzyılın başında yaptıkları "**yeni önlemler alınmazsa dünya büyük çatışmalara gebe-dir**" tespiti, emperyalist-kapitalist güçleri, hakimiyet alanlarını daha iyi denetleyebilmek ve aynı zamanda kendilerine yeni Pazar alanları yaratmak için harekete geçmeye zorlamış ve bu zorlamanın sonucu olarak ortaya çıkan yoksulluk, sefalet, sosyal vb. yıkımlar, sadece emperyalizme bağımlı ülkelerde değil, emperyalist ülkelerde de yoğun bir biçimde hissedilmeye başlamıştır.

Dolayısıyla, Fransa'da son haftalarda yaşanan "**gerginlik**" yeni ortaya çıkan ve anlık gelişen bir durum değildir; tam tersine, yıllar boyu, özellikle de Fransa'nın başkenti Paris'teki, çoğunluğunu mültecilerin ve göçmenlerin oluşturduğu yoksulların, şehir dışında, gettolaştırılmış

bölgelerde, insanlık dışı bir biçimde yaşamaya zorlanmaları ve bu yaşam koşullarının, son yıllarda tüm Avrupa'da olduğu gibi, Fransa'da da artan sosyal yıkım politikaları sonucu dayanılmaz bir hal almıştır.

Paris'te başlayan ve diğer şehirlere yayılan isyanları, içinde bulunulan sürecin bütünlüğü içinde değerlendirmek gerekmektedir. Bugün giderek artan bu tepkinin ilk sinyalleri, iki ay önce yoksul bir mahallede çıkan bir yangın sonucu 8 kişi hayatını kaybettiğinde yapılan gösteriler ve protestolarda görülmüştü. Bu eylemlerde, özellikle de Fransa'daki göçmenlerin içinde yaşadıkları, insanlık dışı koşullar dile getirildi. Ancak bu durum o dönem Fransız hükümeti tarafından basit bir yangına indirgenerek, yangının sorumlularının bulunacağını, mağdurlarla ilgilenileceğinin söylenmesi ile geçiştirilmeye çalışıldı. Yani dipten geleceği kesinleşmeye başlayan dalga, bir kez daha ciddiye alınmadı!

Oysa, Fransa'nın ve diğer Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı da artık bugün bağımlı ülkelerdeki işçi sınıfı gibi ağır bedeller ödemekte, kazanılmış haklarına dönük hak gaspları giderek artmakta ve emperyalist tekellerin içine girdiği krizin faturasını, diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleri gibi, başta mülteciler ve göçmen işçiler olmak üzere, Avrupa işçi sınıfı da ödemek zorunda bırakılmaktadır. **Bu durum ise işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin giderek boyutlanmasını getirmektedir.** Yani buradaki işçi sınıfının da artık giderek kaybedecek hiçbir şeyi kalmamaya başlamıştır!

Fransız emperyalistleri ise yaptıkları

açıklamalarda bir kez daha, işkence yanpanları, insanların diri diri yanmasına neden olanları değil, öfkelerini sokağa taşıyanları hedefliyordu. İçişleri Bakanı faşist Nicolas Sarkozy bu süreçte yaptığı açıklamalarda, eylemcileri "**pislikler**", "**ayaktakım**" vb. ifadelerle aşağılayarak, genelde tüm emperyalistlerin, özelde ise Fransız emperyalizminin ezilen yoksul emekçi halk kitlelerine nasıl baktığını da dile getiriyordu.

Ve Fransa'nın gettolarında başlayan isyan bugün hala sürüyor.

Paris'te başlayıp birkaç Avrupa ülkesine yayılan bu isyanda, polis binlerce insanı gözaltına almayı, sayısız insanı tutuklamayı sürdürüyor... ve tüm bu devlet baskısı ve şiddeti, olağanüstü hal ilanları, sokağa çıkma yasakları ve bunların yanı sıra gözaltına alınan gençlerle karakollarda yaşanan göstermelik "**diyalog çabaları**", Avrupa'nın göbeğinde yanan ateşin alevlerinin Fransız şehirlerinin gecelerini aydınlatmasını engelleyemiyor. En azından şimdilik.

STÖ'lerin de bu süreçte yine "**görev başında**" olduğu görülüyordu.

Eylemlerin ilk başladığı günlerde, özellikle de Cumartesi günü bir grup Sivil Toplum Örgütü "**Şiddete Hayır-Bariş Diyalog**" sloganıyla basın açıklaması düzenledi. Yoksulların öfkelerini, baskılara karşı mücadelelerini, evlerinde diri diri yakılmalarını, gençlerin geceleri karakollara sürüklenmelerini, Nazilerin bu insanlara dönük katliamlarını görmezden gelenler, tüm bu zulüm ve vahşet karşısında "sessizliklerini koruyanlar", ne ilginçtir ki tüm bunların getirdiği öfke sokağı taşıdığı, "**şiddete hayır-diyaloğa evet**" sloganlarıyla yürüyüşe geçiyorlardı. Bu durum ise, sistem içi iyileştirmeleri öngören, sınıf mücadelelerini tasfiye etmenin ve halkların bu yönlü mücadelelerinin önünü kesme anlayışının temsilcisi olan STÖ'nin, bir kez daha misyonlarını oynamak için ortaya çıkmasından başka bir şey değildi.

Fransa'da başlayan ve tüm Avrupa'ya yayılma ihtimali üzerinde durulan bu is-

yanın, dipten gelen bu dalganın, ülkemiz egemenleri de dahil, tüm egemenlere korku saldığı, paniklettiği, dalganın kendilerini boğabileceğini hesap ettikleri kesin. Ancak Avrupa'nın göbeğindeki hareketin yaktığı ateşin, başta Avrupa işçi sınıfının olmak üzere, tüm dünya halklarının verdiği sınıf mücadelelerinde belli bir bilinç sıçraması yapabileceğini söylemek ne kadar kolaysa, bu hareketin sınıfsal temelde devrimci bir dönüşüme yol açacağını, örneğin "**Paris'i düşürebileceğini**" söyleyebilmek de o kadar zor. Çünkü bu isyan hareketi, sınıf mücadelesi temelinde örgütlü, devrimci bir önderliğin yön verdiği bir hareket olmaktan yoksundur bugünkü haliyle ve daha çok kendiliğinden gelişmektedir.

Yine bu süreçte **Arjantin**'de biraraya gelen Amerika kıtasındaki 34 ülkenin ekonomik ilişkilerinin ele alındığı zirvede onbinlerin karşı duruşu, emperyalistlerin her istediğini, istediği gibi yapamayacağını gösteren örnek oldu. Amerika halklarının bu karşı duruşunun yanında Brezilya, Arjantin, Paraguay ve Uruguay'ın oluşturduğu Mercosur bloku ve Venezuela'nın karşı koyuşu ile ABD'nin **Amerikan Serbest Ticaret Anlaşması (FTAA)** dayatması bloke edildi. Bu arada bölgede yer almasına rağmen zirve toplantılarına davet edilmeyen tek ülkenin Küba olduğuna da dikkat çekmek gerekiyor. Zirveden her ne kadar Bush eli boş dönse de bu, arka bahçesinden vazgeçeceği anlamına gelmemektedir.

Tüm bunlara rağmen, "**dünyanın lanetlenmişleri**"nin, yani ezilen emekçi halkların özgürlük tutkusu öyle büyük ki, bu tutkunun ateşi Irak'ta, Filistin'de, Türkiye'de, Filipinler'de, Kolombiya'da, Nepal'de ve bugün ise emperyalizmin göbeği olan Fransa'da, Almanya'da, İngiltere'de, Avusturya'da, dünyanın dört bir yanında, emperyalistleri ve onların uşak-ışbirlikçilerini yakmaktadır ve bu ateş, artık kaybedecek başka hiçbir şeyi kalmayanların yaktığı, özgürlük ateşidir. **Ve bizlere düşen görev ise, halkların meşru direnişlerini örgütleyerek, ileri taşmaktır!**

Çiçekli yine bir direnişe tanıklık ediyor!

7 Temmuz 2005 tarihinde Dersim'de şehit düşen MKP-HKO gerillası Özlem Eker (Dilşad)'ın anısına...

zamanda bir çatışmaya ve direnişe de tanıklık ediyor, celladın zulmünün, kininin boyutunu bir kez daha görürken, devrimci ve komünistlerin kahramanca direnişini de görüyordu. Çiçekli ile birlikte çatışmayı gören Dersim halkı da sorguluyordu savaş ve barış gerçekliğini. Kürt ulusuna kurtuluşun ne ABD'den ne AB'den geleceğini bir kez daha gösteriyordu, faşist TC güçleri. "Barış ve demokrasi" gösterilerinin ne anlama geldiğini, pratikte bir kez daha görüyordu Dersim halkı...

Kimilerinin devrimci mücadeleden şu veya bu nedenlerle uzaklaştığı veya yardım etmesine karşın, örgütlülükten kaçtığı bir süreçte sınıf mücadelesinin en kızgın alanında, kahramanca direnen komünist ve devrimcilerin varlığı, Dersim halkına güven verirken, aynı zamanda niçin zulüm karşısında direnen saflarda daha aktif bir şekilde yerini almadığını da sorguluyor.

Çatışmanın çıktığı mevkinin Çiçekli-Dersim merkez yolunun kenarında olmasından kaynaklı çatışmayı kısa sürede duydu Dersim halkı. Aynı zamanda helikopterlerin gelişini gören halk, bir taraftan devrimci ve komünistlerin niye daha dikkatli olmadığını düşünürken, diğer taraftan işbirlikçiliği, ajanlığı, alçaklığı bir kez daha lanetledi.

Düşman gerilla birliklerini arazi olarak iyi olmayan bir ortamda yakalamıştır. Arazinin yapısı ve çatışmanın öğleden sonra çıkmış olması düşmanın lehinedir. Hâkim bir tepeye konulmuş düşman arazi avantajını iyi kullanarak çok yoğun ateş etmeye başlar. Uzun namlulu silahlar ile sürekli ateş edip özellikle de nokta ateşi yaparak pusuya düşen birliğin pusudan çıkmasını, alandan uzaklaşmasını engellemeye çalışmaktadır. Gerilla birlikleri bir an önce uzaklaşmak için uygun yer aramaktadırlar. Fakat her yönedikleri yeri gören düşman buldukları yerlere çok yoğun olarak ateş etmektedir. Böylesi durumlarda düşmanın elden kaçırmamak ve kesin sonuç almak isteyeceğini, onun için de Kobra helikopterlerini devreye sokacağını bilir gerilla. Helikopterler gelmeden daha sağlam yerlere çekilmek gerekmektedir. Hızlı bir şekilde hem savunma oluşturarak karşılık verebilecekleri hem de düşmana görüntü vermeyecekleri yerlere doğru çekilirler. Tam da bu sırada helikopterlerin sesi gelmeye başlar. Kobra helikopterlerin alanı bombalamaya başlamasının ardından tam bir cehenneme dönüşür Çiçekli'nin Arman mevki. Arman'ın her deresine

dolu gibi bomba yağdırır helikopterler. Bir köylünün deyimiyile "Çiçekli'den Zimeğ'e kadar her yer yanıyordu." Yer yer orman tutuşur ve yanmaya başlar. Bir yandan helikopterler ile bir yandan uzun namlulu silahlar ile bir yandan da roketler kullanılarak sürekli ateş edilirken, böylesi bir güç dengesizliğinin içinden gerilla birlikleri karşılık vererek uzaklaşmaya çalışıyordu. Gerilla biliyordu ki, bu cehennemden direnişle çıkılacaktır. Ve gerilla ilk şaşkınlığı attıktan sonra çok zor koşullarda çeşitli mevzilere mevzilenmeye başlar. Ama bu mevzileniş dişe diş ve adım adım olmaktadır. Gerilla birliğinin bir ucu hakim tepelerden çıkışı zorlarken, en arkada, iki silah arkadaşı birliğe yetişmek için çalışmaktadırlar.

Birlik savunmalı bir şekilde uzaklaşırken iki kavga dostu buldukları cehennemden çıkmaya çalışıyordu. Bunlardan birisi Dilşad yani Özlem Eker diğeri ise bir TKP/ML TIKKO gerillasıdır. O ortamda devrimci dayanışmanın, aynı mevzide çatışıyor olmanın en güzel örnekleri yine Çiçekli'de sergileniyordu. Aynı şekilde, daha önce Turhal Kuytul köyünde Bülent Akbaba'nın şehit düştüğü çatışmada olduğu gibi, açlık grevlerinde, ölüm oruçlarında hapisanelerde olduğu gibi, 1 Mayıs'da, 8 Mart'ta Beyazıt'ta olduğu gibi...

Karar verir iki kavga dostu: Bir an önce buldukları alandan daha iyi bir yere çekilmek gerekir. Çekilmek için harekete geçtikleri anda düşman ateşi yoğunlaşınca Dilşad "ben bacağımdan yaralandım, bağlayıp geliyorum" diye seslenir.

İlk çatışması değil bu Dilşad'ın. Başkalarından edindiği tecrübeleri kendi tecrübesi ile birleştirerek kan kaybını önlemek için yarasını bağlayarak devam etmeyi düşünür. Can pazarının yaşandığı bu ortamda biraz daha uzaklaşmak ve kendilerini iyi bir yere ulaştırmak için harekete geçtiklerinde helikopterden atılan bomba buldukları yere, ikisinin ortasına düşer. Bomba düştükten sonra Dilşad yeniden seslenir: "Ben kasığımdan da yara aldım. Artık geleceğim. Sen yoldaşlara selam söyle. Mücadelemizde başarılar diliyorum. Sen de moralini bozma ve buradan uzaklaş..."

O an Çiçekli'nin tüm dereleri ve tepeleri Dilşad'ın inanç dolu, kararlılık dolu, mücadelesine bağlılık, halka ve yoldaşlarına sevgi dolu bu sözleri ile cınlıyordu. Ölümü bir devrimcinin metanetle karşıla-

yışına en sade bir örnek gösteriyordu Özlem... Bu sözler dolaşıyordu tüm Dersim topraklarını ve yiğit mezarlarını. Dilşad bu tavrı ile ondan önce şehit düşen nice devrimciden nice komünistten öğrendiği ölüm karşısında boyun eğmeme, cellada aman dilememe geleneğini daha da yüceltirken, etekleri onlarca yiğit mezarı ile dolu olan Munzurlar selamlıyordu bu yiğit devrimciyi. Görkemli direnişlere tanıklık eden bu topraklar Dilşad'ın bu tavrı karşısında selama duruyor ve kucak açarak bağrına basıyorlardı Dilşad'ıGerilla birliği adım adım akşama kadar alandan ancak çekilebildiler. Hatta yer yer düşmana geri adım attırdılar. Ve düşmanın bütün teknik üstünlüğüne karşın, her şeyi belirleyen, bir kez daha insan olduğunu gösterdiler. Helikopter bombardımanı ile her tarafın yandığı, bombanın ateşinin gerillaların yüzünü yaladığı, mermilerin sağlarını sollarını sıyrarak geçtiği bir ortamda yılmınlığa yer olmadığını ve direnişin kazandırdığını bir kez daha dostu ve düşmana gösterdi TKP/ML TIKKO ve MKP-HKO militanları.

Özlem Eker'in ölüm karşısındaki bu net tavrı bir bomba olup düşmanın beyninde patlarken, bu tavrı duyan onurlu Dersim halkının gönlünde ise umutları ve güveni güçlendirerek taht kuruyor ve yeniden haykırıyor Dilşad celladın suratına: "Sizler onlarca bombanız, topunuz, tüfeğiniz ile saldırsanız bile bizler asla ölüm karşısında boyun eğmeyiz. Cellada aman dilemeyiz. Bizleri bedenlen yok edebilirsiniz. Ama her düşenimizin onurlu durumu, düştüğümüz yerden onlarca devrimcinin doğmasına neden olur..."

Her şehit düşen devrimcinin şehit düşüşünden ve yaşamından öğrenmeliyiz. Biz kavga dostları, silah arkadaşları şehit düşüşünü anlatarak, şehit düşüşünden öğrenilmesi gerekenleri anlatmaya çalıştık. Yaşamını ve yaşamından devrimcilerin öğreneceklerini ise en iyi yoldaşları anlatacaktır.

Gün, ağlayıp-sızlanmanın ya da duygusallığa kapılarak kendi kabuğumuza çekilmenin günü değildir. Gün devrime olan inancımızı güçlendirmenin, "ben ne yapıyorum" diyerek kendimizi sorgulamanın ve daha çok görev-sorumluluk olarak görevlerimize dört elle sarılmanın günüdür. Gün şehitlerimizin yaşamlarından öğrenerek kendimize daha çok yönelmenin ve mücadelede ısrarlı olmanın günüdür. Gün bedel ödeme bilimsel gerçekliğini unutmadan, bedel ödetmekten de korkmadan bedel ödetmenin günüdür.

Yıllardan beri her karış toprağı bombalanan, yakılan, yıkılan, nice çatışmalara tanıklık eden ve nice komünist, devrimci ve yiğitlerin düşerken gülüşlerini gören bu coğrafya, 6 Temmuz'da Çiçekli'nin Arman mevkiinde bir çatışmaya ve bir direnişe daha tanıklık ediyordu.

Düşen her bombayla birlikte dağlar, taşlar, dereler, bütün tabiat bir yandan göreceği tahribatı bir yandan da kaybedeceklerini düşünüyor ve içi sızlıyordu. Bunlarla birlikte bir devrimcinin düşerken gülüşüne bir kez daha tanıklık ediyordu bu topraklar. Bu gülüş sonrasında Mao yoldaşın "ölümler vardır kuş tüyü kadar hafif, ölümler vardır Tay Dağı kadar yüce" sözleri pratikte bir kez daha anımlanıyor ve Dersim topraklarında dilden dile dolaşıyordu. Belki kimilerine göre sıradanlaşan ya da anlamını yitiren bu sözlerin ne kadar yüce bir anlam ifade ettiği bir kez daha 6 Temmuz'da Arman'da yeniden somutlanıyordu. 17'lerin Ovacık'taki katledilişleri ya da onlardan da önce onlarca yüzlerce devrimcinin ve komünistin ölümü nasıl küçülttüklerini, kendisine rehber edinecek ölümü bir kez daha rezil rüsva ediyordu Dilşad, Çiçekli'de...

Daha bir yıl önce Muharrem'le "beni beklemeyin yoldaşlar, dostlar. Bir an evvel bu alandan çıkın"; Aşkın'da ve Cafer'de "yoldaşlar, dostlar; bizden hiç tereddütünüz olmasın, bombayla ve tabancalarla ölümü, düşmandan kayıplar verdirerek ve tereddütsüzce karşılayacağımızdan kuşkunuz olmasın, siz grubu çıkarın buradan, sizi yeni görevler bekliyor"la hiçleştirilen ölüm bir kez daha Özlem tarafından, siper dostuna söylediği "ben gelemem, siz bir an evvel çıkın buradan, mücadelenizde başarılar diliyorum" sözleriyle hiçleştirilmişti...

Çiçekli'de üç TKP-ML /TIKKO gerillası Muharrem-Aşkın-Cafer'in ölüm karşısındaki militan duruşlarını, Çiçekli, Dilşad'ın bu tavrı ile hatırlıyordu. Bu onurlu düşüşlerden sonra Çiçekli ismiyle anılan mntika belki de ufalıyor, eziliyor ve kendisini sorguluyordu "Ben nasıl barındırırım bu yiğitlerin yanında zulmedeni, celladı, insan kılığına girmiş yaratıkları. Neden daha fazla koruyamadım yiğitlerimi ve kucak açtım cellada..." diye.

Çiçekli bir devrimcinin daha ölüm karşısındaki militan duruşunu görürken aynı

Tükenmeyiz ölmek ile yeniden doğarız ölümlerde!

Sınıf mücadelesinin en amansız anında verilen bazı kayıplar vardır kiilmek ilmek örülen kavganın kanayan yarası oluverirler. Ama tüm şehitler gibi kapanmaz değildir bu yaralar. Eğer sınıf mücadelesi, uğruna ödenecek bedeller istiyorsa tereddüt etmeden **"canlarını kavgada feda edenlerle"** kazanılacaktır zafer. Bu kayıplar ki bazen düşmanın yadıkları/yaymaya çalıştıkları karamsarlık havasının bir parçası olarak çıkarılırlar karşımıza. Her kaybı **"bitirdik"**, **"tükendiler"** türü söylemlerle emekçi halklara yönelik psikolojik saldırı amaçlı kullanmıştır egemenler. Ancak ne bedel ödeyenler, ne de ardılları kayıpların yol üzerinde büküntü olsa da asla sınıf mücadelesinin sonu olmadığını bilerek yürümüşlerdir/yürümektedirler. Hep böyle sürüp gelmedi mi sınıf mücadelesi tarihi? **"Sabo'larda"**, **"Demirdağ'larda"**, **"17'lerde"** böyle işlememiş miydi egemenler açısından tarih. Tıpkı 3. Konferans için Dersim'de bulunan 7 TKP/ML delegesi ve 2 TİKKO savaşçısı gibi. Bir tarafta **"Bu koşullarda Konferans yapılmaz"** deyip, kaçkınlığın, karamsarlığın teorisini yapanlar diğer tarafta karamsarlığın, kaçkınlığın karşısında ezilenlerin kurtuluşu için can bedeli kavgaya bağlananlar. Bir tarafta **"hiçbir kişisel çıkarları olmadan sınıf mücadelesinin engin denizine atılanlar"**, diğer tarafta **"üç beş kuruş için insanlığını satarak halkın öncülerini ihbar edenler"**. Bir tarafta **"partiye, halka, devrime bağlılık andı içenler"**, diğer tarafta... Tarihin en anlamlı sayfalarında insanca bir yaşam için düşenler yok mudur, her kelimesi direniş ve öğreti kokan satırlarla nakşedilmiş. Bu anlamıyla her direnişten çıkartılan ders ve deneyim aydınlatmalı yolumuzu. Öğrenmeliyiz onlardan, her bir yapı taşının yolumuza döşenen mihenginden.

1986 yılının Kasım ayında Proletarya Partisi'nin 3. Konferansı için Dersim'de bulunan delegelerinde içersinde bulunduğu bir birlik konferansın son hazırlığını yaparken düşmanın bir işbirlikçiden aldığı bilgiler doğrultusunda haberdar olmuştur Partizanların bölgede olduğundan. Düşmanın aldığı bilgi sonucu kapsamlı bir operasyon yapması nedeniyle daha dikkatlidir Partizanlar. **21 Kasım'da** başlatılan kuşatma iki gün sürdü. Gece boyunca hareket halindeki gerilla birliği acil ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yolları üzerindeki bir eve uğrarlar. Düşmanın evi tespit etmesiyle birlikte gerillalar evi terk eder. Düşman birlikleri kuşattığında Partizan yürekleri, mevzilerini almıştı Dersim dağlarında. Tek yol vardı artık önlerinde son mermilerine kadar direnip çemberi yarmak. Ancak düşmanın dört bir yandan başlayan yoğun si-

lah atışları ve bombaları karşısında gerilla birliğinde yeterli sayıda askeri malzeme yoktu. Ancak bahanesi değildi bu Partizanların ve direnildi son mermiye kadar. Böyle öğrenmişlerdi zaten **Ahmet Muharrem Çiçek**'ten son mermiye kadar çatışmayı. Çünkü düşmanın sahip olduğu teçhizatın karşısında daha üstün bir silahları vardı onların, O'da uğruna tereddüt etmeden yaşamlarını feda edecekleri olan altınçağ mücadelesi. Saatler süren çatışma sonrası güç dengeleri eşit olmasa da Partizanların bu inançla ve kararlılıkla gösterdikleri direniş galip gelmiştir. Ve bir destansı direniş daha nakşediliyordu tarih sayfalarına takvimler 1986 Kasım ayının 22'sini gösterdiğinde, Dersim Mercan Vadisi'nde.

"Partimiz geleceğin kendisi olduğunun bilincindedir ve hala dört bir yandan ateş altında olmasına rağmen, bugün gelinen noktada geleceğe çok daha güvenle bakmaktadır. Zira kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın üzerine gerdiği teorik zırh sayesinde, bugüne kadar geçen süre içerisinde herhangi bir nitelik dönüşüme uğramadan varlığını koruma başarısı gösteren partimiz, uzun yılların ürünü olarak kan can pahasına edinilen zengin bir mücadele deney ve tecrübesi zemini üzerinde, zafere açılan kapıyı adım adım aralamaya başlamıştır bile..." (Zeki Uygun)

Sivas-Hafik doğumlu olan Zeki Uygun 3. Konferans yurtdışı delegesi olarak şehit düştü. Yaşamı boyunca saygılı, ölçülü davranışlarıyla ön plana çıkan Zeki Uygun özellikle öğretmenlik yaptığı Çorum iline bağlı bir köyde ve görev alanı olan **Mazgirt** ile **Nazımiye**'de köylüler üzerinde derin etkiler bırakmıştır. Öyleki Dersim'de yoğunlaşan bir düşman operasyonu sırasında köylüler "Zeki'yi bize getirin biz saklarız" diyecek kadar çok sevmişlerdir.

1954 yılında Urfa Viranşehir'de doğan **Ünal Küçükbayrak** ise 70'li yılların sonlarında tanışmıştır TKP/ML'nin düşüncüleri ile. 80 yılı başlarında tutsak düşen Küçükbayrak **"işkencehanelerde kızıl direnme ruhunu yaşatan"** yoldaşlardan bir olmuştur. Hapishaneden çıktıktan sonra da soluğu kavgada almış ve çok zorlu koşullarda bile aldığı görevleri layıkıyla yerine getirerek kavgaya bağlılığın ifadesi olmuştur. Şehit düştüğünde TKP/ML 3. Konferans Hapishaneler delegesiydi.

Kavgada kendini yenilemenin, yılmılığa karşı kararlılığın, yetmezliklerle mücadelenin tarifi olan TİKKO Genel Komutanlık üyesi ve Doğu Anadolu Bölgesi delegesi olan **Hüseyin Tosun** tüm yetmezliklerine ve zaaflarına rağmen

kavgadaki yerini alarak Partinin verdiği her görevi yerine getirmek şiarıyla sınıf mücadelesinin engin denizinde yol almış ve TİKKO'nun ilk gerilla birliğinin de üyesi olmuştu. 6 yıllık gerilla yaşamı boyunca halka ve yoldaşlarına karşı derin bir sevgi besleyen Hüseyin Tosun 1956 Dersim Pertek doğumludur.

Zonguldak Karabük doğumlu olan **M. Kemal Yılmaz** Parti aday üyesi olarak 80 yılında tutuklandığı Metris hapishanesinin sorumlu komitesinde yer alıyordu. Şehit düştüğünde BABK üyesi ve delege-siydi.

Yaşamı devrimcileştirmek, bulduğun her alanı devrimin kalesi haline getirmek kavganın boyuna yaşam ilkesidir **A. Rıza Boyoğlu**'nun. Erzincan Refahiye doğumludur. Ekonomik nedenlerden dolayı ailesinin İstanbul'a göç etmesiyle birlikte bir taraftan okurken diğer taraftan ise ailesine katkıda bulunmak amacıyla çalışmıştır. Yaşamı boyunca bir taraftan çalışan diğer taraftan yaşamının her anın kavgaya adayan Boyoğlu bu özelliği nedeniyle **"İşçi"** Kod adı ile bilinmektedir. Faaliyetlerinden dolayı rahatsız olan egemenlerin asılsız iddialarla tutsak ettiği Boyoğlu 7 yıllık tutsaklığının ardından kavgaya kaldığı yerden devam ederek Konferans örgütleme çalışması için Batı Anadolu Bölge Komitesi Delegesi olarak şehit düştü.

1955 yılı Elazığ doğumlu olan **Rıza Sökmen (Rüstem)** 80 öncesi katıldığı mücadeleyi 3. Konferans Doğu Anadolu Bölgesi Komitesi delegesi ve TİKKO komutanı olarak ölümsüzleştirdi ana kadar aralıksız sürdürmüştür.

TKP/ML TİKKO'nun kuruluşundan beri parti saflarında mücadele yürüten **İbrahim Polat** İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sinan Cemgil'i ihbar eden Mustafa Mordeniz'in cezalandırılması eyleminde görev aldı. Bu eylemin ardından aranır duruma düşen Polat, illegal yollardan Almanya'ya gider. Kısa süre sonra yeniden partiyle ilişki kurarak birçok faaliyete aktif olarak katılır. O süreçte yurtdışında boy gösteren hiziplere karşı da amansız mücadele yürütür. Dersim'de 8 yoldaşıyla birlikte şehit düşen iki çocuk babası İbrahim Polat, şehit düştüğünde 3. Konferans Yurtdışı Delegesi ve TKP/ML üyesidir.

1956 Çorum Alaca doğumlu **Kamile Öztürk** Proletarya Partisi'yle 1980 yılında Ankara'da ilişkiye geçti. Mersin'de gözaltına alındığında işkencecilerin tüm yöntemlerine meydan okudu. Hapishaneden tahliye olur olmaz gerillaya katılan Öztürk, Parti ileri sempatizanıydı. Dersim'li olan İsmail Doğan da aynı çatışmada şehit düştüğünde TKP/ML ileri sempatizanıydı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Naki GÖK: 1 Aralık 1976'da Samsun'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Zülfkar Uralçin: 19 Kasım 1976'da İstanbul Halkalı'da sivil faşistler tarafından katledilen Uralçin'e Parti 1. Konferansında onur üyeliği verildi.

M. Zeki Şerit: Zaaflar karşısında kendini yenilemenin adı olan Mehmet Zeki Şerit ikinci gözaltısında ser verip sır vermeyerek düşmanı çaresizlik içerisinde bırakır. İstediklerini elde edemeyen egemenler çareyi Şerit'i katletmekte bulur. İşkencede katledilen Zeki Şerit şehit düştüğünde TKP/ML üyesi ve kadrosuydu.

Ramazan Can: 20 Kasım 1978'de şehit düştü.

İsa Demirbaş: Bir eylem sırasında polisin açtığı ateş sonucu yaralanan İsa Demirbaş hastane yerine karakola sorguya götürülür. Yapılan yoğun işkenceler sonrası 23 Kasım 1979'da katledilir.

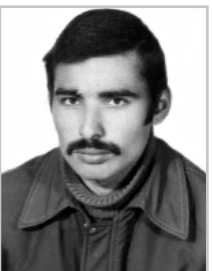
Mustafa Sarıtaş-Şenol Özyurt: 24 Kasım 1979'da Ankara Yeni Mahalle'de Mehmet Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle hazırlanan bombalı pankartın patlaması sonucu TKP/ML üyesi Mustafa Sarıtaş ve TKP/ML sempatizanı Şenol Özyurt şehit düştüler.

Ali Sarıbal: 19 Kasım 1979'da Diyarbakır Hapishanesi'nde sopa, cop ve sandalyelerle dövülerek katledildiğinde TKP/ML ileri sempatizanıydı.

Hıdır Utan: 18 Kasım 1983'te geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Besime Doğan, Suna Yıldırım, Timur Demir: 1 Aralık 1986'da Dersim Mazgirt-Geçitveren köyünde TC güçleri ile TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştüler.

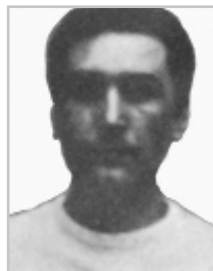
Perihan Çolak, Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya, Süleyman Kör: 19 Kasım 1990'da Dersim'de TC askerleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada TKP/ML üyeleri Hasan Altıntaş ve Fazlı Kaya ile İleri Sempatizanlar Perihan Çolak ve Süleyman Kör şehit düştüler.

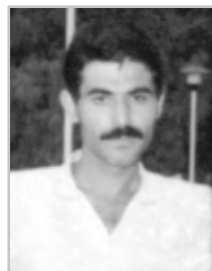
A. Rıza Boyoğlu

Rıza Sökmen

M. Kemal Yılmaz

Ü. Küçükbayrak

Zeki Uygun

İbrahim Polat

Hüseyin Tosun

Kamile Öztürk

Üreten kadın sınıf bilinci kuşanan kadındır!

"Cennet annelerin ayaklarının altındadır", "kadın hayattır", "kadın güldür, çiçektir", "kadın kutsaldır." Bütün bu söylemler erkek egemen sistemin kadını yaşamın her alanında, tüm boyutlarıyla daha fazla sömürmek ve kontrol altında tutabilmek için geliştirdikleri "şekere bulanmış kurşunlardır".

Yaşamın devamlılığında belirleyici, temel unsur üretimdir, üretimin olmadığı alanlarda tüketim ve tekrar aşaması başlamış olur ki, bu da yaşamın durmasının başlangıcıdır. Üretim ilişkisi tüm sistemlerin egemenlik aracıdır. Üretim araçlarına sahip olanlar sistemlerin sürdürücüleri. Üretim araçlarının sahibi egemenler bu güçlerini elde tutabilmeyen koşullarını sürecin ihtiyaçlarına uyarlayarak sürdürmenin gerekliliklerine uygun politikalar geliştirmenin doğal çabası içindedirler. Kuşkusuz bu politikalarının ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel boyutları birbirlerine diyalektik bağla bağlıdır ve ilişki ve çelişki içerisindedir. "Her şey birbirine bağlıdır" ilkesinden hareketle bu ilkenin tüm toplum üzerindeki en belirleyici boyutunu değerlendirmek gerekir.

İstisnasız tüm dünya ülkelerinde toplumların yaşayışları paralellik arz etmektedir. Üretim araçlarını elinde bulduranlar ve emeğini satarak üretim sürecine dâhil olanlar. Emeğini satan işçi sınıfı ve emeği işleten sermaye yani egemen sınıf. Yine yerkürede istisnayı hiçbir kaidenin bozmadığı bir gerçeklik daha vardır ki; süreçlere uygun politikalarla sömürü yer yer derinleşerek devam etmiş/etmektedir. İşte bu gerçeklik kadın sorunu gerçekliğidir. Hem ezen hem ezilen sınıfın belki de tarihi olarak ezilen sınıfın belki de tarihi olarak ezilen toplumlardaki yeri.

Egemenler zaman oldu kadına, erkek egemen zihniyetini kadın olarak sürdürmek koşuluyla çeşitli alanlarda lokal temsiliyetler verdi. Sistemlerin, sermayedarların pazar alanlarının tanıtımlarında teşhirin üst boyutlara taşındığı metaya dönüştürüldü. Yine cinselliği ticaret alanına dönüştürülüp artı değer piyasa koşullarında cinsel sömürü sektörüne dönüştürüldü. Avrupa ülkelerinde kadınların para karşılığı kendi vücutlarını satmaları devlet güvenceli iş olarak tanımlandı. Ülkemizde yakın dönemde suni gündem olarak süreci meşgul eden zina tartışmaları sürerken genelevler kayıt altına alınıp vergilendirilerek meşrulaştırıldı. İşte bütün bu yaşanan realiteler

kadınları sınıf içerisindeki parçalı duruşlarını derinleşmeye itti/itiyor. Ve kadın sorununa ortak bakış, mücadele geliştirme engellendi. Kadının yaşamı üzerinde söz hakkını yitirmesi oldukça eski tarihlere dayanır. Neolitik dönemden sonra, yani yerleşik hayata geçişle, üretime geçişle kadın söz hakkını artı değerle doğru orantılı olarak yitirmeye başlamıştır. Geline son süreçte "küreselleşen" teknolojiler dünyasında her nedense teknolojiyle paralellik arz etmeyen birkaç gerçeklikten biri olan kadın sorunu gerçekliği dünyanın egemenliğine soyunan emperyalistleri hiç rahatsız etmemektedir. Oysaki emperyalistler yerkürenin herhangi bir ülkesindeki demokrasi ve insan hakları sorununda kendilerini sorumlu tuttıklarını tarihsel süreçte dünya halklarına kanıtlamışlardır. Son kanıt Irak ve Af-

ganistan, Filistin coğrafyalarında halen devam etmektedir. Biz ezilen cephesindeki emekçi kadınlar biliyoruz ki, bilmeliyiz ki kadınların cins olarak, birey olarak geri bırakılması emperyalistlerin politikalarının daha kolay yaşam bulması demektir. Neden diye sorgularsak biz kadınlar hem biyolojik hem de nicel olarak toplumun kilometre taşlarıyız, bu gerçekliğimizin farkındalığı sömürülenleri rahatsız etmektedir. Anne olarak kadın, toplumun temel üreticisi ve yetiştiricisidir. Kadının bilinçlenmesi toplumların şekillenmesi, devrimi demektir. Bilinçli kadın eşittir bilinçli toplum. Kadın bilinçlenirse (bilinçten kasıt emek bilinci, sınıf, sosyalist bilinç) araştıran sorgulayan, yargılayan dönüştüren gençlik ve nesiller yetişir. Tarihin tekerleğinin doğruya, eşitliğe doğal dönüşünden kim ecelinden korkar gibi korkmaktadır? Elbette ki sömürü, zor, şiddet ve baskının sürdürücüleri yani emperyalist ve kapitalistler. Öyleyse ezilen halkın, işçi sınıfının görevlerinden en acil olanlarından biri bugüne kadar yeterli duyarlılık gösterilmemiş olan kadın gerçekliğini bilince çıkarıp kadının toplumun dönüştürücü eşit misyonuna hizmet eden politikalarla sorunun çözüm aşamasını başlatmaktır. Biz sınıf bilinçli kadınlar biliyoruz ki; sistemlerin "ölümü gösterip sıtmaya razı eden" politikalarının sonucu üzerinden kurulan kadın gündemli sivil toplum örgütleri sorunu çözmek amaçlı değildir, sürece yayıp hedefi şaşırtmak amaçlıdır. Sorunun sebeplerini tespit edip, teşhis koyduktan sonra tedavi etmek yerine asıl nedeni silikleştirmek iste-

mektedirler. Bu aşamaları es geçip sonuç üzerinden geçici çözümlerle kadın sorunu çözülemez. Örneklandırmek gerekirse dayak yiyen kadına geçici koruma dernekleri kurmak yerine kadın ve erkeğe eğitim verilerek cins eşitliği bilinci taşınarak kısa orta uzun vadeli çözüm politikaları geliştirilmelidir. Kadın dünya toplumlarının ezen-ezilen sınıflarının dereceleri ve sömürü tarzları farklı olmak koşuluyla kanayan yaradır. Bu gerçekliğe dair söylenecek çok şey vardır, olacaktır. Biz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'li kadınlar olarak bulunduğumuz alanlarda kadın sorunu bilince çıkararak çalışmalarımızı sürdürmeliyiz. İktidar hedefli olmayan kadın örgütüllüklerinde de çalışma yürütmeliyiz, oraları dönüştürmek gibi bir sorumluluğumuz olduğunu hafızalardan çıkartmamalıyız. Kadın sorunu nihai çözüme ertelenemez, kadın sorunu, Türkiye devrim hareketinin günümüze ertelenmiş, yeteri kadar kafa yorulmamış bir zafiyetidir. İhtiyaçlar zorunluluktan doğar, bu zorunluluğun ihtiyacına cevap olmak devrimci, demokrat, sosyalist ve komünist iddiasında olan her bireyin, yapının görevidir. Biz Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'lilerin böyle bir iddiası var. İhtiyaca cevap olmak için bulunduğumuz her alanda kadın bilincini yükseltmeyi görev bilelim.

Yaşasın örgütlü kadın bilinci, yaşasın sosyalist kadın bilinci!

Çukurova Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'li kadın emekçiler

İmeceli Kadınlar Derneği'nden kadın çalışması

Emperyalist-kapitalist sömürü cehenneminin içinde yaşamaya mecbur bırakılıyorlar. Bir yandan sınıfsal bir yanda da cinsel anlamda sömürülen kadınlar kendini ifade edemeyen, korunmaya muhtaçmış gibi gösterilmek isteniyor. Emekçi kadınlar bu tür saldırılara karşı sorunlarını dernekler ve çeşitli kurumlarda örgütlenerek dile getirmekteler. Bu kurumlardan biri olan İMECELİ KADINLAR DERNEĞİ çalışması yürüten kadınlarla Hatay'da başlattıkları kampanya ve çalışmalarla ilgili bir röportaj yaptık.

İK- Kendinizi tanıtır mısınız?

Selda Gülüm: Ev kadınıyım, iki çocuğum var. Samandağ'da oturuyorum.

- Bize İmeceli Kadınları ve neler yaptığınızı anlatır mısınız?

- İstanbul'da bir kurum var, orada da çeşitli çalışmalar yapıyoruz. İmeceli Kadınlar Derneği ile beraber, kadın kahvehaneleri, kadın kooperatifleri, meslek edindirme atölyeleri bulunuyor. Okuma yazma kursları var. Daha çok tekstil atölyeleri var. Buralarda sertifika da veriyorlar. Bir süre oraya gittikten ve işi öğrendikten sonra artık iş arayışlarına giriyorlar. Ve bir sürü iş bulan var. Meslek edindirme atölyelerinde iş öğreniyorlar ama biliyorsunuz işsizlik had safhada, bir sürü kadın hem çocuğu olduğundan ötürü hem çocu-

ğunu bırakacak yer olmadığından kaynaklı çalışmıyor. Çalışabilecek olan da çok fazla iş bulamıyor. Bundan ötürü kreş istekleri de var. Yani kadınlar kreş istiyor. Ev kadınlarının çalışma imkânını çok azalıyor. Ancak günlük ve parça başı işlerde yapabiliyorlar.

Buna bir çözüm getirmek için böyle bir kampanya da başlatıldı, şuan hala devam ediyor. Bu kapsamda çalışmalarımız genişliyor.

- Peki İmeceli Kadınlar Hatay'da bu konu ile ilgili ne yapıyor?

- Biz bu anlamda burada böyle faaliyetler yapmadık. Sadece Dayanışma Evleri Derneği olarak o faaliyetlere destek vermek amacıyla bir eylem yaptık. İşsizlik, sosyal güvencesiz işlerde çalışma sorunlarının yanında burada göçmen işçiliği çok yaşanıyor. Bir süre kadının eşi Arabistan'a gidiyor ve kadın burada tek başına kalıp çocuklarını yetiştiriyor. Bu sorunla ilgili Otogar'da bir basın açıklaması yaptık. Yurtdışına gidiş Terminal'den

olduğu için sorunları ortaya çıkaracak, acılarımızı ortaya koyacak bir yer olarak seçtik ve orada bir basın açıklaması yaptık. "Göçmen işçiliğine son", "doğduğumuz yerde çalışmak istiyoruz", "eşimizle beraber çocuğumuzu büyütmek istiyoruz", "yalnız yaşamak istemiyoruz", "insanca yaşamak istiyoruz" taleplerinde bulduk. Kadınlar eşlerinden ayrı çocuklarını tek başına yetiştirmek istemiyorlar. Bu, İmeceli Kadınlar olarak ilk etkinliğimiz oldu, ama bunun dışında bizim 8 Mart etkinliklerimiz ve 25 Kasım'da kadına yönelik şiddete yönelik bir etkinliğimiz oldu, basın açıklamaları yapıyoruz. İmeceli Kadınlar burada yeni bir faaliyet.

- Az önce eşleri yurtdışında çalışan kadınlardan bahsettiniz. Bu kadınların istatistikleri var mı?

- Tabii ki. Hatay'da eşi yurtdışında olan 200 bin kadın var. Yurtdışında olanların sayısı oldukça fazla, bu erkeklerin çoğu evli ve bunların çocukları var, kadınlar yalnız yaşıyor. Erkekler bir yılda en fazla bir defa gelebiliyorlar ve bazıları iki üç aylığına, bazıları ise yalnızca bir aylığına bazıları iki üç yılda bir izin yapıyorlar ve bu süreç içerisinde kadınlar yalnız kalıyor. Kadınlar evlenir evlenmez hamile kalıyor, eşi bırakıp Arabistan'a gidiyor. **Çocuk doğuyor, bir yaşına geliyor ancak eşi hala gelmemiş oluyor.** Bu Arabistan'da işinin güzel olup olmamasına bağlı, çalışıp çalışmamasına bağlı ve bu işçilerin çoğu çok düşük aylıkla çalışıyor. Bundan ötürü gelmesi de çok zor oluyor. Gelebilenler çok az, 100 kişiden birinin işi iyi oluyor, bazen o yüz kişiden biri ancak yılda

üç dört aylığına gelebiliyor. Diğerlerinin süreleri çok kısıtlı.

- Siz İmeceli Kadınlar olarak genel kadın sorununu nasıl değerlendiriyorsunuz ve kadına sunduğunuz alternatif nedir?

- Biz İmeceli Kadınlar olarak sorunu kesinlikle kadın erkek sorunu olarak görmüyoruz. Kadın sorununu tamamen bir sistem sorunu olarak görüyoruz, dolayısıyla mücadelemiz erkeklere karşı değil sisteme karşı. Öncelikle bir kadının bağımsızlaşması, özgürleşmesi gerekiyor. Kadınlar dar bir çerçeve içerisinde. Gerek aile ortamında gerek iş ortamında kadınlar ikinci sınıf. Biz bunu yaşıyoruz, ev kadını olarak bunu çok sık yaşıyoruz ve kadınlar çok kısıtlanıyor. **İş anlamında, iş ortamında herhangi bir fabrikaya işçi alınacağı zaman işçilerin çoğu erkek oluyor.** Yani 100 işçi alınacaksa bunun sadece 5'i kadın oluyor. Bu ayrımcılığı istemiyoruz, böyle bir talebimiz var. Kadınlar erkeklerle aynı işe girebil-

sinler, aynı ücreti alabilirler. Çalışabilmeleri için çalışacakları yerde kreş olsun. Kreş olmayınca, çocuk bakımı olmayınca biliyorsunuz ki asgari ücretle çalışan biri olarak aylığınızın yarısını bakıcıya ödemek zorundasınız. Bundan ötürü çalışmıyoruz. Eğitime de önem verilmeli. Eğitimde ayrıcalık, ayrımcılık istemiyoruz. Bu tür ayrımcılığı istemiyoruz. Bu haklarımızı kazanmak için mücadele ediyoruz.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Ev kadınları "**ben bir şey yapamam elimden bir şey gelmez**" diye düşünmesin. Çok zor şartlarda yaşıyoruz, buradan kadın mücadelesine katılıp kendini orada var edip haklarımızı kazanıp kendi başımıza ayakta kalabileceğimize inanarak çalışmalara katılmalarını istiyoruz. Öğrenci kadınlar da çalışan kadınlar da aynı sorunu yaşıyor. Sadece biraz daha farklı yaşıyorlar. Tüm kadınları çağırıyoruz. (Mersin)

BEKSAV'dan Kazım Koyuncu Belgeseli

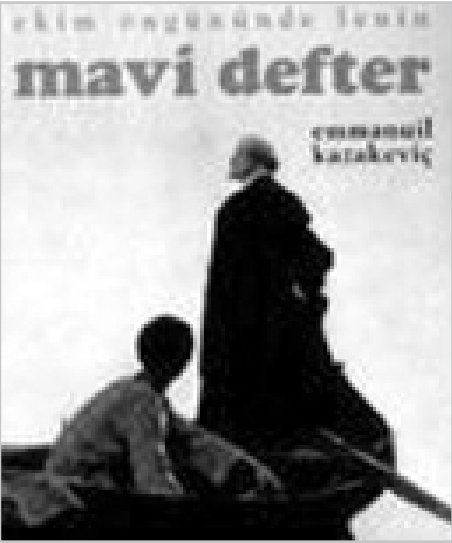

BEKSAV Sinema Atölyesi tarafından hazırlanan Kazım Koyuncu'nun yaşamını konu alan belgeselin galası gerçekleştirildi.

Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde gerçekleştirilen galaya çok sayıda izleyici katıldı. Serap Kervancı tarafından 4 ayda tamamlanan "**Dina K'ak'i**" adlı belgeselde, Kazım Koyuncu'nun müzik hayatı, Laz müziğine etkileri, sanatçı kimliğiyle kitlelerle kurduğu ilişki, hayatını kaybetmesine neden olan **Çernobil**'in etkileri ve cenaze töreninden görüntüler yer alıyor.

Galada bir konuşma yapan Yönetmen Serap Kervancı, Kazım Koyuncu'ya gönül borcu için böyle bir belgesel çektiklerini ifade ederek **filmin Kasım ayı boyunca BEKSAV ve MKM'de gösterileceğini belirtti.** 59 dakika olan belgesel ayrıca Artvin, Rize, Trabzon, Diyarbakır, Van, Batman, Mardin başta olmak üzere Türkiye'nin birçok yerinde gösterilecek. (İstanbul)

Lenin'in yaşamından kısa bir kesit... Ekim Öngününde Lenin MAVİ DEFTER

Ekim Öngününde Lenin Mavi Defter/Emmanuil Kazakeviç/Evrensel Basım Yayın

Mavi Defter'i okumayanlar açısından söylenecek ilk söz; okumakta geç kalmış olduklarıdır. Ekim Devrimi öncesi Temmuz günlerindeki Lenin'in yaşamından bir kesit sunan kitap, belgesel türünde bir roman.

Kitap adını, **Lenin'in yaşamının o kısa kesitinde özel önem verdiği Devlet ve Devrim** adlı broşürünü yazdığı mavi defterinden alıyor.

Akıcı, sürükleyici, yalın bir anlatımı var. Anlatımlar; yazarın o dönemi Lenin'le paylaşmış olduğu izlenimi veriyor okuyucuya. O dönemi yaşamamış olsa, bu kadar ayrıntılı anlatımlarda, betimlemelerde bulunması imkansız gibi görünüyor.

Lenin'in ajanlıkla suçlandığı, birçok devrimcinin tutuklandığı, gazetelerin kapatıldığı ve Lenin'in yeraltına çekilmek zorunda kaldığı bir dönem. Bu zor şartlarda Lenin'in nasıl yaşadığı, onun yanında kaldığı aileyle ilişkileri, çalışma tarzı, disiplini, cesareti, insanlara-olaylara yaklaşımı akıcı bir dille anlatıl-

mış. Lenin'in üzülen, sevinen, bulunduğu zor şartlarla dalga geçebilen esprili bir insan olduğunu görüyoruz kitabı okuduğumuzda. **Onu önder özelliklerinin yanı sıra insani yanlarıyla da tanıyoruz.**

İnsanlarla ilişkilerinde sıcak bir yapısı var. İnsanları gözlemleyip; bireylerin yaşamlarından toplumsal sonuçlar çıkarması O'nu birçok insandan ayıran bir özellik olarak çıkıyor karşımıza.

Kitlelere güveniyor, halka ne olursa olsun doğru söylenmesinden yana. Yanlış yapılsa dahi halka doğruyu söylemekten, doğruya yönlendirmekten yana olan ve özeleştirme cesaretine sahip kişi ya da anlayış kendisine de, düşüncesinin doğruluğuna da güvenen, inanan kişidir. Geliştirilecek, dönüştürülecek, kendi kaderini kendi ellerinde tutabilecek insanları yaratmanın da bir parçasıdır onlara doğruyu gösterip; doğruyla yanlış ayırır duruma getirebilmek.

"Sloganlarla oynamıyorum; devrimin her döneminde kitlelere gerçeği söylüyorum, ne kadar acı da olsa. Ve sen, öyle hissediyorum ki, halka gerçeği söylemekten korkuyorsun. Proleter siyaseti burjuva yöntemlerle çözmek istiyorsun. 'Kendi çevrelerinde', kendi aralarında gerçeği bilen, ama kitlelere, kendi söylemleriyle, onlar cahil ve kıt anlayışlı oldukları için bunu iletmeyen önderler, proleter önderler değildir. Doğruyu söylemeli. Yenilgiden korkuyorsan, bunu 'zafer kazanılacak' diye satmamalısın; eğer uzlaşmaya gidiyorsan, kitlelere bunun uzlaşma olduğunu söylemelisin... eğer koşullar yön değiştirmeni gerektiriyorsa, sanki hiçbir değişim yokmuş gibi olayları sunmamalısın; eğer sınıfın sezgilerine ve devrimci sağduyusuna güveniyorsan, ona karşı doğru sözlü olmalısın... Proletaryanın gerçeklere ihtiyacı var ve soylu bir küçük burjuva yalandan daha fazla hiçbir şey onun davasına zarar vere-

mez" diyordu Zinovyev'le sloganlar üzerine geçen bir konuşmasında.

Kitlelerin çoğunluğu O'nu Alman ajanı olarak görmesine ve yakalanmasını istemesine rağmen söylediği söz çok anlamlı; "**Sosyalizm için yeni bir halk yaratılmaz ama bu insanlar yeniden yaratılabilir**". Bunu söylerken Lenin'deki halka güveni, değişimin-dönüşümün doğrularla, doğru bir önderlikle sağlanabileceği mesajını okuyoruz. Günümüzde halka güvenmeyen, "bu halktan adam olmaz" diyenlere de iyi bir cevap aslında bu sözler.

Lenin'in mücadele yaşamında şahit olduğu olumlu-olumsuz birçok şey var. Günümüzde de yaşadığımız, yaşamaya devam edeceğimiz diyalektik olarak kaçınılmaz olan ölümler, tutuklanmalar, karşı devrim safına geçenler vb. Tüm bunlar kimi insanlarda hayal kırıklığı vb. duygular yaratıp, kişiye tapınmanın getirdiği kişilerin yok oluşuyla devrime olan inancını yitirmesine neden olabiliyor. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yaşanıyor ve yaşanacaktır bu olumsuzluklar. Lenin, böyle durumlar karşısında şöyle diyor; "**...Tarih karmaşık bir şey. Kimbilir belki de Voltaire ve Rousseau bile yaşasaydı, kendi düşüncelerinden ilham alarak gerçekleşmiş olan Fransız Devrimi'nin muhalifleri olacaklardı. Doğru zamanda ölmek ne büyük şans. Plehanov bunu becerememişti**". Gazeteler onun hakkında dedikodular uydurup, lüks içinde yaşadığını yazıp, kitleleri inandırıyorlar. O ise mütevazı bir yaşam içinde, sıradan bir ailenin yanında, sade ve onurlu bir yaşamı paylaşıyor yanındakilerle. Tabii ki bu arada onun önder özelliklerini de es geçmemek gerekiyor. Örneğin; disiplini, herşeye kafa yorması, tek tek olaylardan bütüne dair sonuçlar çıkarabilmesi. Kendisine ve davasına olan inancı ve güveniyle umudunu kaybetmeden geçiriyor içinde bulunduğu

zor şartları. Tüm gazeteler kapatılmışken, O yoldaşlarının mutlaka bir çözüm bulacağını biliyor-inanıyor ve yaşananlar da onun haklılığını gösteriyor. Doğruların-gerçeklerin devrimci olduğunu ve hangi şart altında olursa olsun doğru bir önderlikle kazanılabileceğini görüyoruz bir kez daha.

Kendisi olmasa, yerini dolduracak kadroların olduğundan bahsederken; bu kadroların zamanla nasıl döneleşebildiğini yaşam gösteriyor bize ve kadroların önemi her şart altında, her dönemde karşımıza çıkıyor. Evet devrimi yapacak olan kitlelerdir. Kitlelere bilinç dışarıdan verileceği için de kadrolar konusunun günümüzde özellikle ele alınması gerekiyor. Çünkü kitleleri bilinçlendirecek, örgütleyecek, kendi davalarına sahip çıkıp, savaşmalarını sağlayacak olan kadrolardır. Onların niteliği, zaaflarından arındırılması halkla bütünleşmeyi hızlandıracaktır.

Lenin, kadroların zaaflarını, onların iktidarı aldıktan sonra bu zaafaların çirkin boyutlara ulaşabileceğini düşünürken; en zor işin dışarıdaki düşmanla değil, kendi içimizdeki düşmanla savaşmak olduğunu da ortaya koyuyor ve hatalar noktasında yoldaşları ikna etmenin, onları değiştirip dönüştürebilmenin olumlu yanını da gözler önüne seriyor.

Bu kitapta Lenin'in insani ve önder özelliklerini gözlemleyerek; bir devrimcinin örnek alması gereken yanlarına tanık oluyoruz. Partiyeye, halka, devrime inancın herşeyin üstünde olduğunu gösteriyor kişiliğiyle, duruşuyla Lenin bize. **Bizler kanla, canla yazılmış sınıf savaşımı tarihine baktığımızda kendimizi şanslı görmeliyiz. Çünkü olumluluk ve olumsuzluklarıyla bir tarih var önümüzde dersler çıkarabileceğimiz.** Bu tarihin kısa bir kesitini bize sunan bu kitaptan da çok dersler çıkarabileceğimiz unutulmamalıdır.

Bir İK okuru

Köylere Geri Dönüş Projesi masaldan ibaret!

Son birkaç yıl öncesine kadar 'alıştığımız', artık "yaşamın bir parçası" olarak saydığımız bu olayların artmasıyla birlikte görmezden gelinen insanlar varlıklarını her fırsatta göstermeye başladılar. Gözünün önünde çöp toplarken hissedilmeyen ancak bar çıkışı, çektiği tinerin de sarhoşluğuyla "sanatçı"lardan zorla para istediğinde korkulan insanlar "tahammül ve denetim" sınırlarını aşınca bir "çözüm" bulmak gerektiği "anlaşıldı".

Fransa'nın başkenti Paris'te, ülkede yaşayan göçmenlerin vatandaşlık haklarının kısıtlanması ve ikinci sınıf insan muamelesi görmeleri nedeniyle sokaklarda gündür polisle çatışmaları, devlete ait kurumları ve özel araçları ateşe vermeleri vb. görüntülerle karşımıza çıkan gerçek, doğdukları topraklardan zorunlu olarak göç etmek durumunda kalan ya da zorla göç ettirilen insanların ekonomik ve sosyal açıdan dahi iyi yaşam standartlarına kavuşabileceği yerlerde de kendisini göçe zorlayan nedenlerin varlığını koruduğudur. Paris sokaklarında yanan otomobiller, aslında yılların biriktirdiği dışlanmışlık, ezilmişlik, kültürel farklılıklar, işsizlik, yoksulluk olarak bir dizi sıralanabilecek nedenlerin göçmen olarak adlandırılan insanların sırtında yürüdükçe ağırlığı artan yük misali artık taşınmaz bir hal almasıdır. Kuşkusuz sürekli karşılaşılan bir durumdur polisten kaçan göçmenlerin ölmesi, sokak ortasında açık infaz edilmesi. ABD'de henüz siyahların insan olarak tanınmadığı, pek çok insanı haklarının reddedildiği bir dönemde, bir halk otobüsünde, oturan bir siyah kadının, araca binen bir beyaz adama yer vermemesi sonucu kadının para ve hapis cezasına çarptırılmasıyla siyahların ayağa kalkması gibi küçük bir kıvılcımdı belki de yaşanan. Suyu bardaktan taşır son damlaydı kuşkusuz Paris göçmenleri için. Siyah kadın aşılanmaktan bıkmıştı bu yüzden artık aşağılayana yer vermemişti. Parisli göç-

menlerse, yok yere hapse atılmaktan, işsizlikten, polise her gün rüşvet vermekten, potansiyel suçlu konumunda bulunmaktan ve her an ölüm riskiyle karşı karşıya kalmaktan bıkmıştı ve artık "suç işlemeye" başladı.

Girişte kısaca bahsettiğimiz kendi ülkelerinden hiç tanımadıkları bilmedikleri ülkelere yelken almak zorunda kalanların yaşadıkları karşısında ortaya çıkan bir sonuç. Farklı bir ülkede olduğu için göçmen olarak adlandırılan, zorunlu göçün yarattığı sorunlarla her gün her saniye karşı karşıya kalan, üstelik kendi vatanlarında, doğup büyüdüğü yerlerin hemen yanı başında yaşayan insanların durumu da farklı değil. Tek fark kendi ülkelerinde daha sancılı ve derinden yaşanması. Acıların en yoğun yaşandığı yerlerden biri olarak, doğallığında zorunlu göçün de üst boyutlarda uygulandığı Türkiye Kürdistan'ında daha açıktan yaşanmaktadır bu durum.

Gerillaya gıda, silah, araç, giyecek yardımı yaptığı için, ulusal kimliklerine sahip çıktıkları için yıllardır katledilen, tecavüz edilen, kaybedilen, evleri yakılan, bağları/bahçeleri/hayvanları telef edilen; yol, su, elektrik, sağlık, eğitim vb hizmetlerin verilmediği Kürt halkı da aynı acıları yaşamaktadır. Devletin Türkiye Kürdistanı'na yönelik bir dönem sık sık başvurduğu zorunlu göçün etkileri bugün daha fazla tartışılmaktadır. Tartışmaların yoğunlaştığı nokta özellikle büyük kentlere göç ettirilen insanların bu kentlerde nüfus patlamasına yol açması; altyapı, sağlık, eğitim ve ulaşımın artık yetmeye-şi, tecavüz, kapkaç, hırsızlık, cinayet, uyuşturucu, fuhuş gibi toplumsal sorunların zemini olarak görülme-

leri. Devletin resmi rakamlarla 355 binle ifade ettiği zorunlu göçe tabi tutulan insan sayısı tam olarak bilinmiyor ancak 1 milyonun üzerinde olduğu TESEV'in yaptığı Türkiye'de Ülke İçinde Yerlerinden Edilme Sorunu adlı araştırmasında ortaya konuyor. Yapılan bu araştırma göç etmek zorunda kalan insanların ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak yaşadıkları sorunlar üzerinden bir sonuca varıyor ve köylerine geri dönmeleri durumunda ortadan kalkmaya çağını net bir şekilde gösteriyor.

Dünyanın 40 küsur ülkesinde 25 milyon kişinin yerinden yurdundan edildiği belirtilen raporda, ülkemizdeki boyutuyla sosyal patlama denilebilecek bir düzeye

gelindiği anlatılıyor. Karadeniz bölgesinde de tarım alanlarının daraltılması, tarım ürünlerine konulan kotalar, alternatif ürün yetiştiriciliğinin gelirinin yeterli olmayışından kaynaklanan göçlerle birlikte bir gecede evlerini terk etmek zorunda kalan Kürtlerin yerleştikleri illerde de işsizlik sorunuyla karşılaşmaları sonucu yaşam alanları her geçen gün daha da daralmaktadır. Türkiye Kürdistan'ından Akdeniz bölgesine yoğun olarak göçen insanlar işsizliği yazın Mersin, Adana, Karadeniz'e giderek mevsimlik işçi olarak çalışmakla geçici olarak çözüyorlar. Çocuklarını da özellikle İstanbul'a göndererek konfeksiyon işçisi olarak ve inşaatlarda çalıştırarak geçim kaynaklarını sağlıyorlar. Yaşamları boyunca tarımla uğraşmış olmalarından kaynaklı ya vasıfsız işçi olarak çalıştırılıyor ya da seyyar satıcılık yapıyorlar. Çocuklar da sokaklarda satıcılık yaparak evin geçimine katkı sunmaya çalışıyorlar. Kağıt mendil, tırnak makası, oyuncak satarak, çöp toplayarak, dilenerek para kazanmaya çalışıyorlar. Küçük yaşlardan itibaren sürekli sokaklarda olan bu çocuklar her türlü 'suç'a bulaşmakla karşılaşıyorlar. Medyanın da yönlendirmesiyle sokak çocukları olarak adlandırılan küçükler tiner bağımlısı oluyor ya da sokak çeteleri tarafından uyuşturucu satıcısı, kapkaççı olarak kullanılıyorlar.

Son birkaç yıl öncesine kadar 'alıştığımız', artık "yaşamın bir parçası" olarak saydığımız bu olayların artmasıyla birlikte görmezden gelinen insanlar varlıklarını her fırsatta göstermeye başladılar. Gözünün önünde çöp toplarken hissedilmeyen ancak bar çıkışı, çektiği tinerin de sarhoşluğuyla "sanatçı"lardan zorla para istediğinde korkulan insanlar "tahammül ve denetim" sınırlarını aşınca bir "çözüm" bulmak gerektiği "anlaşıldı". Yıkımların yoğunlaştığı dönemde İstanbul'a giriş için vize uygulamasından bahsedilirken "Köye Dönüşlerde Rehabilitasyon Projesi"yle de zorla göç ettirilen ve toplumun elit tabakasını rahatsız etmeye başlayan insanların "devlet tarafından yıkılmış kendi dünyalarına" geri dönmesi sağlanmaya çalışılıyor. Ancak bu geri dönüşler eskisi gibi olmayacak elbette. Köylerinin yakılmasından, korucu ve asker baskısından, mayınlı arazilerden, hayvanlarının ve tarım alanlarının yok edilmesinden, gerillaya yardım ettiği için öldürüldüklerinden göç etmek zorunda kalan

Kürtlerin halen askerle operasyona çıkan 58 bin silahlı korucunun boşaltılan evlerde yaşadığı, evlerinin olmadığı, su, elektrik, yol, sağlık, eğitim sorunlarının olduğu, OHAL uygulamalarının sürdüğü topraklara geri dönmesi için sözde maddi yardım yapılıyor. Ancak bu "yardımların" önemli bir kısmı koruculara ve askeriye gittiği için geri dönmesi için hiçbir nedeni kalmıyor. Köylerine dönenler de eski yaşamlarını bulamıyor ve kısır bir döngü içerisinde kalıyor. Yaşlılar kentte yapamıyor, gençler köylerde.

Göç alan kentler göç edenlerin yükünü artık taşıyamadığı için hazırlanan bu projelerde sorun köye geri dönüş olarak değil kent sorunu olarak adlandırılıyor. Zorunlu göçün nedenlerini ve sonuçlarını sık sık gazetemizde de vermiştik. Bugün için bu konunun gündeme gelmesi zorunlu göçlerden kaynaklanan birikmenin yarattığı toplumsal etkilerin parası kadar varolan insanlarda "katlanılamayacak" boyutlara varması ve karşısında çözüm önerisi olarak sunulan projelerle yeni rant alanlarının açılması. Yıkımların bu kadar yoğunlaşmasının nedeni özellikle depremden sonra zemini sağlam çıkan yerlerin yoksulların, emekçilerin ve Kürtlerin yoğun olarak göç ettiği ve yaşadığı yerler olması. Yine AB, BM ve AİHM'in baskısıyla düzenlenen "Terör ve Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılama Kanunu"nun amacı da köy yakmalarla Avrupa ülkelerinde yaşayan göçmenlerin bu ülkelerde önemli bir güç haline gelmesi ve bu insanların sorumluluğunu artık taşımak istememesi. Çünkü sınırdan geçtiklerinde artık mülteci konumunda oldukları için tüm sorumlulukları bu ülkelerin ellerinde oluyor. Bunun için de Türk devletini bu iki projenin uygulanması ve kendi sorumluluğunu taşıması için AB'yle imzalanan müzakere çerçevesinde de bir gündem maddesi olarak aldı.

Yine bir dönem ucuz iş gücü için toz pembe olarak gösterilen Almanya gibi ülkelerin kendi içlerinde yaşadığı ekonomik krizi aşamaması nedeniyle bu ülkelerde göçmen ve mülteci haklarına kısıtlama getirerek sığınma hakkı isteyen insanların başvurularını sınırlıyor.

Açıktır ki devletin sunduğu hiçbir politika köylerinden zorla göç ettirilen ve şimdi "toplumun bozulmasının" suçlusu ilan edilmiş insanlara çözüm getirmeyecektir.

Anne ve babaların kaderi ile ehlileştirilen çocuklar

Gizli kamera çekimlerinin kamuoyuna yansması sayesinde(!) Malatya Çocuk Yuvası'nda devletin koruması altındaki çocukların, bu sözde şefkatli kollarda nasıl eğitildiklerine tanıklık etmek geçtiğimiz süreç. Borazancı basın utanmazca, bu görüntülerin dehşetini pazarladı, anlattı, analiz(!) etti! Küçük-lüğümüzün tüm benzer görüntülerine hayâsızca göz yumulduğu halde bir düzen eleştirisi yerine hükümet, bakan, bakıcı vb. eleştirisi yapıldı. Oysa yargılamayı bu şekilde yapanların, sözde kalbi kırılanlardan, üzülenlerden, masaları yumruklama şovu yapanlardan aslında hiçbir farkı yok... Düzenin şekilsiz ürünleri ağlıyormuş gibi yapıyor, o kadar...

Gizli kameraların açığa verdiği ve yoz kültürün, her türden pazarlamacılığın hükmettiği televizyonlarca en kirli ikiye yüzlülük defalarca sunulan görüntüler aslında toplumsal varlığımızın bir parçası. Başka bir şey değil...

O kadar öfkelenildi ki cümle âlem, sanki dünyayı bakanın hatta hükümetin başına yıkacaklar! Sonuç: Malatya Çocuk Yuvası'nda 0-6 yaş grubu kimsesiz çocuklara yapılan işkence görüntüleri "facia" olarak nitelendirilip, bakıcı anne statüsündeki çalışanlar tutuklandı ve Yuva Müdürü ile hemşireler haklarında soruşturma başlatılarak açığa alındı! Her yerde mümkün olabilecek böylesi facialara karşı millet uyarıldı ve sosyal hizmetler yasasının acil gerekliliği malum oldu.

Oysa biz bu görüntülerin içinde büyümüştük ve zaten biliyorduk. Kimimiz bu yuvalarda, kimimiz aile ocaklarında, kimimiz tarlalarda, kimimiz işçi atölyelerinde, kimimiz okullarda, kimimiz sokaklarda, kimimiz faşist devletin asker ocağında vs... biliyorduk da yaşananları, bilmezden gelmekti yapılan...

Malatya'daki çocuk eğitim tarzı tesadüfen deşifre oldu. Tıpkı öğretim yılı başında İstanbul'da bir okulda yoksul çocukların toplandığı "lanetliler sınıfı"nın ortaya çıkışı, İzmir'de yetiştirme yurdunda kız çocuklarının uğradığı şiddet ve istismar, Tekirdağ'da tuğla fabrikasında 9 yaş ve üzeri çocukların toplama kampı usulü çalıştırılması gibi...

Bakan **Nimet Çubukçu** sorumlunun kendileri olmadığını beyan etmiş. Doğrudur. Bakan Çubukçu sistemin bozuk olduğunu ilan etmiş. Bu da doğrudur. Bakanın içinde bulunduğu zor durum aslında bu doğruların bir sonucudur. Başka bir yerde "görevden aldıklarımız mahkeme kararı ile tekrar işe iade ediliyorlar" açıklamasında bulunan bir çaresizlik içinde olduğuna vurgu yapmaktadır, istemeden... "Her yurtta bir muhbirim var" açıklaması ile de dikkatleri üstüne çeken Çubukçu geçen hafta dünyanın en aşağılık işi olan muhbirlik üzerine şu incileri dökmemiş miydi; "Muhbirlik o kadar da kötü değildir. Batı toplumları bugünkü gelişmişliklerine biraz da birbirlerini ihbar ederek gelmişlerdir. İhbar

mekanizmasının çalışması lazım."

Çocuk yurdunda olup bitenler bildik uygulamalar. Bunu hiçbir vali, Sosyal Hizmetler İl Müdürlükleri, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu bilmiyor değil. Oradaki bakıcıların eğitimsiz olduğu, torpilin bu gibi yerlerde iyi iş bulma olanağı olduğu, bu yerlerde çalışanların oldukça sefil çalışma koşullarına maruz kaldıkları, denetimlerin aksatıldığı ya da yapılmadığı, şikâyetlerin ya da ihbarların çekmecelere de değil çöp kutularına atıldığı tüm yetkililer tarafından bilinmektedir. Tüm devletin bunda sorumluluğu bulunmaktadır. Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdür İsmail Barış sistemin çürümüş, kokuşmuş olduğuna açıklık getirdikten sonra "Sistem artık taşıyor. Yamalı bohça gibi, içine koymuş olduğunuz her şey bozuluyor..." derken çok haklıdır. İhmal edilen şey bu gerçeğin öteden beri böyle olduğudur. Bu kurumlar yıllardır insan haklarına, halkın denetim hakkına, çocuk haklarına, eğitim hakkına, kadın haklarına, çalışanların haklarına rağmen işletilmektedir. Bu kurumlar yıllardır devletin çöplüğü gibi çalışmaktadır. Son zamanlarda özelleştirmeyle birlikte devletin çöplükleri özel şirketlerin çöplüğü haline getirilmek üzere tasfiye edilmektedir. Bu deşifreyonun Sosyal Hizmetler reform paketine denk gelmesi de bu bakımdan dikkate değerdir. Çürümüş, kokuşmuş bu kurumlar ıslah edilmelidir; öyleyse bu reform paketi oldukça yerindedir!...

Olayı bir konferansta olduğu gerekçesiyle İngiltere'deyken öğrenen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan yapmış olduğu açıklamalarla korudu ve yine doğru açıklamalar yaptı: "Benim bakanım kendi döneminin faturasını değil, geçmişin faturalarını mı ödeyecek?" Yaşanan şeyler bugüne kadar yaşananlardan farklı değildi. Hesabını şimdiki bakanın vermesini zorlamak tayip (ayıplama) edilmesi gereken bir davranıştır. Başbakan kadar Bakan Nimet Çubukçu da oturduğu koltuğun pislik içinde olduğunu biliyordu. Sadece Malatya'da değil diğer illerde de benzer olaylar sıklıkla yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Çürümüş devletin çürümüş kurumları bizleri şaşırtmıyor, asıl şaşırtan ise bunlara şaşıranlar. Başbakanın ve Nimet Çubukçu'nun tepkilerinin özeti budur. Bu haklı tepkinin ardındaki kendi çöplükleri ise mevcut çöplüğün üzerinde parlamaktadır, o kadar...

Bunlarla birlikte Başbakanın seviye-

siz eleştirilerini, tepkilerini ve önerilerini işittik. Tam da reform paketi öncesinde üstelik... Düzen borazanı basını "bakanana saldırıyor" diye eleştiren başbakan "facia"nın aydınlatılması sürecinde çözümler olarak "kızlar ve erkekler aynı yurtta olmaz", "bir tane kız yetiştirme yurdumuzda tüm çalışanlar erkekti. Ben geldikten sonra orada kadın görevliler de istihdam etmeye çalıştım" demeleriyle ayrı bir yer edindi seviyesizlik sıralamasında. Oysa yaşanan ne bir tecavüz olayıdır ne de kız ve erkeklerin kavgasıdır. Toplu halde, dayakla, kirli bir ortamda banyo yaptırılan çocukların cinsiyetlerini kafaya takmış başbakan hepsinin kız ya da erkek olduğu bir banyo ortamını mı tercih ediyor! Başbakanın bu dâhiyane ama çağın çok gerisinde kalmış önerisi büyük olasılıkla yeni paketin gündemi olacak ve dağ gibi bir sorun haremlik-selamlık tartışmasına heba edilecek. Bu tür saçmalıklarla oynamayı seven haşarı köşe yazarlarına bir oyuncak; her ne kadar sevimsiz olsa da onlar bunlarla oynamayı çok seviyorlar.

Bu yıl çocuk yurtları ve yuvalarda 478 taciz ve istismar davası açılmış. Bu sayı her yıl katlanarak artmaktadır. Bu ülkede her iki çocuktan birinin fiziksel

çocuğa tecavüz olmuş. Sorumlular cezalandırılmış ama basınla yapılan işbirliği sayesinde olay kamuoyuna yansımamış" deme aymazlığında bulunmuş. Böylesi bir açıklamayı yapan zihniyet sorunu cezalandırma yöntemleri ile yapılamayacağını kendisi de çok iyi bildiği halde, bu kadar kokusu çıkmış bir olayı halktan gizleme yöntemlerine kafa yorması ciddiyetinin somut göstergesidir.

Yine aynı bakanın "insanın bulunduğu her yerde şiddet ve istismar olmaktadır" şeklindeki açıklaması, devletçe uygulanan eğitim anlayışının bir realitesini sunmaktadır. Devletin olduğu her yerde terörün her türlü biçimini yaşayanlar bilsin ki hepimiz insanız! İnsanın olduğu yerde bunlar kaçınılmazdır... O halde ne diye "terörist" öldürmek, "teröriste" işkence yapmak suç olsun ki! O halde ne diye işkenceciler hesap versin ki! O halde ne diye dayakçı öğretmenler işlerinden edilsin ki!... Kışlaların despotları ne diye yargılsın ki! Kaçınılmazlığın nedeni bizatihi devletin kendisidir. Sürekli itilip kakılan azarlanan küfürle dayakla, işkence ile ceza ile terbiye edilenlerin yarın karşımıza potansiyel suçlu olarak çıkacağı kesindir.

Sahte duygusallık ortamlarını çocukları alet ederek kullananlar anne ve babası çöplükte ekmek toplayarak geçinenlere, bedenlerini satmak zorunda kalan annelerin arttığı bir ülkede asla çözüm olamazlar. Aileler geçim sıkıntısından çocuklarını satarken, cinnet krizleri geçiren babalar kurtuluşu intiharda ararken, "ben çocuğumu yuvadan alacağım, çalarım çırparım yavruma ben bakarım" diyenlerin sayısı artarken çürümüş

devlet örgütlenmesi olarak SHÇEK gibi kurumlardaki ehlileştirme yöntemlerinin sonuçlarını görmüş olmaktadır. Çözüm anlayışının zenginden, her türden gericiilikten, emperyalizm ve feodalizmden yana olduğunu gösteren faşist devletin "şefkatli kolları" her yerde, her şeyde olduğu gibi parası olanı sarıp sarmaladığını bu sefer de Sosyal Hizmetler Reformunda herkesçe görülecektir. Sınıf mücadelesinin sahası geniştir. Bütünlüklü bir kavrayış ve her somut meseledeki doğru politikalarla kitlelerin kendiliğinden öfkelerini, içgüdüsel başkaldırısını proleter sınıf bilinci ile geliştirmek gerekir. Özelleştirme politikalarının sözde başarıları ile kendilerini pazarlamaya devam edenlerin ipliğini pazara çıkarmak gerekir. Halk bunu beklemektedir. Bunu bilmek buna göre hareket etmeyi de beraberinde getirecektir.

Malatya'daki olaylar kamuoyuna yansıtıldığında İngiltere'de "Kültürel Çeşitlilik İçinde Kadının İnsan Hakları Konferansı" kapsamında incelemelerde bulunan Nimet Çubukçu olayla ilgili bakanlık ve savcılık müfettişlerince olayın sorgulandığını belirtip "İngiltere'de bir bakanla konuştum. Geçenlerde buradaki yuvada 12 yaşındaki bir

İşçi-köylü'den

DÜNYANIN "LANETLİLERİ" ŞEMDİNLİ'DEN, PARİS'E HAYKIRIYORLAR; "BİZ BURADAYIZ VE SAVAŞIYORUZ"

"Ucu nereye kadar giderse o kadar gideceğiz" sözü Şemdinli'deki "patlamanın" ardından değil, Susurluk "kazasının" hemen ertesinde dönemin Cumhurbaşkanı Demirel tarafından ifade edilmişti. Tarih yapraklarının 2005 Ekim ayını gösterdiği bugünlerde Şemdinli'nin ardından açıklama yapan dönemin başbakanı Erdoğan yaptığı açıklamada "Genelkurmay Başkanı ve Cumhurbaşkanı'yla görüşüm. Ortak karar verdik. Nereye kadar gidiyorsa oraya kadar gideceğiz" açıklamasında bulundu. **Diyarbakır, Van, Hakkari, İstanbul, Adana ve Türkiye'nin** daha birçok ilinde tutuşturulan ateşin sokaklardaki gücü bu ifadeleri kullanmayı zorunlu hale getirirse de egemenler açısından "gidilecek ucun" ne kadar olduğunu Susurluk'tan çok iyi biliyoruz.

Temmuz ayı başından itibaren Hakkari ve çevresinde 14 bombalama eylemi meydana gelmiş, devlet tarafından yapılan açıklamada olayların "PKK tarafından" yapıldığı iddia edilmiş, ancak yapılan bombalama eylemlerinin hiç biri Kongra-Gel tarafından sahiplenilmemiştir. **9 Kasım** günü Umut Kitapevi'nin bombalanması sırasında, halk saldırganların üzerine yürüyüp, çembere alınca patlamaların failleri açığa çıktı ve ortalık bir anda savaş görüntüleri ile dolmaya başladı. **Bir itirafçı, iki JİTEM mensubu halk tarafından yakalanarak devlete teslim edilirken**, kullanılan araçta açığa çıkan bilgi, doküman ve silahlar yani aracın JİTEM tarafından özel olarak görevlendirildiği belgeleri ile birlikte ortalığa daha bir dizi bilgi saçıldı. O güne kadar yapılan bombalama eylemlerinin üstü çizilmiş, hazırlanan uzun listenin devamı getirilmek üzere bir dizi kroki

ile birlikte ortaya "inkarı mümkün olmayan" gerçekler çıktı.

Olayın patlak vermesinin ardından, gelişen tepki ve yorumlar "Yeni Susurluklar" biçiminde ifade edilse de kimi çevreler tarafından "devlet bu kadar acemice bir çalışma tarzı içinde olabilir mi?" gibi sorular sorulmuş ve bir nevi "komplo" teorileri ve muğlak sorularla değerlendirme yapılmaya çalışılmıştır. Şemdinli'de açığa çıkan gerçeğin devletin mevcut örgütlenmesinden bağımsız yada bugüne kadar bilinmedik "olağanüstü" gelişmeler olmadığı bir gerçek. İtirafçıların halka karşı geliştirilen saldırılarda aktif bir şekilde kullanıldığı, bugüne kadar basına çıkan itirafçı ifadeleri ile "aydınlanan" olaylar devletin bilinmedik gerçeğinin dışında bir durum değil. Sadece Susurluk değil, akabinde gelişen süreçte irili ufaklı bir dizi "çete" açığa çıkmış ve hepsinde de "ucu nereye kadar"sa o kadar gidilmiştir; yani devletin en tepesine uzanan ilişkiler ağına.

Gelişen durumla ilgili basına açıklama yapan Erdoğan; "Hadise pek öyle iddia edildiği gibi lokal bir mesele benzemiyor. Arkasında bir anlayış bulunuyor. Bu anlayış ideolojik bir yapılanmaya da dayanıyor olabilir, bir grubun duygusal hareketi sonucu olarak ortaya çıkmış olabilir. Bulgular iyice netleşsin arkasındaki şey neyse onu kazımaya kararlıyız" diyor. Hatırlanacağı gibi Erdoğan birkaç ay önce de gazetecileri azarlayarak "her şeyi ideolojik düşünmeyin" uyarısında bulunmuştu. Meselenin faşist devlet yapılanması ile direkt bağlantılı olduğunu düşündüğümüzde ideolojik olması kadar doğal bir durum olmasa gerek. Açığa ne zaman bu tarzda "kirli çamaşırlar" dökülse devletin tüm me-

kanizmaları ile olan ilişki ve bağlantıları da çok geçmeden açığa çıkmamış mıdır? Bu anlamıyla da olayın komünistler tarafından "lokal" olarak değerlendirilmesi mümkün değildir. Olayı JİTEM-itirafçı ilişkisi ile açıklanmanın devletin bir bütün olarak bu mekanizma ve araçlardan oluştuğu gerçeğini gözardı etmek anlamına geleceği bir gerçektir.

Zira Susurluk olayının patlamasının ardından açığa çıkanlar karşısında dönemin başbakanı Tansu Çiller tarafından "şerefli" ilan edilip alınlarından öpülen katil sürülerinin bugün devletten aldıkları yetkiyle aynı katilliklerini sürdürdükleri bilinen bir gerçek değil mi? **Yaptığı 1000 operasyonu ülke kamuoyuna açıklamakla gurur duyan Mehmet Ağar'ın Susurluk'tan sonra adının bu olayla da anılır olması "tesadüfler" zinciri olmasa gerek.** Zira onların da Ağar'ın yardımlarına koşacaklarından emin olarak kendisini aramaları yine bizler açısından sürpriz bir durum olmasa gerek. Ve yine Çiller tarafından "fasa fiso işler bunlar" değerlendirmesi bugün Erdoğan'ın gösterdiği "kararlı" tutumundan özde bir farklılık içermemektedir. Çünkü sistemin bilinen ve teşhir olan bu yüzünün sahiplenilmesi "pervasızlığının" yanında, "olayın üstüne gitme" tutumu ile aynı pervasızlık gösterilmektedir.

Halkın sokağa taşan öfkesi ve açığa çıkanların yarattığı meşruluk ve üstü kapatılmayacak kadar açık olan gerçekler onları bu "kararlı" tutumu almaya zorunlu kılmaktadır. Diyarbakır'da barış mitingi için bir araya gelen 100 bin kişi "Şemdinli Halkı Yalnız değildir" sloganını atarken, olayın hemen akabinde yapılan saldırılar halkın sokaklardaki öfkesini dindirmeye yetmemiştir. Hakkari Belediye Başkanının yaptığı "sağduyu" açıklamasını dinlemeyen halk, polis noktalarını ateşe verip, sokakları barikatlı militan mücadele mevzisi haline getirirken devlet saldırmanın ve katletmenin ötesinde hiçbir şey yapamamıştır.

Açığa çıkan gerçekleri zor yoluyla bastıran devlet, bir anda ülkenin bir di-

zi bölgesini savaş ve cehennem alanına çeviren kitlenin gücü, biriken tepki ve öfkenin korkusu karşısında "olaylar diğer illere yayılabilir" uyarısında bulunarak, "gerekli önlemlerin" alınması ultimatomu çekilmiştir.

Bu gelişmelerin yaşandığı günlerde devletin "gizli yönetmeliği" Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB)'nin hükümetle Genelkurmaylık arasında yapılan MGK toplantısında uzlaşma sağlanarak yürürlüğe sokulması, "ordunun yönetimdeki etkinliğinin" artırılması tartışmalarını belli oranda dindirirse de JİTEM'in Şemdinli ile birlikte anılır olması, önümüzdeki günlerde yeni tartışmaların gündeme gelmesine neden olabilecektir. Bu durum belli kesimler tarafından ordunun yıpratılması olarak bir fırsat olarak değerlendirilebilecekken, diğer taraftan da gelişen tepkinin "bir yönetim ve irade boşluğu" yaratacağı "gerçeği" ordunun talebinin ne kadar "haklı" olduğu tartışmalarını da yaratabilir. Kuşkusuz bu durumu belli oranda etkileyecek olan devletin kendi içindeki çatışma ve çatlaklar, diğer bir ifadeyle dalaştır.

Ülkemizde T. Kürdistanı'nda tutuşan ateş, dünyanın diğer ucundaki "lanetliler" tarafından harlandırılmaktadır. **Paris'i savaş meydanına dönüştüren "kara lanetliler" yılların biriktirdiği tepki ve öfke ile karakollara ve polis noktalarına saldırmaktalar.** Fransız polisi "ele geçirilen şehirlerde" denetimi yeniden sağlamaya çalışırken, "gözü dönmüşler" olarak lanse edilen mülteciler tüm terör çıtırtınlığına rağmen 15 gündür Paris'te son türkülerini söyleme kararlığı ile eylemlerine devam ediyorlar. Şemdinli sokaklarında yanan, Paris'te harlanan ateşin yarattığı sıcaklık cehennemin sıcaklığından daha yüksek gibi görünüyor. Gelişmeler bu ateşin gerek ülkemiz topraklarında, gerekse de dünyanın daha birçok bölgesinde tutuşacağına çok güçlü sinyallerini veriyor. Ya dünyanın "lanetlilerinin" bu ateşinin içinde yer alıp bir avuç kan emiciyi bu ateşte yakacağız ya da dışında kalıp kendimiz kül olacağız.

"Telekom'da özelleştirmeye geçit yok!"

Telekom'da örgütlü sendikalar ve Türk Telekom çalışanları **11 Kasım'da** tüm Türkiye'de sokaklara çıkarak "Telekom'u sattırmayacağız" sloganını haykurdular.

Haber-Sen 8-9 No'lu şubeler, Birlik Haber-Sen ve Türk Haber-Sen şubelerine üye Telekom çalışanları 11 Kasım'da 1 saatlik iş bırakma eylemi yaparak **Gayrettepe Telekom** önünde toplandı. Üç sendika adına açıklama yapan Türk Haber-Sen İstanbul Şube Başkanı **Ahmet Kurt**, Türkiye'nin en kârlı kurumu olan Telekom'un sermayeye peşkeş çekilmesine izin vermeyeceklerini söyledi.

Ülkenin dört bir yanında işyerlerini

terk etmeyerek direniş merkezi haline getireceklerini de söyleyen Kurt, sonuç alınmadığı takdirde Başbakan'ın Bush'la görüştüğü kırmızı hat da dahil olmak üzere haberleşmeyi durduracaklarını belirtti. Basın açıklamasının ardından "Özelleştirmeye geçit vermeyeceğiz" yazılı siyah çelengi AKP il örgütü önüne bırakmak için yürümek isteyen kitlenin önü Çevik Kuvvet tarafından kesildi. Polislerle yapılan görüşmelerden olumlu cevap çıkana kadar buldukları yerde oturma eylemi yapan Telekom çalışanları, sloganlarla uzun bir bekleyişin ardından Mecidiyeköy'e kadar yürüdü. Buradan araçlarla AKP il örgütü önüne gidildi.

Piyalepaşa Bulvarı'nda da yürüyüş yapan kitle "Hükümet istifa", "Gün gelecek devran dönecek işbirlikçi hainler hesap verecek", "Zafer direnen emekçinin olacak" vb. sloganlarla il örgütüne geldiler. **Yurtsever Cephe Kağıthane İnişiyatifi'nin** de destek verdiği açıklamada konuşan Ahmet Kurt, Telekom gibi kârlı kuruluşları emperyalizmin kanlı sermayesine peşkeş çeken işbirlikçilerden dün olduğu gibi bugün de

hesap sorulacağını söyleyerek hükümeti yeniden uyardı. Eylem siyah çelenginin bırakılmasıyla sona erdi. (İstanbul)

Dünyanın Çatısında Devrim: NEPAL'DE HALK İKTİDARI

Son olarak, Nepal'de ortaya çıkan yeni devlet, ancak ve ancak proleter devrim bilimini savunup, uygulayıp geliştirmekle korunup geliştirilebilir. Bu nedenle, "21. Yüzyılda Demokrasinin Gelişimi" yeni devlette yol gösterici ilke olmalıdır. Nepal'deki Everest Dağı'na, dünyanın en yüksek tepesine kızıl bayrağı dikmek istiyorsak, diğer devrimci komünist hareketler ve Uluslararası Komünist Hareket de bize bu konuda, yani proleter devrim bilimini savunup, uygulayıp geliştirmekte yardımcı olmalıdır.

NEPAL'DE TOPRAK ESASINA DAYALI BÖLGE VE ALANLAR

Halk Komiteleri'nin faaliyet gösterdiği alanlarda örgütlenme, ilçe, köy ve mezra düzeylerine ayrılmıştır. Komite-lerin çoğu atanmışsa da bazıları seçimle işbaşına gelmiştir. Mevcut eğilim seçimle gelen komitelerin sayısını artırmak yönündedir. Halk İktidarının çalışmalarını güçlendirmek, merkezileştirmek ve birleştirmek amacıyla, mezra düzeyindeki halk komitelerinin bazıları Örnek Köyler oluşturmak üzere birleştirilmiştir. Genelde bu komitelerin hemen hemen tüm üyeleri, parti, kitle örgütleri ya da milis güçlerinde örgütlenmiş hane halklarıdır ve Halk Savaşının güçlü bir kalesini oluştururlar. Bu örnek köylerde, Dalitlere (Nepal toplumsal hiyerarşisinde en altta yer alan, parya kastlarının üyeleri ç.n.) ve kadınlara özel temsil hakları tanınmıştır. Kadınlara mirasta hak eşitliği sağlanmış ve Dalitlerin dışlanması yasaklanmıştır. Kurtarılmış bölgelerde okullar faaliyettedir ve öğrenciler kendi anadillerinde NKP(Maoist)'in eğitim bölümünce hazırlanan yeni kitaplardan ders görmektedir. Bugün ülke boyunca üs bölgelerinde değişik gelişme düzeyinde çok sayıda komün ve tarım kooperatifi faaliyettedir.

Ülke çapında halk iktidarının böyle hızlı yayılıp güçlenmesinin nedenlerinden birinin, NKP(Maoist)'in legal cephesiyken halk savaşının başlamasıyla birlikte illegale geçen Birleşik Halk Cephesi'nce (BHC) ortamın hazırlanmış bulunması olduğunu belirtmek gerekir. BHC, illegaliteye geçmeden önce, monarşik parlamenter sistem içinde (hem parlamento içinde hem de dışında) Yeni Demokratik Devrimin savunmasını ve propagandasını yapabileceği olanağı bulmuştu. Bu dönemde ülke çapında oluşturduğu örgütlenme, halk savaşının başlamasından sonra yerel BHC organlarının halk komitelerine dönüşmesinin şartlarını hazırlamıştır (3).

ÜS ALANLARINDA HALK İKTİDARININ ŞU ANKİ DURUMU

Bu makalede, bütün ülkeyi kapsayan (Batı, Orta ve Doğu) üç komuta alanından birisi, yani Orta Komutanlık üzerinde yoğunlaşılıyor. Bunun nedeni Halk Savaşının en güçlü etkisinin bu bölgede hissedilmesidir. Orta komuta alanı iki alt-bölge komutasına ayrılmıştır: Gandak ve Özel alt-bölge.

Özel alt-bölge içinde, Magarat özerk

bölgesi bünyesinde yer alan Rolpa, Rukum ve Salyan'dan oluşan bütün ilçeler temel üs alanları olarak örgütlenmiştir. Bu alanlardan Rolpa'daki ana üs alanı öbürlerine göre daha eski, daha istikrarlı ve daha güçlüdür. Gandak alt bölgesinde ise Kuzey Gandak'taki Tamuwan özerk bölgesindeki ikincil üs alanlarıyla, Magarat özerk bölgesindeki (Özel alt-bölgeye girmeye) ikincil üs alanları yer almaktadır. Bu alt-bölgedeki üs alanları Özel alt-bölgeye göre daha istikrarsız durumdadır.

Temel üs alanlarıyla ikincil üs alanları arasında kalan alanlarda, eski devletin imha edilmesiyle doğan boşluk, çekirdek halindeki halk komitelerince doldurulmaktadır. Ülkenin diğer bölümlerini kapsayan diğer iki komuta alanında da bazı farklılıklarla benzer bir durum geçerlidir. Başkent Katmandu ile il merkezleri hala eski devletin denetimi altındadır, ama bunları çevreleyen yeni devletler, sık sık başkenti felce uğratan genel ya da yerel grevler ve boykotlar yoluyla güçlerini eski devletin denetlediği alanlarda da hissettirebilmektedir.

Yeni devletin çalışma biçiminin esası olarak işlev gören Ortak Asgari Politika ve Birleşik Devrimci Halk Meclisi'nin programının kabulüyle, özellikle yukarıda adları geçen üs alanları, örgütlü ve sistematik bir şekil almaya başlamıştır.

HALK İKTİDARININ ÇEŞİTLİ UNSURLARI

Eski devletin çöküşünün ve yeni bir devletin doğuşunun ilk işaretleri hukukta görülür. Hareketli ve yerel temeldeki halk mahkemeleri kısa süre içinde eski resmi mahkeme sisteminin yerini aldı. Halk mahkemeleri sistemi öylesine halk desteği buldu ki yeni devletin otoritesini kabul etmeye o kadar istekli olmayanlar bile, halk mahkemelerinin hükümlerini kabul etmektedir.

Ülke çapında hukuk ve yasanın işleyişinin düzenlemek ve sistemleştirmek için 2003 yılında ilan edilen Nepal Halk Cumhuriyeti Kamu Yasası temel alınmaktadır. Bu yıl içinde, Özel alt-bölgeye bağlı 11 idari bölgenin her birinden bir erkek ve bir kadın üye gezici halk mahkemelerinde görevlendirilmek üzere eğitime tabi tutulmuştur.

Benzer şekilde, mahkumları yararlı vatandaşlar haline getirmek için bir açık cezaevi sistemi geliştirilmiştir. Ne var ki bu alanda bilinçli ve uzman işgücü eksikliği hissedilmektedir, Partinin ve halk

komitelerinin artık görece serbest çalışma ve adalet sisteminin günlük işleyişini düzenleme olanağına kavuşmuş olmalarına rağmen, hala adaleti bu işle ilgili özel organlara bırakmak yerine doğrudan doğruya parti ya da halk komitelerinin eliyle yerine getirme eğilimleri hakimdir. Üs alanlarının gelişmesi ve güçlenmesiyle örgütlü bir adli sistemin geliştirilmesine duyulan ihtiyaç artmaktadır. Adli sistemin hızlı ve etkin işlemesi yeni devlete kitlelerin güvenini artıracak ve böylece onu güçlendirecektir. Böyle bir sistem Uzun Süreli Halk Savaşı'nın ihtiyaçları doğrultusunda halkın dönüştürülmesine de yardımcı olacaktır. Ayrıca, NKP(Maoist)'in Birleşmiş Milletler ve diğer uluslararası zeminlerde Nepal halkının askeri-faşist eski devlet yerine halk iktidarınca temsil edilmesi için yaptığı talep de, etkin ve bilimsel bir adli örgütlenmenin varlığında daha büyük bir meşruiyet kazanacaktır.

Atanmış organlar şeklindeki halk komiteleri polis karakollarının yıkılması ve eski devlet aygıtının dağıtılmasıyla oluşan iktidar boşluğunu doldurmak için ortaya çıktı. Ancak, daha güvenli bir aşamada bu komitelerin atama değil seçimle oluşturulmasına başlanabildi. Bugün, yukarıda anlatıldığı gibi, merkezi düzeyde Birleşik Devrimci Halk Meclisi bulunmaktadır; onun altında, bölgesel düzeyde ulusal ya da toprak esasına dayalı çeşitli özerk bölge yönetimleri yer almaktadır; özerk bölgelerin altında ise köy ya da mahalle birlikleri vardır. Bütün bu düzeylerde halk temsiline dayalı yönetim organları ve halk meclisleri faaliyet göstermektedir. İl merkezleri ve anayollar dışında, ülke yeni devletin denetimi altındadır. Üs alanlarında, halk komiteleri görece daha güçlü, birleşik ve merkezileşmiş bir yönetim biçimi haline gelmiştir. Buna karşılık, ara bölgelerde halk komiteleri henüz güçlerini pekiştirememiştir, buralarda eski devletin ara sıra yaptığı müdahaleler, bazen ikili bir iktidar durumunun var olduğu izlenimini vermektedir. Halk komitelerinin parti komitelerinden farklı organlar olduğu gerçeğinin kadrolar ve kitleler arasında kavranması için çaba göstermeye devam edilmelidir. Ancak böylelikle daha etkili ve yerel olarak hesap sorulabilen bir yeni devlet iktidarı oturtulabilir ve halk komiteleri bağımsız davranabilmek için

gerekli otoriteyi kazanabilir. Bu yüzden, kitlelerin denetimi, gözetimi ve gereğinde müdahalesi temelinde çalışmalarını için, mümkün olan her yerde halk komiteleri için düzenli seçimler yapılmalıdır.

Ayrı bir organ biçiminde bir kamu yönetimi henüz şekillenmemiştir. Halk komitelerinin yetkilileri idari görevleri de kendileri yerine getirmektedir. Mücadele geliştikçe, ayrı idari personel, resmi yardımcılar ve özel idari komisyonlar ortaya çıkmaya başlamıştır. Birçok durumda, idari tıkanıkları aşmak için fiili komisyonlar ya da komiteler ortaya çıkmaktadır. Savaş harcamalarının artmasıyla, harcamaların muhasebesini tutan düzenli bir kayıt sistemi ortaya çıkmıştır. İdari işlerin en görünürü, bölgeler arasındaki iletişimin sürmesi için gezici birimler halinde çalışan posta kurye sistemidir. Ayrı bir idari organın yokluğunda, halk komitelerinin görevlilerine temel nitelikte idari bir eğitim verilmektedir. Bununla birlikte, üs alanlarında, halk komitelerini asıl işleri olan kitle çalışmasına yoğunlaşabilmek üzere rutin işlerden kurtaracak ayrı bir idari organın geliştirilmesine ihtiyaç duyulmaktadır.

HALKIN GÜVENLİĞİ

Milisler biçiminde faaliyet gösteren Halk Güvenliği'nin başlıca işlevlerinden biri üs alanlarının ve çeşitli düzeylerdeki halk komitelerinin güvenliğini sağlamak, bir başka deyişle Halk Savaşı'nın kazanımlarını halk düzeyinde savunmaktır. Halk Kurtuluş Ordusu'nun (HKO) aday üyeleri statüsündeki milisler yarım zamanlı ve tam zamanlı milisler olarak ikiye ayrılmaktadır. Yani, Halk Güvenliği'nin işlevlerinden biri de HKO'ya asker sağlamaktır. Bu yüzden, bütün yerel ve ulusal özerk bölgelere, kendi alanlarında kendi milis güçlerini kurma hakkı verilmiştir. Milisler, büyük hareketlere HKO'nun destek gücü olarak katılırlar. Bundan başka, kendi bölgelerinde düzenlenen merkezi ya da yerel programların korunmasını sağlar, ayrıca lojistik destek verirler. Büyük askeri hareketlerde yaralanan HKO üyelerine güvenli bölgelerde koruma sağlamak da milislerin görevleri arasındadır. Bundan başka, yerel halka temel savunma eğitimi vermekle de sorumludurlar.

EKONOMİK YAPI VE FİZİKİ ALTYAPIDA SAĞLANAN GELİŞME

Halk Savaşı'nın halkın iktidarını da kapsayan sosyo-politik başarıları ancak yeni bir ekonomik temelin inşasıyla sürdürülebilir. Nepal gibi, devletin, üretimin, pazarların ve toplumsal kurumların, son iki buçuk yüzyılı kapsayan ve Marks'ın Hegelci "soğurma (subsumption)" terimiyle, Mao'nun "yarı-sömürge" ve "yarı feodal" terimleriyle tanımladığı bir süreç sonunda, küresel kapitalizmin kendi ihtiyaçları doğrultusunda çarpıtılıp şekillendirildiği bir ülkede, **Yeni Demokratik Devrim'in** hedefi Komünist Parti yönetiminde sosyalist yönelimli bir ulusal kapitalist ekonomik sistem geliştirmektir. Yeni iktidar, doğru bir tarzda, önceliği tarım sektörüne vermiştir. Sanayinin yeniden gelişmesi ancak tarım sektörü üzerinde gerçekleşebilir. Bu konuda, Nepal'de küçük sanayinin gelişmesinin 1920'lerde sektöre uğradığını ve 1990'larda Dünya Bankası'nın dayatmasıyla geri kalanların da darmadağın edildiğini hatırlatmak gerekir.

Yeni iktidarın tarım politikası bölgesel farklılıklara göre farklılık göstermektedir. Tepelik bölgelerde küçük toprak sahipliğinin yaygın olması nedeniyle kooperatif çiftçiliğe ağırlık verilirken, Terai bölgesinde feodal ağaların elinden alınan büyük toprakların ezilen kitlelere dağıtılmasına öncelik tanındı. Devrimin önünden kaçan karşı devrimciler, tefeciler ve düzenbaz devlet görevlileri daha önce gasp ettikleri kamusal toprakları arkada bıraktılar. Bu verimli araziler örnek çiftliklere dönüştürülerek ıslah edilmiş tohumlarla üretime geçildi. Buralarda üretilen ürünlerin satılmasıyla yerel halka gelir sağlanırken, ürün çeşitliliğini artırmak ve halkın beslenme alışkanlıklarını değiştirmek üzere yeni sebze ve tahıl türlerinin ekimi de yapıldı. Fiziki altyapının, pek çok küçük ölçekli sulama, hidro-elektrik, su değirmeni ve yol şebekelerinin inşa edilerek geliştirilmesiyle tarımsal üretim desteklendi (4). Orman koruma güçlerinin kurulmasıyla birlikte geniş orman alanlarının ve su kaynaklarının koruma altına alınması, taşkınları önlemek için engelleyici barajların yapılması, o zamana dek öylesine yaygın olan ormanlara yönelik yıkımı durdurmakla kalmayıp, orman niteliğini yitirmiş alanların yeniden ormana kazanılmasına da yardımcı oldu. Orman yağmacılığına karşı cemaat temelli denetimin en çarpıcı örneği, Rolpa'daki temel üs alanındaki tehlike altındaki **Thawang** köyündeki **Jaljala** ormanının kurtarılmasında görüldü. Rolpa ve Rukum bölgelerinde faaliyetteki üç komün, kooperatif tarımın başarılı bir örneğini vermektedir. Temel üs bölgelerinde tarımsal iş merkezleştirilmiştir ve tarım uzmanları gerek çiftçilere gerek parti kadrolarına bilimsel tarım kursları vermektedir. Ne var ki bu örnek tarım merkezlerini gerici ordunun askeri operasyonlarına karşı korumak zor bir iştir. **Zelwang** komününde birçok ev, ordunun operasyonlarında yakılmıştır. Ama her şeye rağmen, temel üs alanlarında yiyecek, pamuk, şal, dokuma, sa-

bun, mum, kağıt ve dericilik sanayileri gelişmektedir. Bu iş kolları esas olarak partinin, halk ordusunun ve halk komitelerinin ihtiyacını karşılamaktadır. Ne var ki, çoğu **Hindistan'dan** ithal edilen hammaddeleri temin etmekte hala problemler yaşanmaktadır. Aynı şekilde yüksek kaliteli ürünleri ekonomik bir şekilde üretebilmek konusunda da sıkıntılar sürmektedir.

Temel üs alanlarında maliye, ticaret ve gelir getirici faaliyetler için pek çok tüketici temelli dükkan kurulmuştur, bunlar arasında çeşitli kitle örgütleri ve halk komiteleri tarafından işletilen lokantalar da bulunmaktadır. Ekonomik hayatı bir düzene sokmak için yeni iktidarın vergilendirme çalışmaları sürmektedir. Bankacılık konusunda, Rolpa, Rukum ve Salyan'dan toplanan hisselerle dayanan ilkel bir gezici banka kurulmuştur. Şu an sadece Rolpa'da 1 milyon rupisi Thawang, 400 bin rupisi ve 100-150 bin rupisi Kureli bölgelerine ait belli miktarda mevduat toplanmış ve yüzde 13 faizle işletilmektedir. Güvenlik sorunu yüzünden bir bankacılık sistemi kurmak ve işletmek zordur. Ayrıca, deneyim eksikliği yüzünden halkın ihtiyaçlarını temel alan bir bankacılık sistemini profesyonel bir tarzda yürütmek de güçtür. Bu nedenle kurtarılmış bölgelerdeki bankalar henüz en ilkel biçimde hizmet vermektedir.

Gezici halk mahkemelerinin kurulmasıyla fiziki altyapı inşaatları hız kazandı. **Çeşitli kitle örgütleri, HKO ve halk komitelerince üstlenilen kamusal projelerle yaya ve atlı yolları, sulama sistemleri, değirmenler, yeni okul binaları, kreşler ve benzeri kamusal binalar inşa edildi.** Bu seferberliklerle köy yolları yapıldı, sulama havuzları, akaçlama arkları kazıldı, yakılıp yıkılan evler yeniden inşa edildi. Bu çalışmalar, yeni devletin halkın enerji ve yeteneğini harekete geçirmekte ne denli başarılı olduğunu kanıtladı. Daha geçenlerde Rolpa ilinde, Dahavan ile Chunvang ve Thawang merkezlerini birbirine bağlayan 91 kilometrelik bir motorlu araç yolu inşa edilmiştir. Bu eser, sadece eski devleti yıkmakla kalmayıp yeni bir devleti de kurma yeteneğinde, sorumluluk sahibi ve olgun bir parti olarak **Maoist Parti'nin** imajını güçlendirmiştir.

HALK SAĞLIĞI, EĞİTİM VE KÜLTÜR İŞLERİ

Halk Kurtuluş Ordusu savaşçılarınin tedavisi için askeri sıhhiye olarak kurulan devrimci sağlık ekibi, hızla sivil halka da hizmet vermeye başladı. Sağlık ekibi **Halk Savaşı'nın** boyutlarının büyümesine paralel gelişmesini sürdürmektedir. Bugün, açık kırıklarla baş ve mide yaralanmaları dışında hemen hemen bütün tedaviler HKO sağlık ekiplerince yapılabilmektedir. Yeni iktidar tıp kuruluşlarının işleyiş biçimini ve kamu sağlığı hizmetlerini düzenleyen bir yönerge ya-

yımlayarak tıp kuruluşlarının kamu sağlığını koruma ve geliştirme yönünde çalışmalarını karara bağlamıştır. Harekete katılan deneyimli sağlık uzmanlarının gözetiminde verilen sağlık eğitimiyle değişik eğitim ve uzmanlık düzeylerinde sağlık görevlileri yetiştirilmektedir. Bu şekilde yetiştirilen sağlık görevlileri pratik yaparak becerilerini hızla geliştirme olanağı bulmaktadır. Gezici sağlık ekiplerini bölgelerindeki halkla yakın ilişki içinde sağlık hizmetleri verdiği gibi, asker ve sivil savaş yaralıları da başarıyla tedavi etmektedir. Bu gezgin ekipler, kentlerin dışında kırsal kesimlerde zaten erişilmesi mümkün olmayan geleneksel hastane ve kliniklerden çok daha etkili hizmet vermektedir.

Ne var ki, sağlık alanında da, özellikle cerrahi ve diğer dallarda uzmanlaşmış hekimler olmak üzere yetişmiş işgücü eksikliği hissedilmektedir. Eski devletin emrindeki sağlık kuruluşlarına yeni hükümet tarafından yeni bir düzenleme getirilmiş ve halkın hizmetinde çalışmak üzere uymakla yükümlü oldukları çalışma kuralları anlatılmıştır. Aynı şekilde, eski devlet zamanında kurulan geleneksel sağlık kuruluşları ellerindeki malzeme ve ekipmanın belli bir yüzdesini yeni devletin oluşturduğu sağlık ekiplerine bağışlamakla yükümlü tutulmuştur.

Eğitim alanında Halk Savaşı, mevcut okullara doğrudan müdahale ederek yeni eğitim kitapları çıkarmış ve anadilde eğitimi zorunlu kılmıştır. Özellikle örnek köylerde olmak üzere bazı yerlerde yeni devlet tarafından yeni okullar açılmıştır. Birinci sınıftan üçüncü sınıfa kadar olan eğitim müfredatı

belirlenmiş ve bu müfredata uygun ders kitabı ve eğitim malzemeleri temin edilmiş, dördüncü sınıftan onuncu sınıfa kadar olan sınıflarda verilecek sosyal bilim eğitimi için müfredat hazırlığı devam etmektedir. Aynı şekilde, 2004 yılında **Yeni Halk Eğitimi:** Temel Müfredat Öğretmen Eğitim Kılavuzu tamamlanmış, Rolpa'daki yeni okullarda eğitim veren 31 öğretmenden oluşan ilk

gruba burada belirlenen ilkeler doğrultusunda eğitim verilmeye başlanmıştır. Bütün temel üs alanlarında özel okullar bütünüyle yasaklanmıştır.

Temel üs alanlarının çevresindeki genişleme alanlarında ise, temel üs alanlardakinin aksine, mevcut okullara sınırlı bir müdahale politikası benimsenmiş ve bu bölgelerdeki öğretmenlerden öğrencilerine eski rejimin işine yarayacak hiçbir şey öğretmemeleri istenmiştir. **Buradaki okullarda öğrencilere krallığı öven milli marşın söylenmesi yasaklanmış, milli marşın yerine enternasyonel ve başka şarkılar konmuştur.** Özel okullara iyi gözle bakılmadığı ihsas edilmiştir. Kent ve ilçe merkezlerinde kamu okullarının kaynak ve imkanlarının artırılması için olduğu kadar özel okulların ücretlerinin azaltılması içinde mücadele edilmektedir. Ancak, eğitim alanında da nitelikli öğretmen bulmakta sıkıntı çekilmektedir.

Uzun Süreli **Halk Savaşı'nın** önemli bir özelliği halkın devrimci dönüşümü olduğundan, eski feodal kültürün yıkılıp yerine ilerici bir kültürün konulması süreci devam etmektedir. **Özellikle temel üs alanlarında 8 Mart, Halk Savaşı'nın Başlangıç Günü, Şehitler Haftası gibi yeni bayram ve özel günler kutlanmaktadır.** Çocuk evliliği, çok eşlilik, insanları ağır borç yükü altına sokan teferruatlı doğum günü, düğün ve ölüm törenleri gibi eski uygulamalar yavaş yavaş yerlerini yetişkin yaşta (kadınlar için yirmi, erkekler için yirmi iki) aşk evliliği, tek eşlilik ve daha sade ve masrafsız özel gün törenleri gibi yeni uygulamalara bırakmaktadır. Benzer şekilde, kadınların kötü muamele görmesine ve ailelerin yoksulluğa düşmesine yol açan içki tüketimi denetim altına alınmıştır. Ulusal, yerel ve yöresel düzeylerde uygulanan içki boykotları içki tüketimini caydırmaya yardımcı olmuştur. Üs alanlarında bireysel düzeyde sınırlı bir içki tüketimine izin verilmektedir (**çünkü Magar kültüründe içkinin önemli bir yeri vardır**) buradaki kıstas, içkinin çevreye rahatsızlık verilmeden içilmesidir. Üs alanlarında ithal içkiler tümüyle yasaklanmış, yerli içki kullanımına izin verilmektedir. Kentsel alanlarda kadını metalaştırılan güzellik yarışmalarının yasaklanması yönünde kampanya yürütülmektedir. Bu yarışmalara katılmaya niyetlenenlere, katılmamaları eğer yanılıp da katılmışlarsa bile unvan kabul etmemeleri yönünde çağrılar yapılmaktadır. Aynı şekilde, sabotaj tehdidiyle masaj salonlarında, bar ve restoranlarda kadınların cinsel sömürsü engellenmeye çalışılmaktadır. **Eski feodal şarkı, dans ve piyeslerin yerine ilerici içerikli şarkı, dans ve piyesler yaygınlaştırılmaktadır.** Batıl itikada dayalı fal, büyü gibi adetlere karşı mücadele verilmektedir. Bütün her yerde cemaat katılımlı projeler desteklenmektedir. Bu durum özellikle kooperatif tarım hareketinde, ot toplamak, çiftçilik ve hayvancılıkta imece usulü çalışmanın desteklenmesinde kendini göstermektedir. Çeşitli fırsatlarla girilen temizlik seferberlikleriyle insanlarda çevre sağlığı bilinci geliştirilmektedir.

Güvenlik görevlerinden başka, kamusal inşaat işlerinde de üretim gücü olarak görev alırlar. Milisler, boş zamanlarında da örgütçü olarak iş görürler.

Milisler sadece temel askeri eğitimden geçtiklerinden, gerici güçlerin kapsamlı saldırılarına karşı bölgelerini tümüyle koruma yeteneğine sahip değildir. Bununla birlikte, düşmanın küçük çaplı hareketlarına karşı yerel halkın desteğiyle etkili bir savunma örgütleri.

SOSYAL HAKLAR VE REFAH

Şehit Aileleri, Savaş Kurbanları Aileleri, Halk Ordusu Aileleri ve Kadro Aileleri gibi çeşitli yeni örgütlenmelerle devrim için fedakarlıklara katılanların ailelerinin ihtiyaçları karşılanmaya çalışılmaktadır. Bu örgütlenmeler yeni devletin etkin katılımcıları olmak üzere oluşturulmuştur. Şehitlerin, profesyonel devrimcilerin ve yoksul kitlelerin çocuklarının bakımı için birçok sağlık merkezi, yurt ve kreş kurulmuştur. Halk iktidarını güçlendirmek için temel üs bölgelerinde birçok örnek köy kurulmuştur. **Kadınların kurtuluşu yönünde, köylü kadınlara mirasta eşit pay hakkı tanınmış, aynı şekilde kadınların yeni devletin temsili organlarına eşit katılımını (yüzde 50) güvenceye almak için özel uygulamalar geliştirilmiştir.** Benzer biçimde Dalitlerin de yeni devlette nüfustaki ağırlıklarına eşit biçimde (yüzde 20) temsil edilmesinin mekanizmaları geliştirilmiştir. Bu örnek köylerde yaşayan ailelerin her üyesi şu ya da bu kitle örgütünde görev almakta ve böylece Halk Savaşı için sağlam bir mevzi oluşturmaktadır. Sosyal refah ve değişim konusunda cumhuriyetçi Nepal Radyosu'nun oynadığı rol belirtilmeden geçilmeyecek kadar önemlidir. Yeni kültürel ve toplumsal düzenlemeler radyo aracılığıyla duyurulmakta ve yayılmaktadır. **Babalara kızlarına eşit mülkiyet hakkı vermelerini, kızların süslü, gösterişçi giysiler yerine, pratik ve kamu hayatına ve çalışmaya elverişli giysiler giymelerini, hareketlerini engelleyen uzun saç yerine yaşamı kolaylaştıran kısa saç modellerini benimsemeleri gibi yönerge ve öğütler, radyonun günlük yayınlarının bir parçasıdır.** Aynı şekilde Dalitlere karşı kötü muamele ve ayrımcılığa karşı uyarılar da radyo tarafından en ücra köylere dek taşınmaktadır. Cumhuriyetçi radyoyu dinlemek Nepal kırsalında bir yaşam biçimi haline gelmiştir.

BAŞARILAR, GÜÇLÜKLER VE OLANAKLAR

Şimdi gururla söyleyebiliriz ki, bir zamanların dünya haritasında yeri bile neredeyse bilinmeyen küçük, gözden irak, arkaik, monarşik ülkesi Nepal, bugün sadece bölgenin değil, **Atlas Okyanusu'ndan Büyük Okyanus'a** bütün dünyanın dikkatlerini üzerine toplayan bir ilgi odağı olmuştur. Birleşmiş Milletler yetkilileri sık sık Nepal'e gelmektedir. Bütün bunlar sadece isyanın gücü sayesinde sağlanmamıştır. Önemli olan, bu isyanın yeni bir devlet sistemi; dine

değil bilime, borç ve kölelik ilişkilerine değil yurttaş sorumluluğuna, kapalı ve dar görüşlü eski düşüncelere değil evrensel bir bakış açısına, kadınların, Dalitlerin, etnik grupların ve bölgelerin ezilmesine değil kurtuluşuna dayanan yeni bir hayat tarzı getirmiş olmasıdır. Ve bütün bunlar, gelişmiş ülkeler denen parçası da dahil dünyanın öbür bölgelerinde hiçe sayılan, ezilen, itilip kakılan **"dünyanın lanetlileri"** tarafından gerçekleştirilmiştir. **Halk Savaşı ezilenlerin yaratıcılığını ve enerjisini serbest bırakmış, onları sorumluluk taşıyan yeni yöneticiler haline getirmiştir.** Bunu yapabilmıştır, çünkü ezilenler, insanlığın üretici gücünü temsil eden çoğunluğa aittir, ezilenler bireysel birikim için değil kolektif yarar için çalışırlar ve insanı gerçekten toplumsal kılan da budur. Nepal'de yeni ortaya çıkan devlet, politikanın eksenini Katmandu'dan kırlara kaydırmıştır. Bugün artık, eski devleti oluşturan kişiler ve çıkar grupları, parlamentoda temsil edilen partiler de dahil, kendilerini uzun süredir ihmal edilen sorunları gündeme almak zorunda hissetmektedir. **Halk Savaşı, Nepal'de eski devletin, şu sözde demokratik devletlerde hala varlığını sürdüren feodal güç tabanını yerle bir etmiştir.** Ne var ki, bugün karşılaştığı meydan okuma, proletarya partisinin önderliği altında, sosyalist yönelimli bir ulusal kapitalist ekonomik temel oluşturma görevidir. Ama ne olursa olsun, Nepal Devrimi dünyanın emekçi sınıfları arasında umut tohumları ekmiş, başka bir dünyanın mümkün olduğunu, tarihin sonunun gelmediğini göstermiştir. Egemen sınıfın propagandacılarının hüsnü kuruntuları ne olursa olsun, halk mücadele ettiği sürece tarihin sonu gelmez.

NESNEL GERÇEKLİKTE İÇSEL ÇELİŞKİLER BULUNUR

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP) verilerine göre Nepal dünyanın en yoksul ikinci ülkesiyse de, bu ülkede dünyanın en çok ezilmiş kitleleri geri bir politik sistemi başlarından atmak için dünyanın en gelişmiş bilimsel ideolojisini uygulamaktadır. Bu yüzden, hem parti içinde, hem dışında, öznel gayretlerle nesnel gerçekler arasındaki karşılıktan kaynaklanan çelişkiler olacaktır. Bir başka çelişki, ülkenin büyük bölümünün Maoistlerin elinde olmasına rağmen, merkezi devlet iktidarının Katmandu'da yoğunlaşmış olarak eski devletin elinde kalmayı sürdürmesidir. Bunun sonucunda yeni devlet, henüz tam tutarlı bir şekil alamamıştır.

NKP(Maoist) tarafından yönetilen yeni devlet içinde bile, politik ve teknik nitelikte pek çok yetersizlik bulunmaktadır. Çoğu kez askeri zaferler, politik sonucuna, yani üs alanlarının ya da mevcut halk iktidarının güçlenip genişlemesine götürülememektedir. Bu durum, uzun vadede askeri bir zihniyetin güçlenmesine ve partinin kitlelerden yalıtılmasına yol açabilir. Bundan başka, özellikle eski alışkanlıkların yerine yenilerini geçirme konusunda, sonuç almak için ikna yöntemlerinden çok kuvvet kullanmaya güvenen halk komitele-

rinin aşırılıklarından doğan bazı sorunlara da hala rastlanmaktadır. Parti ile halk komitelerinin yetki ve işlev alanlarının açık bir şekilde ayrılması ve belirlenmesi halk komitelerine daha fazla iktidar verecek ve olgunlaşmalarına yardımcı olacaktır. Birçok bölgede, henüz idari ve hukuki davranış birliği sağlanmamıştır. **Halk Savaşı'nın** uzun vadeli bir strateji olduğunu dikkate alırsak, enerjileri sonuçsuz yere birçok alana dağıtmaktansa varolan bilgi ve beceri birikimini birleştirip merkezileştirmenin önemini gözden kaçıramayız. Burada bir de kitleleri yeni devlette yeterince temsil edilmelerini sağlamadan Parti programlarına ve toplantılarına sürüklenmenin tehlikesine dikkat etmeliyiz. Böyle bir durum kitlelerin yabancılaşmasına yol açabilir. Bunu önlemek için, mümkün olan her yerde halk komitelerinin düzenli seçimlerle oluşması sağlanmalıdır. Bu, kitlelerin denetim, gözetim ve müdahalesinin önünü açarak yeni devletteki bürokratlaşma eğilimlerine de set çekecektir.

Son olarak, **Nepal'de** ortaya çıkan yeni devlet, ancak ve ancak proleter devrim bilimini savunup, uygulayıp geliştirmekle korunup geliştirilebilir. Bu nedenle, **"21. Yüzyılda Demokrasinin Gelişimi"** yeni devlette yol gösterici ilke olmalıdır. Nepal'deki Everest Dağı'na, dünyanın en yüksek tepesine kızıl bayrağı dikmek istiyorsak, diğer devrimci komünist hareketler ve Uluslararası Komünist Hareket de bize bu konuda, yani proleter devrim bilimini savunup, uygulayıp geliştirmekte yardımcı olmalıdır.

Notlar

1- Ama tabii, ABD'den her şey beklenir. Nepal'de **2003 Ocak** ayından Ağustos ayına dek devam eden son ateşkes sırasında, ABD silahlı çatışmanın yeniden başlaması için elinden gelen her şeyi yaptı. Devrimci güçlerle kraliyet arasında resmi görüşmelerin devam ettiği bir sırada, ABD yönetimi devrimcileri **"terörist"** saydığını ilan etti. Ateşkes, ABD'nin teşvikiyle kraliyet ordusunun Doramba kasabasında yirmi silahsız siyasi eylemciyi soğukkanlılıkla katletmesiyle bozuldu. 2003 Kasım'ının sonlarına doğru, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage **"NKP(Maoist)'in ABD'nin ulusal güvenliğini, dış politikasını ve ekonomisini tehdit**

eden... terörist eylemlere girişme yönünde hatırı sayılır bir risk teşkil ettiğini" iddia etti.

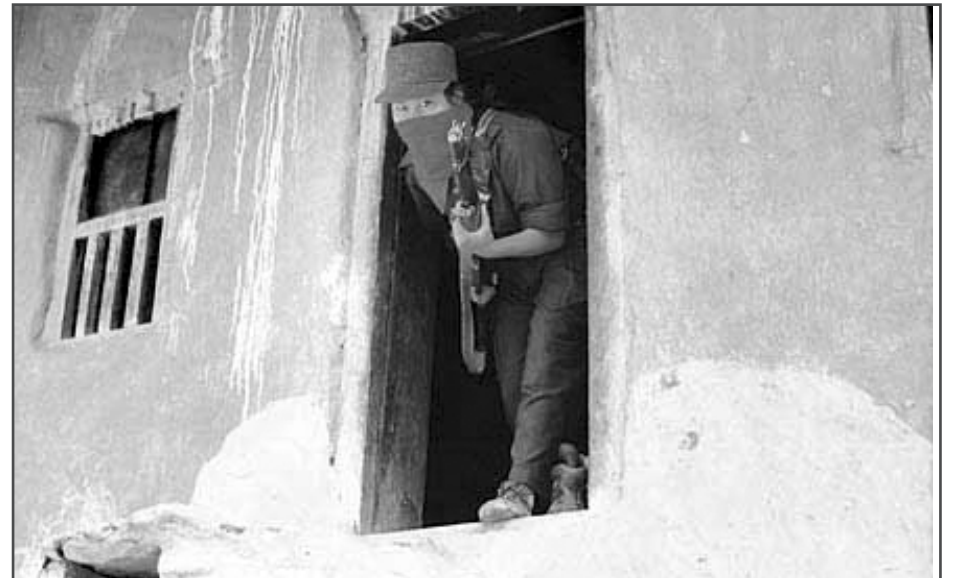
2- Halk Savaşı'nın başlamasından önce yapılan son nüfus sayımı olan 1991 sayımına göre, Nepal'in nüfusu 18,492,097 kişiydi. Şimdiyse bu rakamın 25 milyona ulaştığı sanılmaktadır. 1991 sayımına göre, nüfusun yüzde 25'i değişik etnik/ulusal gruplardan oluşuyordu. Ayrıca (eskiden "pis-dokunulmaz" denen) 3 Dalit kastının üyeleri de nüfusun yüzde 10'unu oluşturuyordu. Yüksek Hindu kastlarını temsil eden Brahman ve Çetri'lerin oranı yüzde 30'a ulaşıyordu. Ancak bu yüksek kastların üyelerinin pek çoğu da mütevazî koşullarda yaşamakta ve kendilerini ezilenler arasında görmektedir.

3- 1991 seçimlerinde, geleceğin ilk üs alanı olacak olan Rolpa'da **Birleşik Halk Cephesi'nin** her ikisi de bölgenin yerlisi olan iki aday, Barman Budha Magar ile Krishna Bahadur Mahara parlamentoya seçildi. **Krishna Bahadur Mahara** bugün NKP(Maoist)'in medya sözcüsüdür.

4- Nepal hakkında fazla bilgisi olmayan okur, ölçeklerin küçüklüğüne bakarak bu kalkınma projelerini küçümsememelidir. Daha sonra sözü edilecek bir tek motorlu araç yolu ve Gandaki Irmağı vadisindeki at ve katır yolları dışında sözü edilen yolların hepsi sadece yayaların geçebildiği patikalardan ibarettir. Sulamadan kastedilen teraslanmış dağ yamaçlarına su dağıtan arkların inşası ve bakımındır. Hidroelektrik ve su değirmenleri denildiğinde arklardan gelen suyla çalışan tek bir değirmen taşı ya da küçük bir jeneratör anlaşılmalıdır. Bütün bunlar ölçek olarak ne kadar küçük görünseler de yoğun bir kolektif emek gerektirirler ve orta-batı Nepal tepeleğinde yaşayan halkın varlığı ve refahı için hayati önemdedirler.

5- Kent merkezlerinin eski rejimin ordu ve polislerinin denetiminde olduğu unutulmamalıdır. Buna rağmen, devrim olan destek buralarda da o kadar güçlüdür ve HKO'nun fiili gücünün uzağında kalan bu yerlerde bile okulların örgütlenmesi ve günlük hayatın öteki alanları etkilenebilmektedir.

(Monthly Review dergisinin Kasım 2005 tarihli sayısından Ahmet Kırmızıgül tarafından sendika.org için çevrilmiştir.)

Dünyanın Çatısında Devrim: NEPAL'DE HALK İKTİDARI

Hisila Yami (Parvati)*

* Bu makalede yer alan Yoldaş Parvati imzası, NKP(M) hareketinde yer alan kadın eylemcilerden birinin kod adıdır. Makalenin yazarı, daha sonraki bir yazışmayla Monthly Review'e gerçek kimliğinin açıklanması için izin vermiştir. Kendi verdiği bilgiye göre, gerçek adı Hisila Yami'dir. Nepal'in kırsal kesiminde Gurkha'da doğan Yami, Hindistan'da mimarlık eğitimi almış, ardından ülkesine dönerek Nepal Komünist Partisi (Maoist)'e katılarak politbüro üyeliğine getirilmiştir.

Dünyanın en yüksek dağlarının yer aldığı küçük ve yoksul bir ülke olan Nepal'de başkent Katmandu'nun kapılarına dayanan devrim hareketi hakkında pek az şey biliniyor. Hareketin, dünyanın diğer bölgelerindeki devrimci hareketlerin dağıldığı, yenildiği ya da duraklamaya uğradığı bir dönemde tarruza geçme "münasebetsizliğinde" bulunmasından dolayı, yıllardır "başka yol yok!" masalını beyinlere çakmakta fazla zorlanmayan emperyalist medya tarafından görmezden gelinmesi doğal. Ancak bu ilgisizlik ve bilgisizlikte, harekete öncülük eden Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in benimseydiği "arkaik" Maoist yöntem ve üslubun sadece liberal değil devrimci sol içinde bile, bir tedirginlik ve eskimişlik duygusu uyandırmasının da rolü olduğu düşünülebilir. Dahası, Nepal'in kendine has özelliklerinden dolayı marjinal bir örnek olarak, modern toplumsal mücadeleler için referans alınamayacağı bile söylenebilir. Ancak, ne olursa olsun, 21 yüzyıla taşınmış bir halk mücadelesi olarak Nepal köylülerinin mücadelesi de ezilenlerin ortak bilgi ve deneyim birikimi içinde değerlendirilmesi gereken ortak bir değeri temsil etmektedir. (Monthly Review)

lediği yıkım seferleri dışında askeri varlık gösterememektedir. Bu durumu mümkün kılan pek çok etmeni şöyle sıralayabiliriz: **Birincisi**, halk komiteleri biçimindeki yeni devlet, uluslararası, ulusal ve yerel çelişkileri stratejik bir katılık ve taktik bir esneklikle ele almayı becermiştir. **İkincisi**, yeni iktidar, siyasi inisiyatif askeri saldırının önüne koymayı bilmiştir. **Üçüncüsü**, yeni iktidar, eski devletin yıkımı ile eş zamanlı olarak bir inşaa faaliyetini yürütmüştür. **Dördüncüsü**, yeni devlet, eski devletin uzun süredir ihmal ettiği etnik, cinsiyetçi, bölgeci ve kast ayrımlarından kaynaklanan baskı ve zulümleri ortadan kaldırma kararlılığını göstermiştir. **Beşincisi**, yeni iktidar, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i Nepal'in somut koşullarını tahlil etmek için yaratıcı bir biçimde kullanıp, ar-

rütüldüğü bir ülkede, kalıcı üsler oluşturma sorunu, insan gücü sağlama, savaşın lojistiği ve psikolojik ve ideolojik sağlamlık bakımından stratejik öneme sahiptir. Savaşın stratejik taarruz aşamasına gelmesiyle kuratılmış bölgeleri ve üsleri pekiştirip sağlamlaştırma sorunu daha da can alıcı önem kazanır.

Daha Halk Savaşının başlamasından bile önce, NKP(Maoist) yeni devletin doğası hakkında çok açık bir görüşe sahipti. **Amaçlanan devlet, ezilen sınıflara, kastlara, milliyetlere, bölgelere ve kadınlara demokrasi tanırken, yayılmacı devletler de dahil olmak üzere feodal ve emperyalist güçler üzerinde halk diktatörlüğü uygulayacak Yeni Demokratik bir devlet idi.** Ne var ki, bu hedef ortaya konurken, devrimin

Nepal'in özgül jeo-politik koşullarını dikkate alarak çeşitli aşamalardan geçen zikzaklı bir hat izleyeceği de açıkça ifade edilmişti. Bu yüzden parti, Nepal özgülünde **Yeni Demokratik Devlet**'in proletaryanın öncülüğünde farklı sınıf, milliyet ve bölgeleri bir araya getiren bir Birleşik Cephe biçimine alacağını öngörmüştü. Nepal nüfusunun büyük bölümünün milliyet ve bölgesel bakımdan son derece bölünmüş ezilen sınıflara ait olmasının sonucuydu bu.

NKP(Maoist), sosyalist devletlerdeki karşı devrimlerden ders çıkararak 2003 yılında "**21. Yüzyılda Demokrasinin Geliştirilmesi**" konulu bir karar aldı. Bu kararda, devletin sonunda ortadan kaldırılacağı (sönüncüye) kadar sürekli bir biçimde demokratikleştirilmesi sorununun devlet iktidarını ele geçirmekten bin kez daha güç ve karmaşık bir mesele olduğu vurgulanıyordu. Bu yüzden, esas mesele, sürekli devrim perspektifiyle proletarya diktatörlüğünün, devletin gündelik işlemesi göreviyle nasıl birleştirilebileceği meselesidir. **Bu ancak önceliği politikaya vermek ve devleti kitlelerinin denetim, gözetim ve müdahalesine tabi kılma ile başarılabilir.** Ancak bu şekilde halk cephesi genişlerken karşı-devrimcilerin dayanıklarının erimesi sağlanabilir.

sından sonra kavuştu. Ülkenin çeşitli bölgelerinde yerel halk iktidarlarının yayılmasının gösterdiği hız, **Halk Savaşı**'nın ikinci yılında başta **Batı Nepal** olmak üzere, birçok bölgede yarattığı iktidar boşluğunun sonucudur. Üç komuta bölgesinde yaratılan bu iktidar boşluğu, Birleşik Halk Komiteleri biçiminde rüşeym halinde ve farklı gelişme düzeylerindeki halk iktidarlarınca doldurulmaya başlandı. Başlangıçta iktidar alanları temel, ikincil ve propaganda alanları biçimlerinde askeri terimlerle tanımlanmıştı. Batı bölgesinde güçlü kitle desteği, partinin güçlü konumu, arazinin elverişliliği, toplumsal sınıf düşmanlarının gerilla güçleri tarafından ortadan kaldırılması ve hem temel hem ikincil faaliyet alanlarında devletin askeri gücünün önemli ölçüde yenilgiye uğratılması sayesinde, daha savaşın başlamasından iki buçuk yıl sonra, temel faaliyet alanında kalıcı bir üs oluşturulması görüşü tartışılıyordu. Böylece, temel faaliyet alanının kalıcı üsse ikincil faaliyet alanının da istikrarlı bir gerilla faaliyet alanına dönüştürülmesine karar verildi. Halk Savaşı'nın 5. yılına doğru Parti "**Üs Alanlarını Güçlendirin ve Genişletin. Yeni Bir Demokratik Merkezi Hükümet Kurma Hedefi Yönünde İleri!**" sloganını attı. Aynı yıl, NKP(M), Halk Kurtuluş Ordusu (HKO), birçok sınıf ve kitle örgütü ile yerel Halk Komiteleri'nin temsilcilerinden ve bağımsız tanınmış kişiliklerden oluşan Devrimci Birleşik Cephe'nin ilk toplantısı yapıldı (**Eylül 2001**). Toplantı sonucunda Nepal Birleşik Devrimci Halk Meclisi kuruldu. Bu organın kurulmasıyla merkezi Birleşik Cepheyle diyalektik bir ilişki doğdu. Meclis, merkezi düzeyde genel grev ve boykot çağrıları yapmak, eski devlete karşı diyalog ve siyasi talepleri dile getirme işlerini üstlenmek; yerel düzeyde de yerel halk komiteleri üzerinde merkezi iktidarı temsil etmek şeklinde, Cephe içinde politik temsil görevini üstlendi. Bütün bunlar eski devlete karşı tam tekml bir saldırı anlamına geliyordu. Halk Savaşı'nın 7. yılında (2003), ülkenin batısından doğusuna, kimisi toprak esasına dayalı, kimisi ulusal nitelikte, dokuz özerk bölge oluşturuldu: Seti-Mahakali özerk bölgesi, **Bheri-Karnali** özerk bölgesi, **Tharuwan** özerk bölgesi, Magarat özerk bölgesi, **Tamuwan** özerk bölgesi, Tamang özerk bölgesi, **Madhesh** özerk bölgesi, **Newar** özerk bölgesi ve **Kirat** özerk bölgesi. Bunlardan ilk ikisi toprak esasına dayalı, kalanı ulusal nitelikteydi.

Devamı sayfa 29-30-31

GİRİŞ

1949 yılında Nepal Komünist Partisi'nin kuruluşundan bu yana, komünizmin geniş bir kitle desteği bulduğu Nepal'de eski monarşik devletin yıkılıp **Yeni Demokratik bir devletin** kurulması pek çok insanın özlemi olmuştur. 1996 yılında başlatılan Halk Savaşı'ndan bu yana da Nepal topraklarının aşağı yukarı yüzde 80'i **Nepal Komünist Partisi (Maoist)**'in -bundan sonra NKP(Maoist) olarak anılacaktır- denetim altına girmiştir. Eski devletin iktidarı artık başkent Katmandu ile il merkezleri ve bunları birbirine bağlayan anayolların denetimiyle sınırlıdır. **Nepal'deki Halk Savaşı'nın başarısı, artık emperyalist güçlerce bile "çökmüş bir devlet" olarak kabul edilen eski devletin hızlı çöküşüyle kendini kanıtlamıştır.** Bugün kralın son umudu halindeki Nepal Kraliyet Ordusu kışlalara kapanmıştır ve ara sıra kırsal kesime düzen-

dından bu tahlili somut eyleme dönüştürmesini sağlayacak biçimde yerleşmeyi başarmıştır. Ve **sonucu** olarak, top yekun savaş stratejisi sayesinde, eski devleti merkezi düzeyde siyasal saldırı, yerel düzeyde askeri hareketler yoluyla imha edip, doğan boşluğu halk komiteleriyle doldurmayı bilmiştir. Halk Savaşı'nın bu bütüncül yaklaşımı, emperyalist ülkelere Nepal'deki Maoist hareketi bir "**terörist**" savaş olarak yaftalayıp gözden düşürme fırsatı vermemiştir. (1)

Bütün bunların, aralarında yeni devletin yetkililerinin de bulunduğu binlerce bilinçli şehidin fedakarlıklarıyla başarılabilmiş olduğunu belirtmek gerekir.

KURAMSAL KABULLER

Devlet iktidarı sorunu devrimin baş meselesidir. **Uzun Süreli Halk Savaşı**'nın yü-

HALK İKTİDARININ GELİŞİMİ

Yeni Demokratik Devlet kavramı somut biçimine ancak halk savaşının başlama-